US

BİLİM KURGU DİZİSİ

SUS PROJESİ

I. ASIMOV, E.A. POE, F. BROWN, C.D. SIMAK, M. ROSENBLUM, C.M. KORNBLUTH, W. TENN, W. MORRİSON, A.E. NOURSE, J. LEWİS, J.P. MCKNİGHT, G.D. NORDLEY

US KİTAPLARI
BİLİMKURGU DİZİSİ 3

SUS PROJESİ
BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ

Editör
Dr. Özlem Kurdoğlu

Yayına Hazırlayan
Hakan Alpin

Kapak Tasarımı
Hilal Rakıcı

Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
BÜKE Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 975-93979-0

1. Basım. ŞUBAT 2000

Baskı
Kaplan Ofset
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No. 269, Topkapı-İSTANBUL
Tel.: (0212) 576 31 27

İsmet İnönü Cad. Ankara Palas Ap. NO:77 D.4 Gümüşsuyu
T: 0212 292 54 46-47 F: 0212 292 55 54

SUS PROJESİ

BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ

İçindekiler:

1.DENİZİN ÇOCUKLARI.....11
Mary Rosenblum, Çev: Barış Emre Alkım

2.DENİZİN ALTINDAKİ ŞEHİR.....57
Edgar Allan Poe, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

3.SUS PROJESİ.....61
William Tenn, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

4.KOLONİ DOKTORU.....71
William Morrison, Çev: Sedat Ay

5.AYNADAKİ GÖRÜNTÜ.....103
Isaac Asimov, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

6.SİLAH.....127
Fredric Brown, Çev: Aylin Uzmayer

7.KARŞI BÜYÜ.....133
Peter Phillips, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

8.DOMİNO TAŞLARI.....135
C.M. Kornbluth, Çev: Deniz Akkuş

9.KAPLANIN KUYRUĞUNDAN.....149
Alan E. Nourse, Çev: Akın Akıncı

10.KİM KOPYA ÇEKMİŞ.....159
Jack Lewis, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

11.ŞEY.....169
Clifford D. Simak, Çev: Bora Dursun

12.ÖNSÖZ.....181
John P. McKnight, Çev: Dr. Özlem Kurdoğlu

13.ONLARIN GELDİĞİ GÜN.....187
G. David Nordley, Çev: Dr. Sönmez Güven

SINIR TANIMAYAN YOLCULUK!

Sunuş:

Literatürünü aslında oldukça eskilere kadar dayandırabileceğimiz bilimkurgu edebiyatı, çok sayıda ana temayı bünyesinde barındırır. Elbetteki ilk akla gelen, uzay maceralarıdır. Siyah-beyaz televizyonlarda seyre daldığımız *Uzay Yolu (Star Trek)* dizisine gelinceye kadar hemen hepimiz eminim ki, *Denizler Altında 20.000 Fersah* dolaştıktan sonra yine Jules Verne'in Ay'a Seyehat'inden mezun olmuşuzdur.

Şimdilerde *Matrix, Johnny Mnemonic* gibi filmlerle ve William Gibson'ın *Neuromancer* ve *Sıfır Noktası* romanlarıyla **Sanal Alem**'e de akınlar yapan bu temalar arasında başka neler vardır peki?..

Sayalım o zaman...

Tabii ilk olarak, uzaylıların dünyayı edebi alanda ilk ziyaretinden bahsedeceğim. Gerçek hayatta ortaya atılanların doğruluğu hemen her platformda tartışılırken, tartışılmaz ilk edebi temas Voltaire'in *Micromégas* isimli eserinde, 1750 yılında gerçekleşmiştir.

İyi ve kötü niyetli uzaylıların biz insanları ziyaretlerini bir tarafa bırakırsak, bilimkurgu edebiyatında sıkça kullanılan konulardan birisi de **Alternatif Dünyalar**'dır. Böyle öykülerde geçmişi ortak olan, ama öykü içindeki bir dönüm noktasından itibaren zaman hattında değişiklikler olduğu için, müdahalesiz olduğu zamanki çizgisinden ayrılan yeni ve farklı bir gelecek tanımlanır. Araştırmacıların iddialarına göre büyük olasılıkla bu temanın kullanıldığı ilk öykü, Edmund Lawrence'ın 1899'da kaleme aldığı *It May Happen Yet*'dir. Bu öyküde Napoleon'un İngiltere'yi işgal etmesi halinde olabilecekler anlatılmıştı.

Karşıt Yer Çekimi veya **Antigravite** temasının başlangıcı ise, Cyrano de Belgerac'ın 1650 tarihli *A Voyage to the Moon* adlı öyküsüdür. Burada maceracı, metal bir gemiyi ya da metal bir yapıyı oluşturup Karşıt Yer Çekimi aracılığıyla havada tutmaktadır.

Süpermen çizgiromanlarındaki hayali Metropolis kentini hepimiz biliriz. Hani Fritz Lang'ın 1927'de gösterime giren aynı adlı filminden esinlenilen... İşte, bilimkurguda işlenen önemli ana temalardan birisi de **Geleceğin Şehirleri**'dir, ve 1771 yılında Louis-Sebastien Mercier tarafından yazılan *2500 Yılının Anıları* başlıklı eserde, gününden 700 yıl

sonraki, güzelliği ve teknolojisi ütopik boyutlarda bir Paris tablosu çizilmiş ve bu konu start almıştır.

Yapay Zeka veya **Bilgisayarlar** konusu ise, Edward Page Mitchell'in 1879 tarihli *Dünyanın En Yetenekli Adamı* adlı öyküsüyle bilimkurgu başlıkları arasına katılır. Öyküde beynine bir hesap makinası nakledilerek deha haline getirilen bir zeka engelli anlatılmıştır.

Gelelim **Dünyanın Sonu** temalarına... İnsan ırkının sonunu ve medeniyetin yokoluşunu anlatan ilk gerçek apokaliptik romanı Fransız rahip Cousin de Grainville yazmıştır. Eserin başlığı *Son Adam*'dı ve takvimler tam 1805 yılını göstermekteydi.

Bir diğer başlık olan **Duyuötesi Algı** da bilimkurgu edebiyatında sık başvurulanan temalardan biri olmuştur. Geç yayınlanmış olmasına rağmen, Fitz-James O'Brien tarafından 1862'deki ölümünden önce yazılan *Bohemyalı* adlı eser, hipnoz altında ultra-algısal güçler sergileyen bir kızı anlatmaktadır. .

Ve tabii; **Dördüncü Boyut**. İlginç olmakla birlikte edebi açıdan zor bir konudur. Bu konu ilk kez, 1884'de C. Howard Hinton isimli güya bilimadamı olan bir kişinin yayımladığı Dördüncü Boyut başlıklı bir broşürle, bilimkurgu literatürünün alt başlıklarından biri haline geldi. Hemen ertesi sene San Franciscolu yazar Robert Duncan Milne ise, *Esrarengiz Alacakaranlık* adlı öyküsünde, yan odasında elektriksel deneyler yapılan bir yerde garip zaman atlamaları yaşayan insanları anlatmıştı.

Ölümsüzlük temasına ise ilk defa, 1726'da Jonathan Swift'in ünlü *Güliver'in Gezileri*'nin üçüncü kitabında, Luggnagg Adasındaki ölümsüz Struldbrugs ırkıyla rastlıyoruz...

Eğer H.G. Wells'in *Görünmeyen Adam*'ından önce **Görünmezlik** konusu işlenmiş miydi diye sorarsanız; Amerikalı bilimkurgu tarihi uzmanı Sam Moskovitz'in yaptığı kişisel araştırmalara göre insanın ilk defa görünmez olduğu öykü yine tanıdık bir isimden gelmiştir. Edward Page Mitchell'in 1881 tarihli *Kristal Adam* adlı öyküsüdür bu.

Kayıp Irklar konusuna gelince... Yazarlar için dünyanın daima tanımlanmamış bölgeleri vardır ve buralara izole edilmiş toplumlar yerleştirirler. 1516'daki ilk örnek Thomas More'un *Ütopya*'sı olmuştur.

Uzay Yolu'ndaki Kaptan Kirk'ün, "Işınla bizi Scotty!" ifadesini

hangimiz unutabiliriz ki?.. Evet bildiniz, konu **Madde Transferi**. Bu konuda yine Edward Page Mitchell tarafından yazılan *Bedensiz Adam* öyküsü, 25 Mart 1877 tarihli New York Sun gazetesinde yayımlanmıştı. Maddenin enerjiye dönüştürülüp, sonra tekrar madde haline getirileceği bir alıcıya gönderildiği ilk öykü bu olmuştur. *Uzay Yolu*'nun yapımcısı Gene Roddenberry tarafından meşhur edildikten sonra, hepimiz bu kavrama aşina olma fırsatı bulduk...

Bir diğer bilimkurgusal altbaşlık olan **Mutasyonlar**, doğanın genetik gariplikleri sonucu oluşan çeşitli yaratıkların serüvenlerine eğilmektedir. Bu konudaki ilk örnek, Robert Louis Stevenson'ın 1886 tarihli *Doktor Jekyll ve Mister Hyde* adlı eseridir.

Nükleer Güç temasını ise Garrett P. Serviss, 1909 tarihli *Uzayda Bir Kolomb* adlı öyküsünde kullanmıştır, ve maceracılarını uzaya atomik güçlü bir uzay gemisiyle göndermiştir.

'Robot' kelimesi, İngiliz ve tabii Türk diline, Karel Capek'in 1921'de kaleme aldığı *R.U.R.* adlı eserinden girmiştir. Fakat Capek'in robotları organik olduklarından dolayı bilimkurgu terminolojisinde android olarak kabul ediliyorlar. Mekanik adamların orijini ise, Herman Melville'in 1885 yılında yazdığı *Çan Kulesi* adlı öyküsüne dek gitmekte.

Yeraltı Dünyaları temasında ise, gezegenimiz yüzeyinin altındaki uçcus bucaksız mağaralarda ve yeraltı coğrafyasında yaşanması konu edilen maceralar anlatılır. Bu konudaki ilk önemli çalışma, Danimarkalı yazar Ludvig Holberg'in *Niels Klim'in Yeraltı Yolculuğu* başlıklı ve 1741 tarihli eseridir.

Süpermen'den bahsetmiştik. Peki insanüstü güçlere sahip **Süper İnsanlar** ne zaman bu özel literatüre dahil oldu dersiniz. 1904'de Herbert George Wells, *Tanrıların Yiyeceği* adlı öyküsünde süper yaratıklar fikrini ortaya koymuş; ve yazar Upton Sinclair de 1906'da *Büyük Adam* adlı öyküsünde farklı bir adamın süper güçler geliştirmesini anlatmıştır.

Louis-Sebastien Mercier'in 1771 tarihli *L'An 2440* adlı eserde başlattığı **Geçici Hareketsizlik** ya da **Uzun Süreli Uyku** olarak niteleyebileceğimiz bilimkurgu teması ise, en basit şekliyle kahramanın birkaç yüzyıl uyumasına ve kendini ait olmadığı bir zamanda bulmak üzere uyanmasına değinir.

Denizaltı Dünyasının gizemlerine ise ilk kez, 1801'de Robert

Fulton'un *Nautilus* adlı denizaltısıyla açılınmıştı. Jules Verne, 1870 tarihli *Deniz Altında 20.000 Fersah* adlı eserinde, aynı isimli denizaltıyla engin derinliklerde yolculuk etmişti. Denizaltı uygarlıklarının en belirgin örneği ise, André Laurie'nin 1895 tarihli *Deniz Altındaki Kristal Şehir* adlı eseridir.

Gelelim **İklim Kontrolü** konusuna... Samuel Johnson 1759 tarihli *Rasselas*'ında, iklim ve mevsimleri kontrol edebildiğini iddia eden bir bilimadamını anlatır. Jane Webb'in 1827 tarihli *Mumya* adlı eserinde ise iklim kontrolü, 2130 yılının günlük basit uygulamalarından biri olarak anlatılmıştır.

Elinizdeki kitapta, yirminin üzerinde alt konusu olan bilimkurgu edebiyatının seçkin örneklerini okuyacaksınız. Düşünce cimnastiğini akla gelmedik sınırların ötesine taşımak için yapabileceğiniz bir yolculuk sunuluyor sizlere... Kahvenizi alıp rahat bir yere oturun, derin bir soluk alıp ilk sayfayı çevirin, ve gerisini usta yazarların muhteşem öykülerine bırakın. Sınır tanımayan yolculukların yeni bir örneğini sunan **Us Yayınları**, bilimkurgu literatürünün seçkin yazarlarını ve onların eserlerini, güçlü ve zengin çevirmen kadrosuyla biz bilimkurgu severlere ulaştırmaya devam edecek. Kitabın tüm okurlara değişik bir çeşni tattırarak hoş vakit geçirteceğini umuyorum. Dahası, belki de bu temalardan birini kendi frekansına pek yakın bulan okurlarımız, yalnızca okumakla yetinmeyeceklerdir. Zira bilimkurgusal açılımı yakalayan bir beynin düşünce biçimi, bir daha asla eskisiyle aynı ol(a)mayacak, ve hayatta karşılaştığı sorunlara karşı üreteceği çözüm sayısı, zaman geçtikçe geometrik olarak artacaktır... Hatta belki böylece, akıllarından geçen sahneleri ve çözümlerini kağıda dökme gereksinimi bile hissedebilirler...

Öyle ki, belki de Türk yazarların ilhamını döktüğü yeni bir antoloji hiç de uzağımızda değildir. (Böyle bir durumda lütfen öykünüzü hemen ve hiç çekinmeden seri editörümüz Dr.Özlem Kurdoğlu'na ulaştırınız...)

Kimbilir, belki de günün birinde, evrenin günlük minik hayatlarımıza sığmayan enginliğini işte bu yolla kucaklayacağız.

Hakan Alpin

Atılgan Bilimkurgu Dergisi GYY

Denizin Çocukları
(Selkies)

Mary Rosenblum
Çev: Barış Emre Alkım

Işıklar!" Jessamin rüzgarın uğultusunu engellemek için yakalığını kaldırdı. Sarı ışık güverteyi aydınlatıyordu, ve bir dalga çift gövdeli tekneyi sarsarak üstünden aşarken bir uydu antenine sıkıca tutundu. Projektörlerin parıltısı altında kirli beyaz gözüken bir köpük kütlesi güverteye akın etti. Bu öğlen uydu bağlantısından fırtınaları kontrol etmesi gerekirdi. Dikkatsizce davranmıştı. Rüzgar, onun fırtına giysisinin bol kıvrımlarını dalgalandırarak, ıslak şamarlarıyla yüzüne vurarak çığlık atıyordu. Tekneye bir diğer dalga daha çarptı ve VTOL'u kaydırarak güvertenin kenarına sürükledi. Jessamin, rüzgarın onun ilerisine uçurduğu kabloyu kavradı. Küçük jetin en başta düzgünce bağlanmış olması gerekirdi. Kendi hatasıydı bu. Antenin kaidesini bıraktı. Kendi hatalarından dolayı sorumluydu, Tanaka-Pasifik'in Sualtıkültür Bölümünün başı, Jessamin Chen olsa bile.

Tamam! Tutarken kablo avuçlarını acıttı, ve rüzgarın püskürttüğü suyun acı verici darbesine karşı dişlerini sıktı. Beni batıramazsın, boğamazsın beni. Dene ve gör– son otuz yılda çok insan denedi bunu, ve hiçbiri beceremedi.

Tabii ki hile yapıyordu. Jessamin fırtına koşumlarına dokundu ve güldü. Ona sıkıca bağlı olan kablo kopmayacaktı, bu tekneye gelince, istesen de batmazdı

zaten. Eğer amacın zirveye tırmanıp orada kalmaksa gereksiz risklere girmezdin.

Teknenin pruvası bir kule gibi yükseldi, kavisli yanlarından köpükler süzülüyordu. Bir çatırtıyla, dalgaların arasındaki derin çukura gömüldü. Güverte suyla doldu, ve VTOL yine kaydı. Kahretsin. Bağlantı halkasına uzandı ama erişemedi. Eğer Jessamin yeni bir VTOL sipariş ederse Carla durumu anlardı. Bunun nedenini öğrenmek içinse zaman ve para harcardı. Jessamin'in bu dikkatsizliği onun lehine bir sayı olurdu, küçük, kişisel bir zafer.

Beni ne kadar yakından izlediğinizi bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Jessamin tutunacak bir koçboynuzu aradı. Pekala. Ben de sizi izliyorum. Daha vakti gelmedi, kızım. Jessamin, rüzgarın ıslak saçlarını yüzünden uçuşturmasına izin vererek başını geriye attı. "Sukültürü Bölümünü, ben hazır olduğuna karar verdiğim zaman alabilirsin," diye haykırdı fırtınaya. "Eğer hazır olduğuna karar verirsem." VTOL'un kablosunu bir güverte koçboynuzuna doladı, ve sıkıca asıldı. Hayır, Carla iyiydi ama yeterince iyi değildi. Henüz değil. Sabrı öğrenme zamanı kızım. Jessamin VTOL'un kamçılayan yağmurda eğilmiş bağlarını sağlama almak için başa yöneldi. Hem şu sevgilini de herkesin ortasında üzerime saldırtma.

Paul niyetini Zürih'de fazlasıyla belli etmiş, Dünya Kaynaklar Konseyiyle yaptığı görüşmeler sırasında onu engellemeye, yetersizmiş gibi göstermeye çabalamıştı. Onu. Şu yeniyetme it enciği. Eğer kendisini gerçekten karşısına alırsa Carla'nın onu kurtarabileceğine inanıyor muydu cidden? Jessamin onu bir sinek gibi ezebilirdi.

Evet, belki. Jessamin yüzünü buruşturdu, ve bir sonraki dalga güverteyi kaplarken aracın ön bağına asıldı. Elleri Konsey'le yeterince doluydu zaten, Paul'u boşver gitsin. Tanaka'nın Pasifik balık alanlarıyla ilgili tekel sözleşmesini gözleri kapalı imzalamayacaklardı bu sefer. Doğu Avrupa Koalisyonu önlerine ciddi bir rakip olarak çıkmıştı, ve Konseyde epey sözleri geçiyordu. Eğer Tanaka Pasifik Balık alanlarını kaybedecek olursa, Koalisyon bu yerlerin ırzına geçecekti. Kabloyu çekip, bağladı.

Işık, üzerlerine gelen dalgaları yeşil camdan oluşmuş, tepelerini rüzgarın saçaklandırdığı köpüklerle örtülü dağlara çeviriyordu. Tekne bir sonraki dalga çukurunu yarıp geçerken, gri yağmurdan perdeler pruvayı süpürdü. Denizde çok fazla yaşam vardı. İnsanlığa sonsuza dek yetecek kadar gıda. Tabii eğer insanlık açgçözlülüğün dozunu kaçırmazsa.

Koalisyon açgözlüydü.

Jessamin dudaklarını yalayıp rüzgarın üfürdüğü köpüklerin tuzunu tattı, fırtına giysisinin içinde üşüyordu. Daha birkaç yıl önce Konseyi bir oturumda dize getirebilirdi. Belki de yaşlanıyorsun. Carla'nın sesi miydi rüzgarın getirdiği?

Hayır, kızım. Daha sırası değil. Jessamin gözlerini kısarak kıçı inceledi, fırtınada yerinden kurtulabilecek başka bir şeylere karşı. Herşey güvenlikteydi. Aşağıya in, kendine bir bardak sıcak şekerli viski çek, ve yat. Kamara iskelesine yönelirken projektörlerin aydınlattığı karmaşada koyu renkli bir şekil ilişti gözüne. Suda sürüklenen dallar mıydı? Küpeşteye yaslandı, çıplak avuçlarının altında soğuktu metal. Ölü bir fok muydu yoksa? Karanlık şekil bir dalganın yanından kaydı, ve

yağmurun yırtık pırtık perdelerinin arasından soluk derisi ışıldadı. Jessamin'in midesi büzüldü. Bir ceset? Burada, kıyıdan bunca uzakta mı? Belki de denize çıkmadan önce uydu bağlantısından hava durumunu kontrol etmemiş budala bir balıkçı. Onun için çok geçti. Aptallığının cezasını ödemişti, artık denize aitti o.

Elleri buz kesilmişti ve elbisesinin başlığından sızan su, ensesini üşütüyordu. Jessamin arkasını dönmeye koyuldu. Bir an için yağmur hafifledi. Işık, titreşen bir harekete takıldı ve gözünün ucuyla gördü; toparlak omuzlar, ve beyaz köpüklerden yükselen bir kol. Jessamin küpeşteyi kavradı, yağmur bir kez daha üstüne kapanırken kısık gözlerle izledi. Evet, kıpırtı.

Yaşıyordu.

Tekne bir sonraki dalganın tepesinden aştı, ve suda zayıfça çabalayan yüzücü kıça doğru kaydı, büyük giriş limanına doğru çekildi. "Motorlar dursun!" diye bağırdı Jessamin. "Sadece pruva iticileri". Kıça koştu; rüzgar onu sertçe itelerken, tekne de hız kesip manevra yapıyordu. Güvenlik kablosu gerildi. Hızla çekti, ve bir anda ip bollaşınca neredeyse sırtüstü düşecekti. Neredeydi o? Aşağıya mı gitmişti? Monte edilmiş şamandıra fırlatıcıyı yakaladı, döndürdü ve yağmurun örttüğü dalgaları taradı. İşte! Adam yüzeye çıkmak için debeleniyordu, kolları güçsüzce oynuyordu. Tekneye ulaşmaya çalışmıyordu, onun orada olduğundan bile haberi yokmuş gibiydi. Eğer bu kadar uzağa gittiyse, bir dahaki sefere geri dönemeyebilirdi. Acı bir ironiydi böylesine şiddetle savaşıp da, kurtuluşa bu kadar yakın ölmek. Jessamin, savaşçılara saygı duyardı.

Jessamin onu bir anlığına gördü ve fırlatıcıyı ateşledi. Şamandıra fırladı, ipini peşinden sürükleyerek

adamın bir metreden daha yakınına düştü. Basket topu büyüklüğündeki şamandıradan parlak turuncu ağlar fırladı, ve suda yüzen bir etek halini aldı. Yüzücü, ağların arasından soluk renkli kolunu geçirerek tutundu. Jessamin, bir dalga tekneye bindirirken sendeledi. Küfrederek küpeşteye dayadı kendini. Haydi be adam. Gerilmekten kolları sancıyordu. Yardım et bana!

Yüzücü denedi. Yaklaşırken bir dalga onu kaldırdı ve dalış güvertesine tutundu, dalga su seviyesindeki platformun üzerinde kırılırken kıyıya vurmuş bir katil balina gibi yukarı çıktı. Tuhaf kesimli, koyu renkli saçları kürek kemikleri arasında bir noktaya kadar iniyordu. Zihninin bir köşesi, tıpkı kürk gibi, diye farkına vardı. "Merdivene tırmanabilir misin?" diye seslendi aşağıya. Pek olası değildi, ve Jessamin de güverte seviyesindeki ambar kapağını bu havada açamazdı. Kahretsin. Bir sonraki dalga omuz atarken tekne inledi. Dalış güvertesi yeşil bir su duvarına çarptı ve bitkin yüzücü gözden kayboldu.

Jessamin emniyet kablosunu askılarından çekerek gevşetti. Onu merdivene bağla, buraya çıkartmaya sonra kafa yorarsın. Ayağı kaydı ve nefesi kesildi, elleri basamaklardan kurtuldu. Nefessiz şekilde bir metre aşağıya düştü, bir sonraki dalga gelirken pat diye güverteye indi. Gözleri sımsıkı kapalı bir halde merdiveni kavradı. Ayaklarını kaldırdı ve suda, tenini okşayan soğuk parmaklar gibi Patrick'in dokunuşunu hissetti. Aşağıdaydı o. Aşağıda bir yerlerde. Görüşürüz, demişti o son sabah, sabah yüzüşü için kumsala inerken, onu çok kibarca öpmüştü. Görüşürüz. Sanki yine geleceğini kastetmişçesine.

Ama geri gelmemişti. O intihar etmişti, ve Jessamin'in hissettiği de hayali parmaklar değil, suydu. Dalga çekildi ve ayaklarını altına aldı. Hızla bir nefes alıp yüzücüyü yakaladı. Eli onun omzunu kavradı, parmakları onun koltuk altına gömüldü. Soğuk ten, Patrick'inki kadar soğuk. İleri hipotermi? "Merdivene tutunabilir misin?"

Mucizevi şekilde, adam ayağa kalkmaya çabaladı. Evet, bir savaşçıydı bu adam. Bir dalga daha geliyordu... Jessamin onu merdivene itti. "Sıkı dur!" Jessamin kendi emniyet kablosunu ona dolamaya uğraşarak, onun ceset soğukluğundaki bedenine yaslandı. Onu şaşırtarak tırmanmaya koyuldu adam, kendini birer birer basamaklardan yukarı çekti. Jessamin onu daha yukarıya iteledi, elleri onun çıplak teninde kaydı, bir şorta rast geldi. Ne yapıyordu bu budala? Fırtınada suya bir girip çıkmak mı istemişti? Adam basamakların tepesine gelince durakladı ve Jessamin onu kabaca itti, ardından kendisi de sağ salim yukarıya çıktı. "Ana motorlar ileri."Bir elini atkısına bastırdı. "Fırtına hızı, gövde aşağı."

Navigasyon sistemi büyük pervaneleri çalıştırırken Jessamin sendeledi. Tekne, ürkmüş bir at gibi şaha kalktı ve Jessamin artık titreyerek, dişleri soğuktan ve adrenalinin etkisinden birbirine çarparak yere serili yüzücünün yanında, sertçe dizlerinin üzerine düştü. Adam ıslak güvertede bir cenin gibi kıvrılmıştı, ve titremiyordu, bu iyiye işaret değildi. Jessamin onun omuzunu tuttu ve o kendini çekerken geriledi. Bu bir adam değil kadındı, gençti üstelik. Kız oturmaya çalışırken ona bakakaldı. Güverte projektörlerinden vuran ışık, fazlasıyla ayrık küçük göğüslerde ışıldıyor

ve göğüslerin arasındaki tiksindirici et çıkıntısını vurguluyordu. Bu çıkıntı, köprücük kemiklerinden kalçaya kadar bir gevşek boru gibi iniyor, ve iki ucu da, kötü iyileşmiş ameliyat izlerine benzeyen mor yarıklarla büzüşüyordu.

Bir solungaç yarığı. Sudayken bu büzüşmüş ağızlar açılarak, bu kızın suyun altında nefes almasına olanak veren narince kıvrılmış zarlarından geçmesini sağlıyordu. Jessamin yutkundu. Patrick onlara çocukluk çağının peri masallarındaki deniz canlılarına ithafen Selkieler adını takmıştı. O ise bu ismi Tanaka'nın onlara vereceği resmi isim yapmayı reddetmiş ve Patrick'e Uzmanlaşmış Sudayaşar'ın daha iyi, daha bilimsel ve kabul edilebilir olduğunu söylemişti. Bütün bir gece bunu tartışmışlar, ve Patrick ayağını vurup evi terketmişti. Daha sonra, ona barış teklifi olarak çamurda yetişmiş bir gül getirmişti, ve şöminenin önünde sevişmişlerdi. Ateşin ısısı Patrick'in açık tenini kırmızıya boyamıştı...

Jessamin anıların bu beklenmedik hücumuyla sersemlemiş bir halde başını salladı. Sonunda isimler hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ah, Patrick. Çok fazla şefkatliydin, sonunda seni öldüren bu oldu.

"Bana bakmayı bitirdin mi?" Kız Jessamin'e donukça kaş çattı ve ayağa kalkmayı denedi.

"Sakin ol." Dişleri birbirlerine çarparak, fırtına kıyafetinin içinde sırılsıklam halde, Jessamin kızın koluna uzandı, ve onun ağırlığıyla sendeledi. "Yaralı mısın?"

"Hayır." Kız Jessamin'e yaslandı, göründüğünden daha ağırdı. "Sanırım sadece açım. Böyle oluruz..."

Evet, öyle olurlardı. Çünkü ne kadar vücut yağıyla

sarılı olursa olsun bir memeliyi soğuk denizde sıcak tutmak enerji gerektirirdi. Ve tuzlu ortamda yaşayabilmeleri için vücut sıvılarındaki tuz ve suyu düzenleyen ürik asitin üretimi de enerji isterdi. Detaylar birer birer, her biri küçük bir hançerin saplanışı gibi geldiler hatırına. Patrick, dağınık yataklarında bacak bacak üstüne atıp, hepsini onunla birlikte çalışmış, Homo aquaticus'u yaratmak için ihtiyaç duyduğu özelliklerle boğuşmuştu sabahın erken saatlerine kadar. Jessamin'i bu zamanlarda uyumaktan alıkoyan şey Patrick'in sesi değil, onun hayal ile değişen, başucu lambasının ışığıyla hafifçe parıldayan gözleri ve yüzü olmuştu.

Yanlış bir hayaldi bu. Patrick çoktan ölmüştü, ve Jessamin üşüyordu. "Haydi gel." Jessamin ana kamara iskelesinin yolunu tuttu, dalganın hareketi ve kızın yüklenen ağırlığıyla sendeliyordu. Belli belirsiz fırtınanın sonunda dinmeye yüz tuttuğunu farketti. Kız dengesizdi, ama en azından yürüyordu. Rüzgar, kapıyı elinden alıp, menteşelerinin üzerine çarptı. Jessamin homurdanarak kapıyı kapamak için güreşti. Ani sessizlik kulaklarını çınlattı. Kız, silkinerek ondan kurtuldu ve en yakındaki iskemleye çöküverdi.

Denizin ve göğün çiğ gerçekliğinden; ahşabın, dokunmuş kumaş ve yumuşak ışığın sıcaklığına gitmek her zaman için bir şoktu. Bilinçli yaratılmış bir kontrasttı bu. Jessamin ahşap döşemeyi ve halının kenarını lekeleyen suya bakıp yüzünü buruşturdu. Kızın varlığı, geniş boyutlarına karşın odayı kalabalık gösteriyordu. Tekneye çok ender davet ederdi birilerini. Burası onun sığınağıydı. Onun yeriydi. "Pekala, ne yapıyorsun burada?" Jessamin seramik kaplı girişe

geriledi, fırtına kıyafetini çıkarıp kancasına astı. "Briard'dan mı geldin?"

Jessamin terminal masasına göz attı. Briard'a doğru bir rota programlamamıştı. Sadece otomatik pilota kendisinin, gezegenin en nüfuzlu kadınlarından birinin saldırıya açık bedenini nerede sakladığını bilmek isteyebilecek birilerine karşı güvenlikte ve hareketli olmasını sağlayacak bir rota seçtirmişti.

Briard Araştırma İstasyonuna yakındılar. Çok yakın değillerdi, ama yüzerek katedilebilecek bir uzaklıktaydı orası. Jessamin ürperdi. Raslantı. Tabii ki Pasifik kıyısı boyunca aşağı yukarı dolanırken bazen Briard'a yaklaşırdı. Bir zamanlar orada epey vakit geçirmişti, orası Patrick'in laboratuvarı ve evi olduğu zamanlar. Yani yeterince hayalet vardı zaten. "İstasyondan yüzerek gelmek için epey uzaktayız."

"Öyle miyiz?" Kızın gözleri Jessamin'in sert tonuna karşılık parladılar. "Bilmiyordum." İskemlede kamburunu çıkarttı, kollarını göğüslerinin üzerinde korumak istercesine çaprazlamıştı.

"Bilmeliydin. Yüzen sendin." Jessamin onun yanından geçti, onun nankör tavrına sinirlenmişti. "Adın ne? Nasıl oldu da istasyondan ayrılma izni aldın?" Araştırma istasyonu yıllardan beri her türlü ulaşıma kapatılmış, ve mahkeme kararıyla tarafından izinsiz girişlere karşı etrafı çevrilmişti. Mutfak duvarının önünde durdu, küçük düz ekrandaki listeye dokundu. Bu çocuk bir kaçaktı, ve Carla'nın sorumluluğundaydı. Araştırmayı o yürütüyordu. Eğer Carla tüm Sukültür'ü miras almayı düşünüyorsa, Tanaka'nın pahalı ve tehlikeli gen eserlerinden birinin kaybolduğunu bilmesi gerekirdi. Kaşlarını çattı, dokun-

matik düğmelere basarak seçimini girdi.

"Sen kimsin?" Kız onunla yüz yüze gelmek için döndü. Ayaklarını iskemlenin üzerine dayamıştı. Uzun ayak parmaklarının arasından solgun zar kıvrımları sarkıyordu. "Nasıl oluyor da Briard'dan haberin var? Tanaka için çalışıyor olmalısın."

Bu kavgacı ton öfkeli değildi. Jessamin ona yan gözle çabucak bir bakış attı, ve tepsiye düşen içecek paketlerini aldı. Çocuk ürkmüştü. "Adım Jess. Tanaka için çalışmıştım." Geçmiş zamanı öylesine kendiliğinden kullanmıştı ki. Neden? Otomatikleşmiş ihtiyat? Jessamin plastik paketlerden birine bir kamış sapladı. "Bunun hepsini iç."

"Nedir bu?" Kız paketi gönülsüzce aldı, ayrılan parmakları, onları birleştiren şeffaf zar kıvrımlarını gözler önüne serdi.

"Proteinli meyva suyu. Yüksek oranda yağ, bir sürü kalori." Bunları dalış sonraları için saklıyordu, tadından nefret ederdi. "Çilekli. Ve bana adını söylemedin."

"Shira." Kız bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Iyyk. Adım Shira Doyle." Çenesini kaldırdı, gözleri koyu renkli ve meydan okuyucuydu.

Doyle.

Jessamin ifadesini gizlemek için tüm becerisini kullanarak mutfak duvarına yaslandı. Bir çocuk istiyorum, Jess, demişti Patrick ona çok yıllar önce. Ve o da gülüp geçmişti, çünkü Sukültür'ün başına yeni getirilmişti, ve dünya onun adını üzerine kazıması için bekliyordu. Daha sonra, zaman ve sebep bulunduğundaysa, iş işten geçmişti.

Patrick farklılaşmamış insan gametleriyle başlamış, onları selkielere çevirmek için şekillendirirken DNA

bölümleri eklemiş ve çıkarmıştı. Orijinal DNA, belli özellikleri için seçilmiş ve numaralarına göre dosyalanmış, ismi bilinmeyen donörlerden geliyordu. İsim yok. Anababalık sorunu yok. Gönüllülerin rahimlerine yerleştirilen işlenmiş yumurta büyüyüp bölünüyor, en sonunda da doğuyordu; gen teknolojisinin vardığı en son noktaydı bu. Tanaka'nın yeni harikaları. Tanrıcılık oynamayı istemiş olan dahi Patrick'in çocukları, her ne kadar Tanaka'nın bir tanrıya ihtiyacı yoktuysa da. Çok pahalıya patlayan hatalardı bunlar. Jessamin bir an için gözlerini kapadı.

Patrick Doyle.

Patrick bu kızı yaratmak için kendi DNA'sını kullanmıştı– ah, evet, bunu onun suratında görebilirdin. Bu, onun somurtuşuydu. Bir çocuk istiyorum, Jess. "Üşüdüm." Jessamin doğruldu, eklemleri ağrıyordu, kendini bir anda yaşlı hissetti. "Bunları iç. Ben üzerime kuru birşeyler giymeye gidiyorum." Bir cevap beklemeksizin yatak odasına inen küçük döner merdiveni indi.

İkiz gövde şeffaftı, sıkıştırılmış poliglastan kalıplanmıştı. Ana güverte yaşam alanı, deniz ve göğü dışarıda tutmak için boyanmıştı. Bu yüzden dışarı çıkıp havayla birlikte manzara görülebilirdi. Aşağısıysa sadece denizdi. Işıkları açmaksızın indi merdivenden. Burası asla tamamen karanlık olmazdı. Hayaletimsi yeşil ışık çizgileri halinde bir mürekkepbalığı sürüsü geçti. Canlı takımyıldızlar karanlık sularda fırıl fırıl döndüler, ve teknenin yanından yanları parlak sarı ışıklarla benek benek büyükçe birşey döndü. Eğer navigasyon sistemi hızı yine yavaş seyahat hızına indirdiyse fırtına hafifliyor olmalıydı. Kalın camın uzak köşesinde bir an

için soluk bir oval belirdi, sanki hayali bir surat arzuyla pencereye yaslanmış gibi. Patrick'in, yüzünde sitem dolu çizgilerle ona baktığını hayal etti. "Bana kızgınsın, değil mi?" Jessamin teknenin duvarına yürüdü, yumuşak poliglasın az ötesinde durakladı. "Açıklamama izin vermezdin, dinlemezdin." Işığın titreşen aydınlığı, ona Patrick'in gözleriyle bakan kızın genç ve bitkin yüzüyle birleşirmiş gibi gözüktü.

Jessamin bir yumruğunu sıkıp, gövdeye indirdi. Aydınlık ışık kümesi kaçıştı, bir balık ya da vatozdu, başka bir şey değildi. "Işıklar," diye parmaklarını şaklattı, ve yumuşak ışıkta gözlerini kırpıştırdı.

Işıklar açılınca, oda duvarları aynalı bir yatak odası halini aldı. Hayalet yoktu burada. Jessamin çabucak soyundu, yaş elbiselerini bir yığın halinde yere bıraktı. Sıska, genç havasında bir vücut, koyu saçlar, Çin fenotipi. Altmışında değil de kırkında olduğunu iddia edebilirdi. Kalın bir gömlek ve kuru pantalon sonunda ürpertisini sona erdirdi, ve yüzü odanın ortasındaki büyük boy holo sahneye dönük, büyük yatağın kenarına oturdu. "Ev, Carla Chen'i bağla." Carla çağrıyı kabul edecekti, bu saate kadar Zürih'de olanları öğrenmiş olacaktı. Jessamin, hangisi daha önce gelecek diye merak ederek boş sahneye baktı: Jessamin'in başarısızlığından duyulan şeytani bir mutluluk mu, yoksa öfke mi?

"Anne." Carla daha görüntüsü sahnede tamamen odaklanmadan önce konuşmaya başladı. "Paul az önce beni Zürih'ten aradı. Toplantıda istifanı sunmadığını bildirdi."

Öfke. "Sızlanıp durma." Jessamin içinde kabaran acı duyguyu yutkunarak bastırdı. Carla'nın babasını

isimsiz donör deposundan seçmişti, kendi genotipini tamamlayacak zeka ve yaratıcı niteliğe sahip ince kemikli, siyah saçlı bir Kafkas. Acaba bu sızlanma eğilimi de yüksek IQ ve ela gözleri sağlayan genlerin arasında mı gömülüydü?

"Sızlanmıyorum." Carla'nın yüzü kızarmıştı, projektör kırmızıyı fazlasıyla gölgeliyor, yüzünü istakoz rengine çeviriyordu. "Bunun son yılın olduğunu söylemiştin. Emekliye ayrılacaktın."

"Fikrimi değiştirdim." Jessamin omuz silkti. "Eğer Koalisyon balık avlanma bölgesini ele geçirirse, onu geri almamız on, verdikleri zararı telafi etmemiz ise yüz yıl sürer. Doğu Avrupa, maksimum tonajı elde ettiği sürece okyanusu kurutmayı önemsemez." Sudan vinçlerle çekilen ağların, çırpınan o gümüşi yaşamı fabrika gemilerinin ambarlarına kusuşunu anımsayarak gözlerini kapattı bir an. Ne büyük bir israftı. Fabrikada balık temizlerken, hissizleşmiş kanlı elleriyle denizin ırzına geçilmiş barsaklarını tutmuş, ve eskilerin avın azaldığından yakınıp durmalarını dinlemişti; ve içinde, derinlerde, gizli bir yerde... ağlamıştı. Öyle gençtim ki. Jessamin gözlerini açtı, kızına hafifçe gülümsedi. O kadar idealist ve toydum ki. "Bu krizin geçtiğini göreceğim," dedi.

"Bu kriz mi?" Carla'nın yüzü ihtiyatlıca yumuşadı. "Devamlı bir kriz var! Daima birileri birşeyin peşinde. Bana krizden bahsetme anne. Tekeli kaybedersek bu Tanaka'nın sonu olmayacak. Bu, sadece beni Araştırmada tutmak için bir başka bahane. Hiçbir zaman emekliye ayrılmayacaksın," dedi sakince. "Kahrolasıca doktorlar seni sonsuza dek canlı tutacaklar, ve Jessamin Chen'den başka hiç kimsenin

Sukültür'ü yeterli şekilde yönetebileceğine asla inanmayacaksın."

"Bu iş için en iyi seçim ben olmadığım zaman çekileceğim."

"Buna kim karar verecek anne?" Carla'nın sesi buz gibiydi. "Sen mi?"

"Evet." Jessamin kızının gözleriyle karşılaştı. "Paul'u bana karşı kışkırtmanın sebebi neydi? Onda herhangi bir şeyi yapacak kadar beceri var mı sanıyorsun? Yatakta iyi olabilir canım, ama söz görüşmelere gelince dangalağın teki. Onu ait olduğu yerde tut." Kızının kıpkırmızı kesilip tepki vermesini umuyordu, ama Carla'nın gülümsemesi değişmedi bile.

"Yıldızlarınız barışmadığı için üzgünüm," dedi Carla özenli, pişman bir tonda. "Onu kendine karşı bir tehdit olarak gördüğün için de üzüldüm."

"O bir tehdit olabilecek kadar iyi değil." Ama Jessamin aniden bir huzursuzluk hissetti. Bu, onun çabuk öfkelenen kızından beklediği şey değildi. Carla sonunda kendini kontrol etmeyi öğreniyor muydu yoksa? Tüm bu konuşma hem kendisi, hem de kızı tarafından kaydediliyordu. Neler dönüyordu? "Hiç kaybolan sudayaşarın oldu mu?" diye sordu ekşi ekşi. "Yoksa haberin var mı?"

Carla bu sefer kızardı. "Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Sesi hafiften titriyordu. "Hiçbir zaman beni gözlemeyi bırakmayacaksın!"

Aha. "Senin tarafında olup biteni öğrenmek istiyorum," diye tersledi Jessamin. "Hemen şimdi."

"Benimle konuşurken bu tonu kullanma." Ama Carla gözlerini kaçırdı. "Eğer farketmediysen, yaşım otuzbeş. Olaya karışan sudayaşar, bunun bir kaza

olduğunu iddia etti; hiç şüphem yok ki muhbirin de sana böyle söylemiştir." Ağzı seğirdi. "Tanrım, izlemeye gelenler ve protestocular sonsuza dek gitmeyecek gibiydi! Eminim şimdiye kadar hepsi coğrafyanın bir parçası haline gelmiştir. Tüm personel ve sudayaşarlar bu tür bir durumla nasıl başetmeleri gerektiği konusunda esaslı bir eğitim almışlardı. Ne oldu bilmiyorum. Onun sözüne karşı bir düzine tanık var, ama tüm tanıkların da gen–eseri karşıtı fanatikler olduklarını düşünürsek, ne demektir bu?"

İyi soru. Jessamin dudaklarını bastırdı. "O nerede öyleyse?"

"Bilseydim, eminim senin de haberin olurdu." Carla sesindeki iğneleyiciliği gizlemeye çalışmıyordu. "Eğer adam ölmüş olmasaydı, bu kadar patırtı kopmazdı. Sana kimin muhbirlik yaptığını bulacağım, biliyorsun."

Eğer adam ölmüş olmasaydı. Jessamin hayat boyu sürmüş kendini kontrol alışkanlığı sayesinde ifadesine hakim oldu. "Tanrı aşkına, bunu bana neden söylemedin, çocuk?...."

"Ben çocuk değilim." Carla'nın omuzları kamburlaştı, sanki masasının altında gözükmeyen yumruklarını sıkmış gibiydi. "Neden sana söyleyecek mişim ki? Beni Araştırmaya mahkum ettin– Tanaka'nın en kenara atılmış operasyonuna. Bana, senin canını ayrıntılarla sıkmamamı, ve işimi kendi başına görmemi istediğini söyledin. Böylelikle performansımı değerlendirebilecektin, değil mi? Peki, değerlendir o zaman." Dudakları kıvrıldı. "Bu işi örtbas ettim, ve bunun için emek ve zaman gerekti, haberin olsun. Eğer medya bu öyküyü diline dolarsa, bunun bizim Pasifik sözleşmemiz üzerindeki Konsey oyuna

ne yapabileceğini biliyorum. *Azgın Tanaka Gen–Eseri Barışçıl Protestocuyu Öldürdü.* Bu gerçekleşmeyecek," dedi acı acı. "Dolayısıyla nutuk çekmeyi bir kenara bırakabilirsin. Polisler yok. Tanaka Güvenliği onu bulur, ve Bölge Savcısına teslim ederiz. Dünya Mahkemesi gen–eserlerinin hukuki statüleri hakkında karar verinceye kadar onun alıkonulması için bir mahkeme emirleri var. Medya olayın dışında. Bu iş halledildi."

Yukarıdaki kız, Shira, bir adam öldürmüştü. Jessamin'in ensesinden aşağı buz yürüdü sanki, ve Carla'ya Briard güvenliğini hemen buraya çağırmasını söylemek için ağzını açtı.

Söylemedi ama. "Pekala. İşi halledivorsun." Carla'ya başıyla kısa bir onay verdi. "Beni bu konuda bilgilendirmeye devam et."

Bağlantıyı kesmek için parmaklarını şıklattı, ama Carla'nın bezgin, şaşkınca bakışını görmeden değil. Neydi bu? Suratını buruşturdu. Carla ileri çıkıp başa geçebileceğini mi sanmıştı? Belki de böyle yapmalıydı. Jessamin dudaklarını büzdü. Kazi Itano, yıllar önce Sukültür'ü devrederken Jessamin'in önünde eğilmişti. Jessamin, Carla'nın önünde eğilmeye hazır değildi henüz.

"Ona söylemedin."

Jessamin yavaşça döndü. Shira en alt basamakta oturuyordu, yüksekteki dizleri solungaç yarığını örtüyor, sıkılı yumruklarının arasından katlanmış zarlar sarkıyordu. "Benden bahsediyordu, ve biliyordun. Neden ona benim burada olduğumu söylemedin?"

Patrick'in şeffaf yüzünü almıştı, ve bu kavgacı öfkenin ötesinde korkuyordu. Ödü kopuyordu.

"Hikayenin senden tarafını duymak istiyorum," dedi Jessamin ona yavaşça. Carla'ya neden söylememişti ki? Sırf bu çocuk Patrick'in yüzünü taşıdığı için mi? "Bir hapishane hücresine tıkılıp, Mahkeme bu kahrolasıca olaydan yakasını sıyırıncaya kadar yıllar yılı beklemen gerekmeden önce olan biteni senden duymak istiyorum."

"Hapishane." Shira, aralarındaki soluk deri uzantısına bakarak açtı uzun parmaklarını. "Hapishanede ne yaparım ki ben?" Kız titredi, ve ellerini yine yumruk yaptı.

Ne yapardı gerçekten? Sudayaşar, demişti Carla. Onlar, Tanaka'nın listesinde Uzmanlaşmış Sudayaşarlar diye geçiyorlardı, alvinler ya da fabrikasyon balık ağları gibi listelenmişlerdi. Patrick için ise Homo aquaticus idi onlar, yani yeni bir ırk.

Selkieler.

Kız aniden doğruldu, yatağın kenarına oturmak için odayı boydan boya katetti. Hantalca yürüyordu. Fazlasıyla uzun ayak parmakları halıya takıldı, ve aralarındaki zar kalın kıvrımlar halinde dışarıya çıktı. Kalın, oldukça adaleli bacakları, kısa, tıknaz gövdesi için çok uzundu. Bu aydınlık, sıradan yerde tuhaf görünüyordu. Jessamin ani bir tiksinti hissetti. Bu, korkunç şekilde deforme olmuş birisine karşı duyulabilecek bir tiksintiydi. Üzerini örter ve uygarca şefkatle gizlerdin, ama derinde, iğrenirdin– ilkel, alt seviyeden bir yabancı düşmanlığı. Yabancı. Farklı. Kabileden değil.

Dünyamızın çoğu deniz, demişti Patrick bir gece yataktayken. Ama biz denize yabancıyız, bu yüzden onu sevmiyoruz. Onu sevemeyiz, ve sevmek zorun-

dayız, yoksa onu öldürürüz. Gözleri karanlıkta vahşi bir hayvanın, ya da bir kahininkiler gibi ışıldıyordu. Yaptığına inancı vardı, ve Jessamin ona sevgilisi olduğu için değil, bu inancı yüzünden kaynak sağlamıştı. Bu yine de bir hata olmuştu.

İşte bu yüzden Carla'ya söylememişti. Çünkü bu kız, Patrick'in kızıydı. Kızının bir katil olması Patrick'i yaralardı.

Yanlış bir sebep– inanç, ya da sevgi kadar kötü bir sebep. Nostalji kokuyordu, ve nostaljinin ne kadar kötü birşey olabileceğini bir kere öğrenmişti. Belki de yaşlanıyordu. Belki yana çekilip Carla'ya yol vermeliydi.

Kararı kim veriyor anne?

Ben, ve daha kaybetmedim. Jessamin yatakta, Shira'nın karşısına uzandı, kızın azıcık çekildiğini farketti. "Bana öldürdüğün şu adamdan bahset."

"Neden?" Shira cam duvarda kendi yansımasından öteye bakıyordu. "Şimdiden tüm medyanın ağzına düşmüştür. Oradan okursun." Sesi çok az titriyordu. "Işığı... yine söndürür müsün lütfen?"

"Işıklar sönsün." Denizin, yörüngelerinde yavaşça dönerek geçen biyolojik aydınlanmalı galaksileriyle aydınlanan karanlığı, odayı doldurdu. Shira bu manzaraya uyuyordu işte. "Medya bunun dışında. Şimdilik." Jessamin dışarıdaki karanlık, hayat dolu suya baktı. "Çünkü Patrick Doyle dostumdu."

Shira başını kaldırdı. "Doyle? Şu bizi yapan adam mı? Onun bir dahi olduğunu söylemişlerdi. Demek onu tanıyordun. "Piçin tekiydi! Ondan iliklerime dek nefret ediyorum!"

"Hayır!" Kelime fazlasıyla yüksek sesle ve ani

çıkmıştı.

Shira'nın yüzü gerildi, ama Jessamin'e bakmadı.

Onun bilmediğini bir anda anladı Jessamin. Gen stokları numaralandırılmışlardı, ama donör isimleriyle eşleştirilmemişlerdi. Soyadlar değişken bir şey olmuştu. "Kaç yaşındasın?"

"Onaltı." Shira bir küçük balık sürüsünün teknenin ötesinde asılı duruşlarını, sonra da şaşmaz bir ahenk içinde ok gibi uzaklaşmalarını izledi.

Denizin aydınlattığı karanlığın içinde yüzü gevşemişti. Jessamin dönmek zorunda kaldı. Bazı geceler Patrick de böyle görünürdü. "Ben biraz çay alacağım. İster misin?"

"Teşekkürler."

Jessamin aniden kalktı, duvardaki alete yürüdü. Hayır, Shira bilmiyordu. Patrick onun doğumundan önceki sene ölmüştü. "Patrick sizi seviyordu." Seni, evlat, hem de kişisel olarak, yeni bir nesil olarak. "O... herşeyi sizi yaratmak için feda etti." Ve şimdi de ben, onu suçlamak için elinde her sebep olan ben, onu savunuyorum. Jessamin dolaptan porselen bir fincan aldı, musluğun altına tuttu. Fincanına kehribar renkli çay doldurdu, bir fincan da Shira için koydu. "Ondan neden nefret ediyorsun?" Arkasına döndü, gözleri soluk ışıkta gece vaktinin denizi kadar karanlık olan Shira'nın kendisini süzdüğünü gördü.

"Demek bizi seviyordu, ha?" Shira uzun parmaklarının arasındaki zarı katlayarak fincanı dikkatlice aldı. "Bir balık gibi solungaçlarım var. Karadaki insanlar bizi böyle çağırıyorlar, değil mi? Balık? Sorun değil." Kahkahası bir kağıdın yırtılışı kadar kuru ve kabaydı. "Biz de sizlere 'solucanlar' diyoruz. Saçım kürklü fok

genlerinden geliyor." Zarlı ellerinden biriyle başına değdi. "Metabolizmam köpekbalıklarından, kanguru sıçanlarından ve Weddel ayıbalıklarından miras. Yukarıdaki odandan hoşlanmadım. Bir yatakta yatmaya kalkınca solungacım eziliyor, ve canım yanıyor. Ayaklarım herşeye takılıyor, ve siz solucanlar bize göre ayakkabı yapmıyorsunuz." Yavaşça başını kaldırdı. "Neyim ben hanımefendi? Hayvan mıyım, yoksa insan mı? Bana söylemek ister misin? Sanırım Dünya Mahkemesi bu günlerde bir karara varacak. Sabırsızlanıyorum." İpek yatak örtüsüne dikti gözlerini. "Yatağına çay döktüm. Kahrolasıca bir fincanı bile tutamıyorum."

"Gayet iyi tutabilirsin. Patrick sizleri herhangi bir primat kadar becerikli yaptı." Jessamin kızın eğik başının üzerinden baktı, üzüntü boğazını tıkıyordu. Tanaka'nın pazarlama uzmanları, insan genomunun genetik manipülasyonunun yayılmasına karşı potansiyel bir tepki konusunda önceden uyarıda bulunmuşlardı. Kulak asmamıştı. Çünkü bu Patrick için öylesine önemliydi ki...ve Jessamin ona aşıktı.

Kendi hatasıydı. Hatalarından dolayı sorumlusun, Jessamin Chen olsan bile.

Peki kim ödemişti bunun bedelini? Patrick mi? Bu çocuk ve onun kardeşleri mi? "Biz satıldık, biliyorsun." Shira fincanına bakıyordu. "Tanaka'nın masanın altından medyayı dürttüğünü herkes biliyor. Balık karşıtı isyanları da Tanaka çıkarttırdı, sırf programı kapatabilmek için. Neden?" Sesi titriyordu. "Çok pahalıya çıktığımız için mi? Neden sadece programı bitirip bırakmadılar? Neden o delileri üzerimize saldılar? Her an için o sloganları, pankartları ve

haçlarıyla dışarıdalar. Bazıları o kadar uzun zamandır etrafımızdalar ki, neredeyse... tanışıyor gibiyiz." Kahkahası, cam kadar sivri, çentik çentikti. "Tıpkı eski dostlar gibi."

"Gösterileri Tanaka başlatmadı." Shira'nın az önce söylediklerindeki acı ve çirkin gerçek, sözlerine takılıp, yavaşlattı onları. Tanaka protesto gösterilerini başlatmamıştı, ama kendi gen-eşeri programını savunmak için de çok çaba sarfetmemişti. "Gösteriler tüm insan modifikasyonlarına karşıydı, sadece sizlere değil."

"Ama artık insan olmayan sadece bizlerdik. Bizler balığız. Doyle sayesinde." Shira fincanını duvara savurdu. Fincan kırıldı, çay her yere sıçradı, cam duvardan kirli gözyaşları gibi süzüldü. Kız Jessamin'in yüzüne döndü, gözleri soluk yüzünde kocaman, ve koyuydular, soluk soluğaydı. "Sana Aaron'dan bahsedeyim. Biz... son doğan ikisiydik. Bu yüzden daima birbirimize yakındık. Biz en gençleriydik, biliyor musun? Ben... onu seviyordum." Sesi titriyordu. "Ve hiç değerimiz olmaması onu gerçekten rahatsız ediyordu. Değerimiz olmalıydı. Balık sürüleriyle ilgilenebiliriz, keşif ve madencilik yapabilir, su altı inşaatlarında dalgıçlar, alvinler ve uzaktan kumandalılardan çok daha iyi çalışabiliriz. Ama hiç kimse buna izin vermiyor. Ve her gün, protestocular mahkemenin koyduğu bariyerlerin hemen dışında dolanıyorlar. Onları görebileceğimiz, duyabileceğimiz kadar yakınımızda. Sanki yargıç onların bağırdıklarını duymamızı istemiş gibi." Bir an için gözlerini kapadı. "Buna alışıyorsun," dedi düz, ölü bir tonda. "Kendini, sana şeytanın çocuğu, balık ya da Frankenstein diye seslendiklerinde artık duymadığına inandırıyorsun.

Ama pekala duyuyorsun işte. Her kahrolasıca kelimeyi işitiyorsun. Ve bir gün küçük köhne teknesiyle herifin teki gelip bize isimler takmaya başladı. Yeni birşey değildi, ama bu sefer Aaron... kendine hakim olamadı."

Titreyerek bir nefes aldı. "Birden firladı. O sürüngenleri bizden uzak tutması beklenen bariyerleri geçti. Ona bağırıyordum, ama beni duymadı. Sanki sağır gibiydi. Sudan bir katil balina gibi firlayıp vurarak adamı teknesine seriverdi. Solucan kanlar içinde ayağa kalktı, Aaron'a bağırıyordu, kontrolünü kaybetmişti. Ve teknesini hızlandırıp..." Bakışlarını kaçırdı, yüzü gözyaşlarına karşı mücadele veriyordu. "Aaron'un üzerinden geçti. Pervane..." Güçlükle yutkundu. "Orada üç tekne daha vardı. İnsanlardan bazıları... alkış tuttlar. Aaron yaşıyordu, ama dönüş yolu uzundu, ve çok kötü kan kaybediyordu. İçeriye girerken öldü."

Selkieler de ağlayabiliyorlardı. Patrick bu insani özelliği esirgememişti onlardan. Jessamin bir elini Shira'nın omzuna koydu, kız gerginleşince geri çekti. "Üzgünüm." Yetersiz bir sözcüktü; fazla kullanılmış, anlam ifade etmekten yoksun. Sözcüklerin insanın acısına dokunma gücü çok azdı. "Protestocuya ne oldu?"

"Olayın... bir kaza olduğunu söyledi. Kazaymış." Doğruldu, ellerinin kenarlarını gözlerine sanki bir darbe gibi indirdi. "Ona para cezası kestiler, ve kahrolasıca teknesini bile kaybetmedi. Çünkü... oradaki diğerlerinin hepsi de bunun bir kaza olduğunu söyledi." Keder sesini bir jilete dönüştürmüştü. "Ben hariç, ve benim söylediklerim geçerli sayılmıyor. Çünkü mahkemeler daha benim bir insan mı, yoksa balık mı olduğuma karar veremediler."

Jessamin ondan öteye, denizin derinliklerine baktı. Siyah, yumuşayarak yerini bir kraliyet mavisine bırakıyordu. Bu kadar çabuk sabah mı olmuştu? "Sen de geri dönüp onu mu öldürdün?" diye sordu sessizce. "Aaron'a çarpan adamı?"

"Hayır." Shira gözlerini kaçırdı. "İşin en budalaca tarafı da bu." Sesi çatlıyordu. "Seyretmeleri için tekneleriyle turist gezdiren ihtiyar bir adam ve oğlu vardı. Sanırım bizden çok, ellerinde gülünç pankartlar olan aşağılık heriflere bakıyorlardı bön bön." Omuzları çöktü. "Neredeyse tanıyorduk onları... Demek istediğim, devamlı etrafımızdaydılar. Sanki onların mesleği gibiydi bu. Bizden nefret falan da etmezlerdi. Bariyerlerin çok yakınına gelirlerdi, ama teknelerindeki insanlar asla bize bağırmazlardı, sanki buna izin vermiyorlarmış gibiydi." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Balık ağıllarıyla çalışıyor, genç bir orkinosu yeni yerine götürüyorduk. Bu çocuk oyuncağı kadar basit bir iştir." Sesi yine hiddetlenmişti. "Gerçek balıkçılık değil bu. Tanaka bizim hiçbir gerçek işi yapmamızı istemiyor, ama sanırım bize oyalanacak birşeyler icat etmek durumundalar. Aaron bunu bizi gider olarak yazıp vergiden düşmek için yaptıklarını söylerdi. Her neyse, turist teknesi gerçekten yakındı, ve teknedeki bir kadın bana bağırmaya başladı." Başparmağıyla işaret parmağı arasında katlanmış olan zarla oynuyordu.

"Bir anda... bardak taşıverdi. Sanırım Aaron'a olan da buydu." Duraksayarak devam etti. "Neyse, tekneye doğru yüzdüm. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum, ama ben yaklaşınca yaşlı adam bir kanca çıkarttı. Bana vurdu. Canım yandı, kancayı kavrayıverdim. Adam öylesine güçsüzdü ki." Kızın solungaç yarığı titreşti, ve

büzüşmüş ağızlar açıldılar, kan kırmızısı dokular görüldü bir anlığına. "Onu tekneden düşürdüm." İki elini de titreşen solungacına bastırdı. "Başı teknenin yanına çarptı. Öylesine tahta gibi bir ses geldi ki. Sonra da battı. Dalıp onu yakaladım, ama yukarıya çıktığımda herkes bana haykırıyordu, ve oğlu da koltuğun altından bir tüfek çıkarıyordu." Ellerini solungacından ayırdı, hafifçe nabız gibi atan çıkıntıya baktı. "Ben... onu bıraktım, ve kaçtım."

Odayı kuştüyü misali yoğun bir sessizlik doldurdu.

"Boğuldu mu?"

Shira başıyla onayladı, gözleri kış göğü kadar kasvetli idi. "Onu öldürmeyi istemedim."

Patrick'in yüzü, Patrick'in gözleri. Jessamin bakışlarını ondan şafak denizinin mavi derinliklerine çevirdi. Soğuk bir tanrıçasın sen, diye düşündü kasvetlice. Kan istiyorsun, ve biz de sana o kanı hep sağlıyoruz. Patrick de o çok önceleri yaşanan sabahta, Jessamin ona gen-eseri programını durduracaklarını, Dünya Mahkemesinin kararına karşı çıkmayacaklarını söylediği vakit aynı soğuk gözlerle bakmıştı. Öfkelenmemişti, hiçbir şey dememişti.

Onun yerine çıkıp gitmişti; sabah yüzüşü için kumsala inmişti. Onu sen terkettin, Patrick. Acı, Jessamin'in gırtlağını dolduruyor, gözlerini yakıyordu. Kendi kızını terkettin, tüm çocuklarını terkettin. Beni terkettin ve anlamaya bile çalışmadın. Beni dinlemedin bile, Tanrının cezası! Tüm bunların olmasına sen izin verdin.

Gövdenin dışında, suyun rengi kraliyet mavisinden solarak türkuaza dönüyordu. Evet, sabah. Jessamin kemiklerinde yılların gıcırtısını duyarak içini çekti.

Gençliğin görünümünü satın alabilirdin, ama o gençlik dolu etten maskenin ardında pekala yaşlanıyordun.

"Kimsin sen?" Shira'nın sesi dalgaların eskittiği bir kaya kadar duygusuz idi. "Tüm bu şeyleri bildiğine göre Tanaka'da önemli birisi olmalısın, değil mi? Bunlardan sana ne solucan? Kötü tanıtımdan mı korkuyorsun?"

"Tabii ki. Kötü tanıtım önemlidir." Jessamin Shira'nın omuzlarının pürüzsüz, kaslı kıvrımına, soğuğu geçirmeyen yağ tabakalı derisine baktı. Patrick bu çocuğa o kadar uzun yıllar boyu hamile kalmıştı ki, ona tüm enerjisini vermişti. Jessamin ya da başka birisine verecek çok az şeyi kalmıştı. Jessamin alnını soğuk, kaygan poliglasa yasladı.

Ve işte yine balık milleti, yiyecek bir lokmanın telaşıyla ortalığa dökülmüştü. Gövdenin ötesindeki o türkuaz rengi mesafede birşey hareket etti– belki de kahvaltı için dolaşan bir köpekbalığı. "Sana bir hikaye anlatayım," dedi Jessamin alçak sesle. "Bir zamanlar, denize aşık bir adam vardı. Denizi öylesine seviyordu ki, ondan hamile kaldı ve suda yaşayabilen bir çocuk doğurdu. Ondan çok gurur duyuyordu, ama günün birinde, bazı balıkçılar denizi öldürmekle tehdit ettiler. Denizi kurtarmak için yapılabilecek tek şey, kızlarını feda etmekti. Denize aşık adam, bunu yapamadı."

Köpekbalığı gözden yitmişti. Gümüşi kabarcıklar gövdenin yanından geçtiler, ve tekne dinginleşen denizde yavaşça ilerlerken türbülansa kapılan bir denizanası da onları izledi. Patrick'in o sabah kullandığı havlu ne renkti? Onu ayakkabıları ve şortuyla birlikte, dalgaların ulaştığı en uzak çizginin ötesinde düzgünce katlanmış olarak bulmuştu. Cesedi

asla bulamamışlardı. Sevgilisi alıkoymuştu onu. "Ben Jessamin Chen'im." Pencereden döndü, kendini yaşlı hissediyordu; bilim bedenini ne denli dinç tutarsa tutsun, kendini adeta tarihi hissediyordu.

"Jessamin Chen?" Shira'nın yüzü şaşkınlıktan ifadesizleşti. "O Jessamin Chen mi? Bütün bu gösterinin başındaki?" Altındaki ipek yorgana baktı, sonra cam duvarlı odaya bakmak için başını kaldırdı. "Sen gerçekten osun, değil mi?" Yavaşça yumruklarını sıkarken, zarlar beyaz beyaz çıktı uzun parmaklarının arasından. "Bunu sen yaptın," diye fısıldadı. "Programımızı sona erdiren sendin. Bizi o kafesini içine tıkıp unuttun. Bizi terkettin!"

Jessamin bir anda çocuğun gövdesindeki gücün ve kendi kırılganlığının farkına vararak geriledi. "Sizi unutmadım." Öfke doldu içine, ve omuzlarını geriye atarak doğruldu. "Hikayemi daha bitirmedim. Aşık adam, denizi kurtarmak için kızını feda edemiyordu. Onu fazlasıyla seviyordu. Bu yüzden bunu ben yaptım," dedi yavaşça. "Açlık fazlasıyla önceliklidir. Seni geleceğe karşı kör eder, ve dünya çok aç. Sizi onlara fırlattım –aç insanlara– ve onlar siz balık mısınız, yoksa insan mı diye didişirlerken, ben denizi parmaklıklarla çevreleyip onları dışarıda bıraktım. Tanaka değil. Ben. Ben yaptım bunu." Jessamin nefesini tuttu, boş ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde uzattı. "İntihar ettiği zaman asıl Patrick Doyle sizleri terketti." Ve beni de terkettin Patrick. Ellerini yavaşça kapadı, indirdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor muydun? "Sizleri terketmedim. Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum."

"Bizleri kurban ederek mi?" Shira ayağa fırladı.

"Kendi kahrolasıca iyiliğin için mi? Sen, Tanaka, solucanlar. Bizim hiçbir şey yapmamıza izin vermiyorsunuz." Titriyordu. "Aaron öldü, çünkü yaşamak için hiçbir sebebi yoktu. Çünkü bizim değerimiz olmasına izin vermediniz. Onu sen öldürdün!" Kendini Jessamin'e doğru fırlattı.

Jessamin onu tokatladı. Elinin tersiyle indirdiği şamar, kızı döndürerek yatağa düşürdü. Kız bir çığlıkla kendisine geldi ve çöktü, gözleri kocaman ve vahşiydi, solungaç yarığı inip kalkıyordu.

"Evet," dedi Jessamin sert sert. "Bazen seçim yapman gerekir. Bazen doğru cevap sana kendini rezil gibi hissettirir, ama yine de doğru cevap odur, ve onu seçersin işte. Kime ne zarar gelecek olursa olsun değişmez bu. Sizinle deniz arasında seçim yapmak zorundaydım. Ben denizi seçtim, çünkü o olmaksızın hiçbirimiz yaşayamayız." Parmak eklemlerini sıvazlayarak Shira'nın yüzündeki gittikçe koyulaşan morluğa bakıyordu. "Eğer mutlaka birisini suçlaman gerekliyse, beni bu seçimle başbaşa bırakan Patrick'i suçla," dedi öfkeyle. "Babanı suçla!"

"Hayır." Shira'nın gövdesi, sanki Jessamin onu tekrar tokatlamışçasına irkildi. "O benim babam değil." Gözleri parlıyordu. "Ben üretildim, hatırlamıyor musun? Annem babam yok benim. Bir petri kabında doğdum."

"Ah, sen pekala onun kızısın." Jessamin taş kadar sert bu sözcükleri yaralamak istercesine fırlattı, çünkü bu kız Patrick'in kızıydı. Onun ve sevgilisinin, denizin çocuğuydu. "Soyadının bir kaza olduğunu mu sanıyorsun? Dosyalardan onun resmini çağır ve sonra da kahrolasıca aynaya bir bak!"

Teknenin gövdesinin ötesinden bir motor mırıldandı, ses gittikçe güçleniyordu. İmkansızdı bu. Güvenlik, uçağı saptayıp onu uyarırdı. Jessamin birden huzursuzlanarak merdivenden yukarıya baktı. Bir VTOL'un sesi gibiydi. Neden burada olsundu ki? Tanaka'dan sadece bir ya da iki kişi bilirdi onun nerede bulunabileceğini. Net'in özel hayat kavramını tanımayan dünyasında güvenlik ancak fiziksel olarak görünmez olmakla mümkündü. Bu bulunması güç tekne, onun emniyetiydi. "Güvenlik?" dedi sertçe. "Durum raporu."

Herşey normal.

Kesinlikle öyle. Bir inişin gürültüsü gövde boyunca titredi.

Güvenlik bunu rapor etmemişti– ki bu mümkün değildi, ama Jessamin bu konuda vakit kaybetmedi. Sırtını Shira'ya dönerek terminale atıldı ve dokunmatik düğmelere basarak hayata döndürdü. Kayan ışık perdeleri ve renkler terminal ekranının üzerinde dans ettiler. "Sistem!" Parmaklarını dönerek sarmal oluşturan opal mavisi bir huzmenin içinde şıklattı. "Güvenlik raporu."

Hiçbir şey olmadı.

Hiç kimse onun Sistemini çökertemezdi. "Carla Chen'e ulaş, özel, acil hat."

Titreyen ışığın içinden, limon sarısı parlamalarla süslenen bir kırmızılık indi dönerek. Hiçbir surat belirmedi. Birisi tüm sistemin altını üstüne getirmişti. Bu olamazdı. Biri onun teknesine iniş yapmıştı, hem de Güvenlik sisteminin yüz millik bir çap içindeki her uçağın, geminin ve denizaltının yönünün ona dönük olup olmadığını bile anında tespit ediyor olması

gerekirken. Soğuk korku, göğsünde kıyıdaki sis gibi toplanıyordu. Jessamin yatağın başucundaki komidine yürüdü ve hızla çekmeceyi açtı.

Orada sakladığı ruhsatlı silah kaybolmuştu.

Bir olanaksızlık daha. Bunu da listeye ekle. Jessamin boş çekmecenin pürüzsüz tahtasına dokundu. O Zürih'de iken kimse tekneye ayak basmamıştı. Güvenlik bunu kaydederdi, değil mi? Ya, öyle. Kuru bir sesle güldü.

"Senin neyin var?" Shira ayaktaydı, sırtını sanki Jessamin'in üzerine saldırmasını beklermişçesine gövdeye yaslamıştı.

"Bir ziyaretçim var." Hayatı boyunca hiç saklanmamıştı; ne gerçeklerden, ne de seçimlerden. Jessamin trabzana tutundu, ve merdiveni tırmanmaya başladı. Yarı yolda durakladı, arkasına baktı. "Senin için yanıtım yok," dedi sessizce. "Keşke olsaydı." Sonra döndü ve ana güverteye giden basamakları çıktı.

Davetsiz misafir şezlonguna uzanmış, kayıtsızca bekliyordu onu.

Paul. Ardına yaslanmıştı, gevşemiş bir hali vardı. Sarı saçları modaya uygun, kalın bir kuyruk halinde, özenlice bir omuzuna dökülüyordu. Yapmacık bir tavırdı bu, ama onun bildik, mükemmel gülümsemesi Jessamin'i, iniş yapan uçağın sesinden, Sisteminin çöküşünden, ya da kaybolan silahından daha çok sarsmıştı. "Ne... arıyorsun burada?" Parmaklığı kavradı, el yordamıyla öfke aradı, ama yalnızca yaşlılığın ve ölümlülüğün yankısını bulabildi. "Sen hâlâ Avrupa'dasın."

"Seni korkuttum mu, Jessamin?" Gülümsedi. "Üzgünüm. Birçok insan Avrupa'da olduğumu

sanıyor, ama öyle değil. Senden önce geri döndüm. Beni Net konusunda iyi olduğum için işe almıştın, anımsıyor musun? Güvenlik alarmın bu yüzden çalmadı."

Bu kendinden memnun sırıtış, Jessamin'in korkusunu delip geçti. Rezil herif.. Eğer ondan korkarsa yazık olsundu. Ayaklarını vura vura merdiveni tırmanıp önüne dikildi. "Ağzından baklayı çıkar, Paul." Fazlaca nazik bir öfkenin kırılgan kabuğuna binmiş, cesur sözlerdi bunlar. Bu durum üzerinde hiç kontrolü yoktu, ama daha önce kontrol hep onda olmuştu. Tanaka üzerinde, Carla üzerinde. Kontrolü, Patrick'in kızını gemiye çektiğinden beri azalmaya başlamıştı. Dönüp merdivenden geriye bakmamayı özel bir gayretle başardı. Shira'nın aşağıda olduğundan habersiz görünüyordu. Shira'nın bilinmeyen varlığı, Jessamin'in kendine güvenini hafifçe arttırdı. Durum Paul'ün düşündüğü kadar derli toplu değildi, ve Jessamin böyle sallantılı durumları lehine çevirmek konusunda epey tecrübeliydi. "Demek benim Ağ Güvenliğimle şu küçük, becerikli oyunlarını oynuyordun. Düşündüğümden daha iyisin. Etkilendim." Paul'ü, işini yüzüne gözüne bulaştırmış bir bölge müdürüne bakarcasına süzdü. "Derdin nedir, Paul?" Korkusuz sözlerdi, ama kendi sesindeki titremeyi işitti; Paul de aynısını duyduğunda gözlerinde oluşan ışıldamayı gördü. "Çabuk söyle, çünkü meşgulüm ve Tanaka Güvenliği Briard'dan gelmeden önce yalnızca on dakikan var."

"İkimiz de bundan daha iyisini biliyoruz, Jess." Elini ona uzattı. "O yüzden oyun oynamayı bırakalım. Senin emekliye ayrılma vaktin geldi. Bunu

Zürih'deyken yapmayı düşünüyordun, hatırladın mı? Carla'ya söz vermiştin, ve senden bekleneni yapmadın."

"Carla." Jessamin bir adım geriledi, bir anda kavrayınca sersemlemişti. Carla Paul'e onun Sistemine girmek için gereken erişimi sağlayabilirdi. Carla, onun komidinindeki silahtan da haberdardı... "Sabredemiyor mu?" Sözler kılçık gibi takılmıştı boğazına. "Hep fazlasıyla sabırsızdı."

"Hayır!" Paul'ün gözleri şimşek gibi çaktı. "Bu benim işim, onun değil. O fazlasıyla sabırlı. Sen ona hiçbir zaman şans tanımayacaksın, başka birisinin gösteriyi idare etmesine izin vermeyeceksin, çünkü hiç kimsenin senin kadar iyi olduğuna inanmayacaksın!"

"O benim kadar iyi değil. Henüz değil." Jessamin çenesini kaldırdı, Paul'ün soğuk gözleriyle karşılaştı– ve orada inancı gördü. Bu, onu fena halde sarstı. Bir zamanlar Patrick'in gözlerinde görmüş olduğu inançtı bu. Kime karşı böyle bir sadakat duyuyordu? Carla'ya mı? "O benim kızım, Paul." Elinde olmadan titriyordu sesi. "Başa geçince herşeyi senin yönetmene izin verecek mi zannediyorsun?" Öfke onu avcunun içine almıştı, ve artık umrunda değildi. "Sevgilisi olman onun umurunda mı sanıyorsun? O kadar aptal mısın?"

Paul anlamsız bir hırıltıyla, ellerini uzatarak ona doğru atıldı. Yüzü ani bir öfkeyle çarpılmıştı.

Jessamin dönerek ondan uzaklaştı, ama ayağı Shira ve kendisinden damlamış olan sularda kaydı. Paul'ün eli kolunun etrafında kapandı, ve döndürerek kendisine çekti. Bir aşığın kucaklamasının karanlık bir parodisiydi bu. Ölüm ve aşk, bu kadar ayrı mıydı birbirlerinden acaba? Jessamin, Paul'ün kolları

etrafında daralırken nefes almaya çabaladı. Bacaklarını ve ruhunu açar, kendinden asla geri kazanamayacağın bir parça verirdin. Patrick denize kollarını açıp, sevgilisinin kucağına yürümüştü. "Bırak beni," diye soludu. "Durup düşünecek misin, seni aptal?"

"Ah, düşündüm bile. Kazayla boğulma," diye nefesini verdi Paul kulağına. "Bir fırtına sırasında güverteye çıkmaya ısrar edersen olacağı budur. Senin Güvenlik video bantların sistem çökmeden hemen önce güvertede olduğunu gösteriyorlar. Dalgalar son derece kararsız, ve sen de ölümsüz olduğundan adın gibi eminsin. VTOL'unu bağlarken güvenlik hattını çözüp bırakıvermiş olmalısın. İnsanlar buna inanacaklar." Ses tonu kadınla dalga geçiyordu. "Öylesine maçosun ki." Kapı onlar için otomatik olarak açıldı, ve Paul onu dışarıya sürükledi.

Paul'ün kuvveti onu şok etmişti. Kendisinin ne kadar zayıf olduğunu gösterdiği için miydi? Ben zayıf değilim, diye haykırmak istedi. Dünyanın denizleri kullanımını otuz yıl boyunca ben idare ettim. Ben kontrol ettim. Ben zayıf değilim. Paul'ün kavrayışıyla ezilmiş bir halde, onun acı nefesi ensesini yakarken, kurtulmaya bile çalışamıyordu.

Paul kabul etsin ya da etmesin, Carla bundan haberdardı. Onun ölmesini Carla istemişti. Rüzgar fırtına bulutlarını dağıtmıştı ve mavi gökyüzünde parlak bir güneş ışıldıyor, ıslak güvertedeki bir su gölcüğünden yansıyordu. Paul onu küpeşteye doğru çekeledi, ve bir an için Jessamin'in kasları gevşedi, kararı kabullendi, Ölüm'ü sevgili olarak kabul etti. Tıpkı Patrick'in yapmış olduğu gibi.

Evet, tüm teknede Shira Doyle'un izlerini bulacak-

lardı. Bir cinayet, bir tane daha– ikincisine inanmak daha kolay olacaktı. Carla yetenekliydi, yaptıklarının keşfine karşı ekstra bir sigorta olarak Shira'yı medyaya yem edecekti. Onun yerinde olsa Jessamin de aynı şeyi yapardı. Küpeşte kalçasına şiddetle çarptı. Jessamin, Paul onu kaldırırken dişlerini sıkarak çığlığını bastırdı, korkusunun tatminini ona yaşatırsa kahrolsundu. Shira ona– düşmanı Jessamin Chen'e yardım etmemeyi tercih etmişti. Neden etsindi ki? Carla'yı tanımıyordu– tıpkı Aaron gibi bir başka kurban olacağını bilmiyordu. Küpeşte dizine çarptı, ve Jessamin dehşet anının içine işlediğini hissetti.

Düşüş... Havanın akını... Çarpışın şoku ve su serpintisi, başının üzerinde örtülen, gırtlağını kapatan bir soğukluk. Soğuk kollar... Patrick'in kolları mı? Sen Tanrı'yı oynadın Patrick, diye haykırdı sessizce. DNA hamurundan kendi çocuklarını yarattın, ama kalıp onları sevecek, onları korumak için savaşacak kadar Tanrı değildin. Başı suyun yüzeyine çıktı ve kutsal havayı soludu, bir dalgacık yüzünü tokatlarken öksürdü. Soğuk. Soğuğu umursamadı, yarı yarıya Paul'ün güverteden kendisine ateş edebileceğini düşünerek daldı. Ama hayır, eğer cesedi bulunursa bu, kazayla boğulma senaryosunu bozardı. Çekerek eşofmanını bileklerinden sıyırdı, ayaklarını kurtardı. Bu daha iyi. Şimdi de sıra gömlekte. Kollarını gömlekten çıkararak yine yüzeye çıktı, su çekmiş ağır kumaşı yavaşça derinlere batması için bıraktı.

Nefes almaya ve gevşemeye çalışarak, Jessamin üzerine gelen bir dalganın camı andıran yamacından kaydı; dalganın üzerinde, mavi gök ve yeşil deniz arasından yavaşça yüzerken, göğüsleri suda yükseliyordu.

Tekne çok uzaktaydı.

Paul akıntıyı doğru hesaplamış, Jessamin'i tekneye yetişmek için akıntıya karşı yüzmesinin gerekeceği bir yerde aşağıya atmıştı. Bu şekilde, navigasyon sistemini değiştirmeye gerek kalmayacaktı. Evet, bu bir kaza, ya da çılgına dönmüş, öfkeli bir çocuğun intikamı gibi görünecekti. Jessamin ağır, inatçı kulaçlarla yüzdü teknenin peşinden. Dudaklarını yaladı. Tuz. Patrick de daima tuzluydu seviştikleri vakit, hep deniz gibiydi teninin tadı. Bir zamanlar güçlü bir yüzücüydü Jessamin. Bir zamanlar gençti, ve kendine güveni vardı. Paul güvertede kalıp onun öldüğünden emin olmayı ister miydi? Eğer Güvenliği bozduysa, Paul'un Jessamin'i görmek için dürbünlerden başka seçeneği yoktu. Bir diğer dalgadan kaydı, ve tekne, onu sonsuz gökyüzü ve dalgalarla başbaşa bırakarak kayboldu. Korku onu yavaşça kavradı, tıpkı yüreğinin etrafında kapanan bir mengene gibi. Artık eskisi kadar güçlü değildi. Daha şimdiden bacak kasları sancıyordu.

Yüzmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Asla işini yarıda bırakan bir insan olmamıştı. Senin gibi değilim, Patrick. Sen vazgeçtin. Ne yaptığımı anlamaya yanaşmadın. Onun yerine sadece kahrolasıca aşığının kollarına kaçtın. Jessamin, kısa bir süre duraladı, hafif hareketlerle suyun yüzeyinde kaldı. Soğuk, bedeninden enerji çekiyordu. Az sonra yüzmek için gösterdiği gayreti kaybedecek, vücudu o son acı dolu saniyelerde yaşam için umutsuzca mücadele ederken batacaktı. Patrick böyle ölmüştü. Sana ihanet etmedim, diye sessizce ağladı. Neden dinlemedin ki? Tekne çok uzaktı artık– gerçekte hiçbir anlamı bulunmayan bir başka evrende gibiydi sanki. Burası suların

dünyasıydı, ve buradayken yabancı olan Jessamin'di. Patrick haklıydı.

Bizi yalnızca deniz kurtarabilir, dedi birisi yavaşça. Ama yalnızca önce biz denizi kurtarabilirsek....

"Patrick?" Jessamin tekme savurdu, göğsü suyun dışına yükseldi. "Patrick, sen misin?" Güçten kesildi, ve battı, su burnunu yaktı ve başının biraz yukarısında örtüldü.

Burada yabancı olan bizleriz. Patrick'in sesi kulağının dibindeydi, samimi ve rahattı, sanki yatakta yanındaymışçasına. Biz buraya ait değiliz, ve bunun farkındayız, bu yüzden de umursamıyoruz...

Jessamin ölürken o nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Jessamin yüzeye çıktı ve soluk alabilmek için uğraştı. "Ben umursuyorum! Tanrı cezasını versin... Ben umursuyorum, ve Tanaka'nın da umursamasını sağladım. Yanı sıra kâr amaçlı da olmamız neyi değiştirir? Anlayamıyor musun? Kahrolasıca idealistin teki oldun hep." Patrick oradaydı, mavi yeşil suyun derinliklerinden ona bakıyordu. Koyu renk saçları dalgadaki yosunlar gibi hareketliydi, parlak balıklar etrafında girift desenler çiziyorlardı. Öylesine üzgün görünüyordu ki.

"Patrick..." diye yutkundu, gözyaşları boğazında düğümlenmişti. Hiç ağlamadım, diye düşündü duygusuzca. Senin için hiç ağlamadım. "Denizi kurtardım. Bunu başardım, Patrick. Denizi Tanaka'ya emanet ettim, o da gereğini yapıyor. Çünkü ben de seviyorum denizi. Sana bunu söylemiştim, ama dinlememiştin, kendi aşkından ötesini görmüyordun, paylaşmama izin vermiyordun. Patrick?" Arzu bir anda onu kavradı, tüm o yalnız geçen gecelerin, uğraşla

geçen günlerin birleşimi, sessizlikle birlikte üzerine çöktü. "Seni özlüyorum."

Patrick ona uzandı, uzun parmakları bir balığın karnı gibi yeşilmisi beyazdı, bir tutam kahverengi yosunu sürüklüyordu peşinden. Jessamin onun elini tutmak için uzandı, aniden yorulmuştu, ona tekrar dokunmayı, onun kendisini yakınına çekip sarılmasını öyle istiyordu ki...

Ve Patrick'in kızı iki cinayetten suçlanacaktı, ve Jessamin, öz kızının Paul'den onu öldürmesini isteyip istemediğini asla öğrenemeyecekti.

"Hayır," diye haykırdı, ve ağzına su doldu.

Patrick kayboldu. Deniz Jessamin'i kavradı, onu buz gibi kollarına aldı. Sevgili Ölüm. Jessamin kalan son gücünü çağırarak tekmeledi, yüzeye çıkmaya gayret etti. Yoksa yüzeyde miydi? Ve eğer tekne bir mil uzaktaysa, farkeder miydi? Kafası karışmıştı, kanı kulaklarında kükrüyordu. Debelendi. Ölmek istemiyorum, diye düşündü ve bu arzunun netliği onda ağlama isteği uyandırdı.

Sanki derinlere, Patrick'in onu beklediği yere batıyormuşçasına kararmıştı etraf. Çok geç, diye düşündü üzüntüyle. Az önce iş işten geçti.

Birşey canını yakıyordu. Onu neredeyse umursamazlıktan geldi, ama acı artıyordu. Bir çabayla onun üzerinde yoğunlaştı; onu tutan, etine gömülen parmaklardı. Bu dokunuş, görüşündeki karanlığı kaldırdı; sanki kurtarıcısının teninden hayatın ta kendisi saçılıyor, damarlarına oksijen dolu kan pompalanıyordu. Jessamin tekmeledi, yine tekmeledi. Ciğerleri bir anda alev almıştı, hemen nefes alma ihtiyacıyla sancıyorlardı. Hemen!

Su yüzüne çarptı ve Jessamin solumaya çalıştı, bir dalga kendisini tokatlarken öksürdü, öylesine sert öksürdü ki, kızıl bir acı çöktü göğsüne. Nefes almak nasıl olur da böylesine can yakardı ki? Jessamin sanki bir çift ciğer olmuştu. Nefes almanın aciliyetinin ötesinde, herşey uzak bir griliğe dönüşmüştü. Soludu, sanki içine su dolmuş, sanki boğulmuş ta tekrar dirilmiş gibi, parça parça ciğer dolusu hava çekti içine.

Neredeyse öyle sayılırdı.

"Kıpırdamadan uzansana. Siz solucanlar yüzmeyi hiç beceremiyorsunuz, ve dirseğini yine solungacıma sokacaksın. Ben hallederim."

"Shira?" Sözcük, anlaşılmaz bir yıraklama gibi çıktı ağzından. Jessamin suda döndü, kaleydoskop dünya yavaşça yeniden odaklandı, katılaşarak yeşil deniz, inanılmaz mavilikte gök, ve kendininkinden pek de uzakta olmayan Shira'nın soluk yanağına dönüştü.

"Omuzlarıma tutunman gerekecek," dedi Shira soluk soluğa. "Bu kadarını yapabilir misin sence?"

Shira, bir omzu Jessamin'in kürek kemiklerinin arasında, yan yan yüzerek onu beceriksizce desteklemekteydi. Böylelikle Jessamin onun solungaç yarığını sıkıştırıp kapatmıyordu. Jessamin, Shira'nın kendisini bırakacağından, batacağından ve denizin onu yine alıkoyacağından korkarak yavaşça döndü. Elleri Shira'nın kalın, soğuk omuzlarını kavradı.

"Uff! Yavaş ol biraz, tamam mı?" Shira başını suya gömdü ve yüzmeye başladı.

Su, oksijenle dolu olarak o mucizevi yarıktan süzülüyor olmalıydı. Balık kız. Ah, evet, sana ihtiyacım var. Jessamin gülmek istedi, ama yapmadı, çünkü bu isteriydi, ve eğer bir kez başlarsa bir daha

duramazdı. Bir dalga onları havalandırdı, ve teknenin uzakta bir kuğu gibi, kurtuluş gibi bekleyen gövdesini gördü Jessamin. "Paul," diye fısıldadı.

Shira durakladı, başını sudan çıkarttı. "Eğer solucanı kastediyorsan, küçük uçağına atlayıp gitti. Gemide başkası var mı diye bakmadı bile. Budala solucan!"

Bakmazdı o. Güvenlik, o sistemi çökertmeden önce Paul'e Jessamin'in yalnız olduğunu göstermişti. Paul bir selkienin ortaya çıkmasını beklemez, ve mahkemenin görevlendireceği bir forensik ekibinin bulabileceği izler bırakmaktan da korkardı. Dikkatsizsin, Paul! Bir sonraki dalgayı tırmanıp inerlerken, Jessamin bir diğer kahkahayı bastırdı. İşte bu yüzden ikinci sınıfsın.

Yavaş yavaş, beyaz kuğu genişleyip tekne boyutuna geldi. Nihayet dalış güvertesine vardıklarında, Shira'ın Jessamin'i çelik ağ platforma fırlatması gerekti. Tükenmiş, titreyen Jessamin güverteye yayılıp, Temmuz kadar sıcak gelen havada yattı. Shira sürünerek yanına geldi, bir fok balığı kadar becerliksizdi karada. Gözyaşı temizliğinde sular aktı boşalan solungacından. Yarığın büzüşen dudaklarından minik, turuncu bir yengeç çıkıp onun mavi şortunun kumaşından eşelenerek aşağı indi. Jessamin elinde olmadan ürperdi. Yavaşça uzandı, yorgun teni okşadı. Shira çekildi, ve ona öfkeli gözlerle baktı.

"Balık," dedi Jessamin yavaşça. "Biz solucanların sizi böyle çağırmaya hakkımız var. Siz karaya ait değilsiniz. Patrick Doyle, sizin ait olmamanızı istedi. Sizin, karaya çıktığınızda bizim denizde olduğumuz kadar yabancılık çekmenizi amaçladı. Bizi umursamamanızı istedi." Sancıyan, mükemmel bir nefes çekti.

"Neden yardımıma koştun?"

Shira gök ve denizin uçsuz bucaksız ufkuna baktı. "Çünkü... özür dilemedin." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ve çünkü... Patrick Doyle'un... babam olduğu konusunda gerçeği mi söyledin.... Bunu bilmek istedim."

"Genetik olarak doğru." Jessamin oturdu. "Yine de haklıydın. Siz Tanrı'yı oynayan ve sizi seven –ama yeterince sevmeyen– bir adam tarafından yaratıldınız." Jessamin vücuduna kazınmış yılların farkında olarak içini çekti. Ruh, sonsuz bir miktarda mıydı, yoksa sonlu muydu? Vücut ölmeden önce ruhunuzu tüketebilir miydiniz? Beraberce başarabilirdik, diye düşündü ve keder dolu bir sancıyı bastırdı. "Gidip kızımla konuşmalıyım." Sendeleyerek ayağa kalktı, hala titriyordu. "Hemen."

"Ben gidiyorum," Shira ayaktaydı, gözleri kısılmıştı, yorgunluk yüzüne bir maske gibi çökmüştü.

Karşısında yine Jessamin Chen'i görüyordu. Düşmanı yani. Hücrein anahtarlarını tutan gardiyanı. "Henüz değil." Jessamin ayaklarının üzerinde dengesizce durarak bir elini uzattı ona. "Ben Carla'yla konuşana kadar bekleyebilir misin? Sana borcum var, ve... birşeyler yapabilirim." Shira'yla göz göze gelmeye çalıştı, başaramadı. "Bundan sonra, eğer kaçmak istersen seni durdurmaya çalışmam."

Shira bir an duraksadı, yüzü gençlik ve şüphe doluydu, belki de onu fazla düşünmeden kurtardığı için pişmanlık duyuyordu.

"Aaron'un hatırı için," dedi Jessamin, ve kızın tepki olarak azıcık gerildiğini farketti. "Lütfen."

"Aaron için hiçbir şey yapamazsın." Shira'nın

dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Ama sırf iyi olduğundan emin olmak için birkaç dakika kalacağım."

Carla kollarını masasının üzerinde kavuşturdu, ifadesi sabırsızdı. "Bu sefer ne var anne?"

Kuru elbiselerine rağmen üşüyen Jessamin, kızının yüz ifadesini inceledi. Suçluluk? Sürpriz? Yoksa işine bir kez daha ara vermek zorunda kalmaktan dolayı sergilediği bıkkınlık samimi miydi? Emin olamadı. Carla annesinin kızı, diye düşündü Jessamin acı acı. Yavaş yavaş, dikkatlice bir nefes aldı. "Seni ben yarattım, Carla. Seni Patrick'in selkielerini işlediği gibi işledim." Yutkundu, gözyaşları boğazını düğümledi, çünkü Carla'nın iyi olmasını istemişti, ve o öyleydi. "Seni Tanaka'yı benim kadar iyi yönetmen için yarattım, ve sonra da bunu yapmana izin vermedim. Paul bu kadarı için haklıydı."

"Neden bahsediyorsun?" Carla doğruldu.

"Beni öldürmeye çalıştın mı, Carla?"

Maskenin bir an olsun düşmesini, kızının yüzünde belki de öfke okumayı istemişti. Nefret, sevginin tersinden başka nedir ki? Hele tıpkı onun kadar güçlü ve samimi birşeyken? Ama Carla holo ekrandan öylece bakıyordu. Yüzü durgun, gözleri cilalanmış taşlar kadar sert ve okunmazdı. "Hayır," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Tabii ki yapmadım. Gerçi düşünmedim değil."

Jessamin hayal kırıklığının şiddetine şaşırarak başını öne eğdi. Birşeyler görmeyi... ummuştu kızının yüzünde. "Kazi'yi öldürmeyi düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bu gereksizdi, çünkü o asla benim kadar iyi değildi. Seni tasarladım. Seni kendi görüntümde yarattım. Bazen sevgi ve gerçek arasında tercih

yapman gerekir," dedi yavaşça. "Bu zor bir seçim olabilir. Bu yüzden o seçimin acısını kendimden uzaklaştırdım. Seni kendimden daha iyi yaptım." 'Benim kadar iyi' değil. Daha iyi. Henüz değil, ama yakında. Jessamin kızının soğuk yüzünden kaçırdı bakışlarını. "Paul beni boğmaya ve kaza süsü vermeye çalıştı. Bir de tanık vardı. Beni anlıyor musun, Carla?"

"Küçük budala çocuk." Ses tonu hiç açık vermiyordu. "Onun böyle delice birşey deneyebileceğine inanırım. Züppe."

Hayır, Carla asla aşk ve iş arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktı. Aşk, onun terazisinde ağırlık etmezdi. Jessamin acaba Paul bunu gerçekten kendi başına, Carla'nın bilgisi olmaksızın mı yaptı diye merak etti. Onu manipüle etmek kolay olmalıydı. Belki de bunu ima etmesi hiç zor olmamıştı. Belki de Carla'nın hiçbir şeyi ima etmesi bile gerekmemişti. Belki Paul bunu aşkından yapmıştı. Zavallı aptal. Jessamin omuzlarını dikleştirdi, kızının soğuk gözlerine baktı. "Bu... iş beceriksizce idare edildi. Eğer istersem, bunu Sukültür'ü sonsuza dek senden uzak tutmak için kullanabilirim. Beni anlıyor musun?"

"Evet." Carla'nın sesi değişmemişti, ama yanaklarında iki nokta kıpkırmızıydı. "Bir hata yaptım."

Bir hata yaptım. Sözler Jessamin'in boynuna taşlar gibi dizildiler; sonsuza dek giyeceği bir gerdanlık. Jessamin onun ağırlığıyla doğruldu, ve soğukça gülümsemeyi başardı. Carla bir dahaki sefere başkasına güvenmeyecekti. Gelecek sefer işini kendi görecekti. Hatalarından dolayı sorumlusun, bir Chen bile olsan. Daima. "Sen Tanaka için iyi olacaksın." Jessamin

başıyla onayladı. "Denizlerle Tanaka'yı kâra geçirmek için ilgileneceksin. Tanrı Koalisyonun, ya da senin yoluna kim çıkarsa onun yardımcısı olsun."

"Bunun bedeli nedir anne?"

Jessamin teknenin gövdesinden, denizin mavi belirsizliğine baktı. Küçük bir mürekkepbalığı sürüsü fırlatılmış füzeler gibi geçti yanlarından. Yabancı dünya. Holo sahneye döndü ve önünde eğildi; derinden, resmi olarak, tıpkı Kazuyuki Itano'nun o çok zaman önceki akşam üzeri saatinde, Jessamin onun gücünü elinden aldığında yaptığı gibi. "Ben çekiliyorum." Jessamin, Carla'nın özenli ifadesizliği karşısında acı bir gülücüğü bastırdı. Ah, evet, Carla iyiydi. "Bir bedeli var elbette. İlk olarak, selkieleri istiyorum. Özel bir firma kuracağım, büyük olasılıkla sözleşmeli işçi çalıştırılacak. Onların sözleşmelerini Tanaka'ya zarar vermeden satın alacak kadar param var. Zaten zarar ediyorlar. İkimiz de kayıttayız. Ben, Jessamin Chen, istifamın sözü geçen Uzmanlaşmış Sudayaşar sözleşmelerinin transferinin gerçekleşmesinden itibaren geçerli olduğunu bildiririm."

Carla sus pus olmuştu. Bunu beklemiyordu. Açık yürekli bir Jessamin Chen onun için bir bilinmeyen olsa gerekti. Benim için de öyle, diye düşündü Jessamin, ve gülümsedi. Carla bir tuzak arıyordu.

"Bu Tanaka için bir tanıtım riski," dedi sonunda.

"Üstesinden geliriz. Bizim şu medya sihirbazı çocuklar dünyanın dikkatini başka yere çekmenin ayrıntılarını halledebilirler." Bu bir tuzak değil, demeye çalışıyordu. Senin, ya da Patrick için hiçbir şeyi telafi edemem, ama belki onun çocuklarına büyümeleri için bir şans verebilirim. Bunu söylemedi ama. Carla

anlayamazdı.

Carla başını sallıyordu, ifadesi ihtiyatlıydı, belki kayıt ona güvence veriyordu. "Peki ya Paul?"

Hayatta hiç kimseye Tanaka'dan daha çok değer verecek misin? Jessamin kızının soğuk gözlerine baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Hayır, bunu yapmayacaktı. "Davacı olmayacağım." Sözleşme görüşmeleri yaklaşırken yapmazdı bunu. "Onu bizzat ben yokedeceğim." Çünkü dünya ağında sözler yayılırdı, ve sen ya güçlüydün ya güçsüz; ya avcıydın ya da av. O asla av olmayacaktı. Jessamin yavaşça içini çekerek nefesini salıverdi; daha önce hiç olmadığı kadar yorgundu. Belki de ruhunu tüketiyordu gerçekten.

"Güle güle, Carla, ve Sukültür'ü elde ettiğin için tebrikler. Koalisyonla cehennemi bir savaş yapacaksın, ama kazanacaksın. Ev? Görüşmeyi sonlandır." Carla'nın ihtiyatlı yüzü kaybolurken o arkasını döndü.

Shira video alıcılarının menzilinin dışında, merdivenlerde oturuyordu, yüzü en az Carla'nınki kadar ihtiyatlı ve şüphe içindeydi.

"Az önce sözleşmenizi satın aldım." Shira'nın genç, öfkeli gözleriyle yüzleşti. "Yeni bir firma kuracağım. Son derece uzmanlaşmış, sözleşmeli işgücü. Tanaka'dan birkaç iş koparabiliriz."

"Kızın seni öldürmeye çalıştı." Shira'nın gözleri yumuşamamıştı. "Bunu onun yanına bırakacaksın."

"O iyi." Jessamin onun bakışlarına karşılık verdi. "Denizin ona ihtiyacı var."

"Deniz." Shira'nın sesi alçak ve kabaydı. "Önemli olan o. Biz değiliz. Deniz."

"Bu doğru," dedi Jessamin yavaşça. "Önemli olan bu." Anlamanı istemiştim, Patrick, deniz benim için de

önemliydi. Anladığını sanmıştım. Kısa bir süre gözlerini kapadı.

"Ya bana ne olacak?" Shira bakışlarını çevirdi, omuzları düştü. "Ya öldürdüğüm adam?"

O ve Aaron için çok geçti artık. Neredeyse kız için de öyle olacaktı. Jessamin kızgın gözlerin ardındaki korkmuş çocuğu düşünerek içini çekti. "Hayat adil değil, ve hiçbir zaman da olmayacak. Kardeşlerine geri dönemezsin."

"Bir kurban daha mı?"

"Evet."

"Neden çıkıp gidemiyorum?" Shira'nın ağzı çarpılmıştı. "Denizde yaşayabilirim. Ne sana, ne vaatlerine, ne de bütün bu rezilliğe ihtiyacım yok."

"Aaron'un ihtiyacı vardı," dedi Jessamin yavaşça. "O bu yüzden ölmüştü, hatırlıyor musun?"

Shira'nın başı öne eğildi. "Bu neyi değiştirir ki?" diye fısıldadı. "Bizler yapıldık. Tanaka bizlerden daha fazla yapmayı istese bile, yeni gen-eserleri yaratma konusunda zorunlu erteleme var, değil mi? Bir nesil içinde soyumuz tükenecek."

"Ne?" Jessamin ağzının açık kaldığını farketti, hemen kapadı. "Eğer hiç kimse hamile kalmadıysa, birileri üzerinizde doğum kontrol implantları kullanmış demektir. Bunu bilmiyor musun?" Bak sen. Tanaka'nın içinde bile sessiz ve önyargılı bir komploya rastlanabiliyordu demek. Hafifçe güldü. "Patrick bir mükemmeliyetçi idi, ve herşeyi benimle paylaştı." Denize olan aşkı dışında. Yine gülmek istedi, ama bu bir hıçkırığa dönüşürdü. "O yeni bir ırk yaratıyordu, Shira, Tanaka'nın işgücü için geliştirilmiş SCUBA sistemi değil. O Tanrı'yı oynuyordu. Ah, evet, hamile kalabilir-

sin, bir düzine çocuğun olabilir, hepsi de sana benzerler. Patrick iyiydi. O en iyisiydi." Sesi çatladı ve elini uzattı, Shira'nın fazlasıyla soğuk yanağına dokundu. "Ve ben de en iyisiyim," dedi hüzünle. Parmak uçlarını dudaklarına değdirdi, tuzluydu, deniz gibi, seviştikleri zaman Patrick'in teni gibiydi. "Carla denizlerle ilgilenecek," dedi yavaşça. "Gerisi bize kalmış."

"Bize," dedi Shira yavaşça. "Pekala, 'biz' olsun bakalım." Omuzlarını kamburlaştırdı, sonra da düşmelerine izin verdi. "Ya bana ne olacak?" diye fısıldadı. "Kurban mı olacağım?"

"Personel veritabanına bir isim ve geçmiş eklemek zor değildir, eğer erişim iznin ve yeteneğin varsa, ve Paul'den daha iyi Net operatörlerine sahibim. Böylece Briard'ın gen–eseri nüfusuna bir yenisini daha ekleyeceğiz– benim şu güya özel güvenlikli teknemin bakıcısı olacak bir dişi." Yandan çarklı gülümsedi. "Biz solucanlar için tüm balıklar birdir, değil mi?" Jessamin, kızın yabancı dünyasının yumuşak türkuazlığına baktı. Belki de... o bir intihar değildi aslında. Belki sonunda sevgilisi Patrick'i elde etmişti.

"Sizler sadece değiştirilmiş insanlar değilsiniz," dedi yavaşça. "Yeni birşeysiniz siz. Homo aquaticus. Bir gün Tanaka'nın başına siz geçeceksiniz. Ve kazanacaksınız, çünkü size nasıl kazanılacağını öğretmiş olacağım." Üzgünüm Carla, ama senden daha iyiyim. Şu an için.

Jessamin elini Shira'ya uzattı, avucu onun katlanmış zarlarının yumuşak, yabancı dokunuşunun az üstünü okşadı. Selkieler. Homo aquaticus. "Çocuklarınız, denizi elimizden alacaklar," dedi hüzünle. "Onlara başka şans tanımayacaksınız."

Denizin Altındaki Şehir
(The City Under The Sea)

Edgar Allan Poe
Çev: Özlem Kurdoğlu

Bakın! Ölüm bir taht kurmuş kendine
Yapayalnız, acayip bir şehirde,
Karanlık Batı'nın ta içlerinde-
Ve iyisi, ve kötüsü, ve en beteri ve en iyisi,
Çekilmişler sonsuz dinlenmelerine.

İşte tapınaklar, ve saraylar, ve kuleler,
Onlar-hiç bizimmiş gibi değiller-
O! hayır-O! hayır-*bizimkiler* asla öyle
Tanrısız kasavetle uzanmazlar göklere!
Titremez zaman-yeniği kuleler halinde!
Çevrede, dağılan rüzgarlarla unutmuş
Göğün altında kendini bırakmış
Uzanıp yatar hüzünlü sular.

Tanrı'nın yıldızları esirgemediği
Bir gökyüzü mücevherlerden taç misali
Hanımlarımızın gözlerini benzetiriz ya-
Ama işte! yok mu o daimi yavanlaşma!
Bunca kasavete bir cennet demek
Maskaralık olurdu baştan başa.

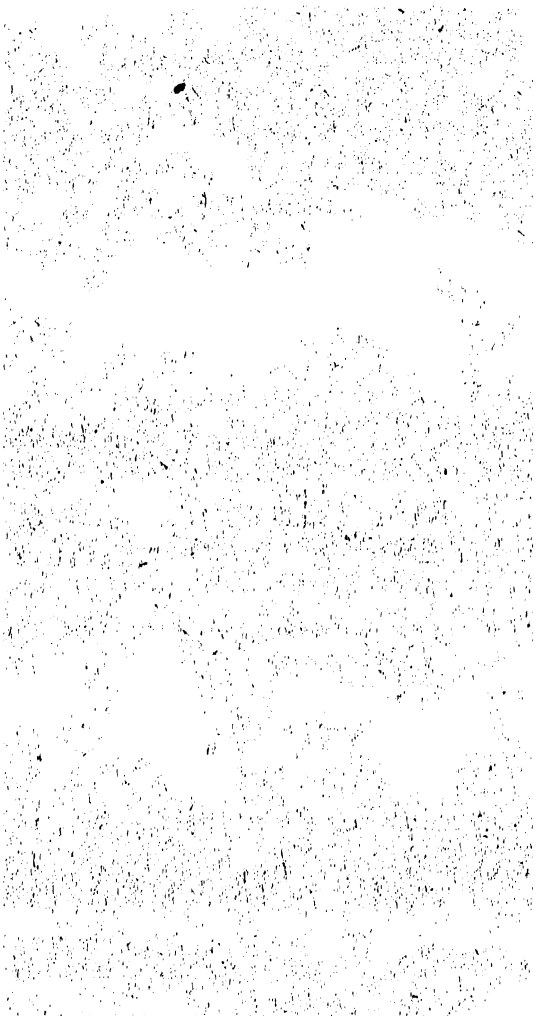
O şehrin upuzun gece-boyunda
Kutsal ışıklar aşağıya uzanmasa da
Solgun, derin denizin ışığı serpilir
Kuleciklere sessizce, yağmurcasına-

Yükselsin tahtlar- oyma sarmaşıklarıyla
Ve taş çiçekleriyle, çoktan unutulmuş çardaklar yükselsin-
Kubbeler yükselsin-kuleler yükselsin-kral salonları yükselsin-
Yükselsin perdeler-Babilvari duvarlar yükselsin-
Yükselsin entablatürleri birbirine karışan
Onca sayıdaki hüzünlü tapınaklar,
O maske-o viyola-ve o şarap.

Orada açık tapınaklar-açık kabirler
Dalgalarla aynı seviyedeler-
Ama ne orada yatan zenginlikler,
Ne her bir putun elmas gözü
Ne neşeli mücevherlere bezenmiş ölü
Sulan yatağından kalkmaya sevkeder:
Zira o camdan yapılmış orman boyunca
Tek bir dalga bile kıvrım vermez , eyvah!
Tek kabartı ima etmez ki uzaktaki
Daha mutlu bir denizde rüzgar eser belki:
Kuleciklerle gölgeler öyle harmanlanır ki
Hepsi havada sarkaç misali salınır sanki,
Bu arada şehrin yüksek kulelerinden
Ölüm aşağıya bakar koca dev gibi.

Ama bakın! bir kıpırdanma var havada!
O dalga! bir çalkantı var işte orada!
Sanki kuleler kenara atmışçasına,
Hafifçe batıp giderken, o ruhsuz gelgit-
Boşluk vermiş kuleciklerin tepeleri
İncecik ve saydam Cennetlere adeta:
Artık dalgalar daha kızılca parlıyor-

Saatler bile soluklarını tutuyor-
Ve o şehir aşağıya, daha aşağıya,
Dünyadan olmayan inlemeler arasında
Yerleşirken, bin tahttan yükselen Cehennem,
Onun karşısında eğilecek saygıyla,
Ve Ölüm, dönüp kesintisiz zamanını
Ayıracaktır daha mutlu doruklara.

Sus Projesi
(Project Hush)

William Tenn
Çev: Özlem Kurdoğlu

Sanırım ben yalnızca takıntılı biriyim, bir mükemmeliyetçi, ama her zaman derim ki, eğer birşey yapacaksanız, bari doğru dürüst yapın. Bize tahsis edilen yerdeki güvenlik önlemleriyle ilgili herşeyden tatmin olmuş durumdaydım, biri hariç– Ordunun verdiği resmi isim.

Sus Projesi.

Bunun kimin kafasından çıktığını bilmiyorum, ve tabii hayatta sormam da, ama o her kimse, bunu yapmayacak kadar aklı olmalıydı. Lanet olsun, bir projeyi gizli tutmak istediğiniz zaman, kalkıp da ona böyle bir isim *vermezdiniz!* Nötr bir isim kullanırdınız, İkinci Dünya Savaşında kullandıkları Manhattan ve Overlord gibi, kimsenin merakını uyandırmayacak birşey.

Ama biz Sus Projesi ile başbaşaydık, ve gizlilikten emin olmak için ek önlemler almak zorunda kaldık. Projedeki herkesin, her zamanki aylık vizitler yerine haftada iki kere olmak üzere, RD & HA -rüya detaylandırımı ve hipnoanaliz- için Psiko'ya rapor vermesi gerekiyordu. Bağlı olduğumuz yüksek ölçüde güçlendirilmiş araştırma karakolunun kumandan generali ne yaptığımızı soramazdı tabii, yoksa askeri mahkemeye çıkma cezası alırdı, ama adama her patlama duyduğunda hayal gücünü musluk gibi kapat-

ması için ek emirler verilmesi gerekmişti. Washington'daki bir budala, Sus Projesi'ni neredeyse askeri bütçeye gerçekten ismiyle listeleyecekti! Oraya Muhtelif "X" Araştırması ismini girmek için bir yıldırım harekatı gerektiğini söyleyebilirim size.

Eh, kolay olmadıysa da affedilmez gafın üstesinden gelmiştik, ve şimdi projenin asıl yürütme işlerine geçebilirdik. Tabii A-bombasından, H-bombasından ve C-bombasından haberiniz var, zira onların varlığına dair bilgi gizlilikten çıkarılmıştı. Geliştirilen diğer silahları bilmiyorsunuz -ve biz de öyle, yeterince mantıklı olarak, zira onlar bizim üzerimize vazife değildi- ama onlar üzerinde çalışıldığına dair bilgi, uygun bir gizlilik içinde bize aktarılmıştı. Sus Projesi, yeni silahlara karşı koymak üzere kurulmuştu.

Amacımız yalnızca Ay'a ulaşmak değildi. Onu 24 Haziran 1967'de, geriye toprak, ısı, kozmik ışınlar ve saire hakkında bilgiler gönderecek aygıtlar taşıyan, insansız bir gemiyle yapmıştık. Ne yazık ki gemi bir heyelan sonucu hizmet dışı kalmıştı.

Yeni silahlara karşı insansız bir roketin yararı olmazdı. Ay'a başka herhangi bir ülkeden önce ulaşıp kalıcı bir istasyon kurmak zorundaydık -silahlı bir istasyon- ve bunu başka hiç kimsenin haberi olmadan yapmalıydık.

Sanırım şimdi Sus Projesi'ndeki (hay *lanet* isim!) bizlerin neden güvenlik konusunda bu kadar endişeli olduğumuzu anlıyorsunuzdur. Ama yola çıkmadan önce, mümkün olan tüm sızıntıların yolunu tıkadığımızdan son derece emindik.

Tıkamıştık da. Bizim gemiyle havalandığımızdan kimsenin haberi bile yoktu.

Mare Nubium'un kuzey ucuna iniş yaptık, Regiomontanus'un hemen yanına.

Uygun biçimde gırtlak sıkan bir törenle bayrak diktikten sonra, Arz'dayken çok sayıdaki pratiklerle alıştırmasını yaptığımız işleri gerçekten yerine getirmeye koyulduk.

Binbaşı Monroe Gridley, Arz'a doğru tek başına yapacağı dönüş yolculuğu için, minik bir kabinden ibaret bir yaşama alanı olan büyük roketi hazırladı.

Yarbay Thomas Hawthorne hazırlıklarımızı ve portatif kışlalarımızı, iniş sırasında meydana gelmiş olabilecek herhangi bir hasara karşı itinayla inceledi.

Ve ben, Albay Benjamin Rice, Ay'daki Birinci Ordu Üssünün birinci sorumlu subayı, koca kasaları birbiri ardına ağrıyan akademik sırtımda taşıyarak gemiden çekip çıkardım, ve plastik kubbenin inşa edileceği altmış metre ötedeki noktaya istifledim.

Hepimiz programın gerektirdiği üzere işimizi aşağı yukarı aynı zamanda bitirdik ve İkinci Faza geçtik.

Monroe ve ben kubbenin inşası üzerinde çalışmaya başladık. Basit prefabrik birşeydi, ama epey bir toparlama gerektirecek kadar büyüktü. O kurulduktan sonra, asıl sorunla yüzyüze geldik– iç makineleri tüm karmaşasıyla yerleştirip çalışır hale getirmek.

Bu arada, Tom Hawthorne, o zamana kadar kurtarma filikası olarak iş gören tek kişilik roketle tombik bedenini yola çıkardı.

Programa göre, bizim kubbeden başlayarak gittikçe genişleyen bir spiral hareketiyle, üç saatlik kaba bir keşif taraması yapması gerekiyordu. Bunun olasılıkla bir zaman, roket yakıtı ve insan gücü kaybı olacağı düşünülmüştü– ama alınması gereken bir önlemdi. Ay

topraklarında yürüyüşe çıkmış böcek gözlü canavarlar gibi şeylere dikkat etmesi sözkonusuydu. Ancak temel olarak Tom'un taraması, Monroe'nun Arz'daki Ordu Karargahına götüreceği rapora ekstra jeolojik ve astronomik malzeme sağlamak içindi.

Tom kırk dakika sonra döndü. Saydam balon başlığının içindeki yuvarlak yüzü, balık karnı gibi bembeyazdı. Üstelik ne gördüğünü anlattığında bizimkiler de aynen öyle oldu.

Başka bir kubbe daha görmüştü.

"Mare Nubium'un öbür tarafı– Riphaen Dağlarında," diye geveledi heyecanla. "Bizimkinden biraz daha büyük, ve tepesi biraz daha düz. Yarı saydam da değil, ötesinde berisinde farklı renklerden lekeler var– donuk, karanlık, ağır bir gri renkte. Ama görülecek tek şey de bu."

"Kubbede hiçbir işaret yok mu?" diye sordum endişeyle. "Çevresinde hiç kimseden -ya da hiçbir şeyden- iz yok mu?"

"Hiçbiri yok, Albayım." Yolculuğun başından beri ilk defa bana rütbemle hitabettiğini farkettim, ki bu aslında bana söylediğinin, "Verecek kararı olan *sensin* ahbap!" kapısına çıktığını gösteriyordu.

"Hey, Tom," diye araya girdi Monroe. "O şey topraktaki düzgün şekilli bir kabartıdan ibaret filan olamaz, değil mi?"

"Ben bir jeoloğum, Monroe. Yapay topoğrafiyi doğal olanından ayırabilirim. Ayrıca–" başını kaldırıp baktı– "söylemeyi unuttuğum birşey hatırladım şimdi. Kubbenin yanında minik ve yepyeni bir krater var– genelde bir roket egzostu tarafından bırakılan türden."

"Roket egzostu mu?" bunu parmağıma doladım.

"*Roketler*, ha?"

Tom biraz halden anlarcasına gülümsedi. "Uzay gemisi egzostu demeliydim. Kratere bakarak bu tiplemelerin ne tür bir itici mekanizma kullandıklarını anlayamazsın. Eğer işe yarayacaksa, bizim arka jetlerin bıraktıklarıyla aynı türden bir krater değil."

Tabii ki işe yaramadı. Böylece gemimize girdik ve bir savaş meclisi oturumu başlattık. Savaş derken ciddiyim de. Hem Tom, hem de Monroe, her iki cümlede bir bana Albay diye hitab ediyordu. Bense her fırsatta onların küçük adını kullanıyordum.

Yine de bir karara varacak olan bendim, başkası değil. Yani ne yapacağımız konusunda, demek istiyorum.

"Bakın," dedim sonunda, "işte olasılıklar. Burada olduğumuzu ya biliyorlar -birkaç saat önceki inişimizi seyrettiklerinden, veya Tom'un keşif uçuşunu gözlemlediklerinden dolayı-, ya da bilmiyorlar. Onlar ya Arz'dan gelen insanlar -ki bu durumda pekala düşman milletlerden olabilirler-, ya da başka bir gezegenden gelen yabancı yaratıklar -ki bu durumda dost da, düşman da, kimbilir başka ne tür birşey de olabilirler.

Sanırım sağduyu ve standart askeri prosedür der ki, tersi yönde kanıt bulunçaya kadar onları düşman olarak kabul etmemiz gerekir. Bu arada potansiyel dost Marslılarla, ya da her neyseler onlarla, gezegenler arası bir savaş başlatmamak üzere son derece dikkatle hareket edeceğiz.

"Pekala. Ordu Karargahının durumdan derhal haberdar edilmesi yaşamsal önem taşıyor. Ama Ay-Arz arası radyo hâlâ çizim aşamasında olduğuna göre, bunu halletmek için tek yapabileceğimiz Monroe'yu

gemiyle geri göndermek.

Bunu yaparsak, o dönüş yolundayken kendi garnizon kuvvetlerimizin, yani Tom ve benim, yakalanıp esir düşme riskini göze almış oluruz. Bu durumda bizim tarafın elinde sırf başka birinin ya da birşeyin daha Ay'da üssü olduğuna dair çıplak bilgi kalırken, onların tarafı, bizim personel ve malzememizle ilgili önemli bilgileri elde ederek kazanmış olur. Demek ki en önemli ihtiyacımız daha fazla bilgi olacak.

"Bu durumda benim, gemide oturacak olan Tom ile telefon bağlantısın bir ucunda, kubbede oturmamı öneriyorum. Tom'un eli ateşleme düğmesinin üzerinde olacak, benden emri alır almaz anında Arz'a doğru yola çıkmaya hazır durumda kalacak. Monroe tek kişilik aracı Riphaen Dağlarına götürüp diğer kubbenin güvenli olduğunu düşündüğü kadar yakınına indirecek. Daha sonra yolun gerisini yürüyerek aşacak, ve bir uzay elbisesiyle yapabildiği en iyi keşif görevi işini çıkaracak.

"Tek kişilik aracı indirdiğine, kubbeye yürüyerek ulaştığına, ve Tom'a havalanmasını bildirmem için beni uyardığına dair önceden üzerinde anlaşacağımız anlamsız heceler haricinde, radyoyu kullanmayacak.

Yakalanırsa, bir keşif görevlisinin ilk amacının düşmana dair bilgi edinmek ve iletmek olduğunu anımsayarak, elbisesinin radyosunu sonuna kadar açacak, zaman ve düşmanın refleksleri elverdiği sürece olabildiğince çok bilgi gönderecek. Bu kulağınıza nasıl geliyor?"

İkisi de başını salladı. Onlara göre karar alınmış ve emir verilmişti.

Ama ben beş santim kalınlığındaki terin altında kalmıştım.

"Tek soru," dedi Tom. "Keşif için neden Monroe'yu seçtin?"

"Bunu soracağından korkuyordum," dedim ona. "Bizler öğrenimimizi bitirdiğimizden beri Orduda kalmış, hiç de atletik olmayan üç adet doktora mezunuyuz. Fazla seçenek yok. Ama Monroe'nun yarı kızılderili olduğunu anımsadım– Arapaho'ydu, değil mi Monroe? Ve umarım damarlarındaki kan işe yarayacak."

"Tek sorun şu ki, Albay," dedi Monroe yavaşça kalkarken, "ben yalnızca *dörtte bir* kızılderiliyim, ve o bile... Sana hiç büyük-büyükbabamın Little Big Horn'da Custer'la birlikte olan tek Arapaho izcisi olduğunu anlatmamış mıydım? Oturan Boğa'nın millerce ötede olduğundan emindi o. Yine de elimden geleni yapacağım. Ve eğer kahramanlık edip geri dönemezsem, bölümümüzün Güvenlik Subayını ismimi tarih kitaplarında kullanılmak üzere temize almaya ikna eder misin lütfen? Sanırım bu şartlar altında onun yapabileceğinin en azı budur."

Elimden geleni yapmaya söz verdim tabii.

Monroe yola çıktıktan sonra, işi yapması için onu seçtiğimden dolayı kendimden nefret ederek kubbede, Tom ile olan telefon bağlantısının başında oturdum. Ama Tom'u seçmiş olsaydım da kendimden aynı ölçüde nefret ederdim.

Ve birşeyler olup da Tom'a gazlayıp gitmesini söylemek zorunda kalırsam, daha sonra büyük olasılıkla burada, kubbede tek başıma oturacak, bekleyecektim...

Radyodan Monroe'nun yankı yapan sesi duyuldu. "*Broz neggle!*" Tek kişilik araçla inişi gerçekleştirmişti.

Keşif görevlimizden gelecek önemli bir sözcük ya da cümleyi kaçırmaktan çekindiğimden, gemideki Tom'la sohbet etmek için telefonu kullanmaya cesaret edemiyordum. Bu yüzden öylece oturup durdum ve kulaklarımı dört açtım. Bir süre sonra "*Mishgashu!*"yu duydum, ve bu bana Monroe'nun diğer kubbenin civarında olduğunu, çevrede bulabildiği iri kayaların ardında saklanarak oraya yaklaştığını bildirdi.

Sonra aniden Monroe'nun adımı haykırdığını duydum, ve kulaklıklarımdan korkunç takırtı sesleri geldi. Radyo enterferansı! Yakalanmıştı, ve onu yakalayan her kimse, aynı anda elbisesinin vericisini yabancı kubbedeki daha büyük bir vericiyle etkisiz hale getirmişti.

Sonra sessizlik oldu.

Bir süre sonra Tom'a olanları anlattım. "Zavallı Monroe," dedi yalnızca. Yüz ifadesinin neye benzediğini gayet iyi tahmin edebiliyordum.

"Bak, Tom," dedim, "eğer şimdi havalanırsan, hâlâ anlatacak önemli birşeyin olmayacak. O kubbede her ne varsa, Monroe'yu yakaladığına göre daha sonra bizi aramaya gelecek sanırım. Görünüşleri hakkında birşey öğrenmemize yetecek kadar yaklaşmalarına izin vereceğim– en azından insan olup olmadıklarını anlayacak kadar. Haklarındaki en ufak bilginin bile önemi var. Bağırarak onu sana aktaracağım, ve senin yine de havalanabileceğin bol zamanın olacak. Tamam mı?"

"Patron sensin, Albay," dedi matem tutar gibi bir sesle. "Bol şans."

Sonra beklemekten başka yapacak birşey kalmadı. Kubbede henüz oksijen sistemi yoktu, ve bu yüzden

elbisemin yiyecek bölmesinden bir sandviç çıkarmak zorunda kaldım. Yaptığımız araştırma yolculuğunu düşünerek orada oturdum. Dokuz yıl, onca dikkatli gizlilik, onca para harcaması ve beyin çatlatan araştırma– ve sonunda iş buraya varmıştı işte. Kimbilir hangi akla gelmedik silahın ateşlenmesiyle yok edilmeyi beklemek. Monroe'nun son arzusunu anlıyordum şimdi. Kendimizi sık sık öylesine bir gizlilik içinde hissediyorduk ki, kendi üstlerimiz neyin üzerinde çalıştığımızı *bizim* bile bilmemizi istemiyorlardı sanki. Bilimciler de insandır– onlar da tanınmak ister. Tüm yolculuğun tarih kitaplarında yazılacağını umuyordum, ama durum pek de ümit vaadetmiyordu.

İki saat sonra, keşif gemisi kubbenin yanına indi. Kapı kilidi açıldı, ve bizim kubbenin açık kapısı önünde durduğum yerden, Monroe'nun dışarı çıkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Tom'u uyardım ve dikkatle dinlemesini söyledim. "Bir tuzak olabilir– belki ona ilaç vermişlerdir...."

Pek de ilaç almış gibi hareket etmiyordu ama– yani tam olarak değil.

Yanımdan geçip gitti ve kubbenin bir kenarındaki kutunun üzerine oturdu. Botlu ayağını bir başka, daha küçük kutunun üzerine koydu.

"Nasılsın, Ben?" diye sordu. "Her bir şey nasıl gidiyor?"

Homurdandım. "*Ee?*" Sesimin bir parça teklediğini biliyorum.

Şaşırmış gibi yaptı. "Ee, *ne*? Ah, ne demek istediğini anlıyorum.

Diğer kubbe– orada kim olduğunu bilmek isti-

yorsun. Merak etmekte haklısın, Ben. Kesinlikle. Bunun gibi çok gizli bir seferin lideri– bize Sus Projesi diyorlar, değil mi Ben– ve kalkıp Ay üzerinde bir başka kubbe buluyoruz. Oraya inen ilk kişinin kendisi olduğunu sanıyor, ve doğal olarak istiyor ki–"

"Binbaşı Monroe Gridley!" diye kükredim. "Derhal hazırola geçerek raporunu vereceksin. Hemen!" Samimiyetle söylüyorum, başlığımın içinde ensemin şiştiğini hissedebiliyordum.

Monroe yalnızca arkasına, kubbenin kenarına doğru yaslandı. "İşte işleri halletmenin *Ordu* yolu," diye yorumladı beğeniyle. "Acemilerin dediği gibi; iş yapmanın bir doğru yolu, bir yanlış yolu, bir de Ordu yolu vardır. Ama bazı başka yollar da var işte." Güldü. "Bir sürü başka yol."

Tom'un telefonda fısıldayan sesini duydum. "Uçmuş bu. Ben, Monroe oraya gidip kafayı yemiş."

"Diğer kubbedekiler dünya dışından filan değil, Ben," diyerek bilgi verdi Monroe, birden aklı başında bir havaya girerek. "Hayır, basbayağı insan onlar, ve Arz'dan geliyorlar. Bil bakalım *nereden.*"

"Seni öldürürüm," diye uyardım onu. "Yemin ederim öldürürüm seni, Monroe. Nereden geliyorlar– Rusya mı, Çin mi, Arjantin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Oraların nesi esrarengiz ki? Devam et!– bir tahmin daha yap."

Ona uzun uzun, ters ters baktım. "Geri kalan tek yer–"

"Elbette," dedi. "Buldun işte, Albay. Diğer kubbenin sahibi ve işleteni Deniz Kuvvetleri. Lanet olası Amerikan Donanması!"

Koloni Doktoru
(Country Doctor)

William Morrison
Çev: Sedat Ay

Hayatının fırsatının gelip geçtiğini düşünmekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Şimdi ise bu fikir pek beklenmedik ve gecikmiş olarak aklına düşüvermişti, ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığından hiç emin değildi.

Aşırı derecede hareketli bir günün sonunda, erkenden kendini yatağa attı. Bir salgın tehlikesine karşı bağışıklık çalışmaları yapması yetmiyormuş gibi, alelade ağrıları ve sızıları olanları tedavi etmiş ve bir bebek artı iki premature Marsopolis buzağısının dünyaya gelmelerine yardımcı olmuştu. Yorganı kafasına çektiği sırada telefon çalmaya başladı, ama o Maida'nın açmasını bekledi. Birinci derece acil bir durum olmadıkça, sabah olmadan hiçbir şeyin onu yatağından sürüyerek çıkaramayacağından emindi, en azından öyle olmasını umuyordu. Maida gelip onu rahatsız etmediğine göre, herhalde gelen telefon önemsizdi. Uykuya dalmadan önce, gelip canını sıkmadığı için karısına karşı minnettarlık duydu.

Telefon tekrar çaldığında artık minnettarlık duymuyordu. Yatağın içine oturdu. Gecenin karanlığı hâlâ evi çevreliyordu, karısının yavaş yavaş nefes alışını duyabiliyordu, demek ki sabah olmamıştı. Yan odada, hangisi olduğunu anlayamadığı çocuklardan biri uykulu bir sesle 'Alarmı kapat!' dedi. Herhalde

telefonun sesi onu tam olarak uyandıramamıştı.

Orada öyle oturmuş, vücudunun hareket ettiremeyeceği kadar ağır olduğunu düşünürken, karısı yanıbaşında hafifçe inledi. 'Eğer bu yine kabızlığı için arayan yaşlı Bender ise, bu kez ona dinamit hapları yutturacağım,' dedi kendi kendine. O sırada odanın diğer ucunda duran masaya ulaştı ve ahizeyi kaldırmak için kendini zorladı.

'Kimsiniz?'

'Doktor Meltzer?' Telefonun öbür ucundaki heyecanlı ve kısık sesi tanıdı.

Bu koloni güvenlik memuru Tom Linton'du. 'Hemen buraya gelseniz iyi olur!'

'Ne oldu Tom? Ve nereye gitmem gerekiyor?'

'Uzay limanına. Gemi iniş sırasında kontrolden çıktı –neredeyse inişe geçmiş olan Phobos'a çarpacaktı– ve piste çakıldı. Acilen size ihtiyacımız var!'

Uykusu tamamen açılmıştı şimdi. Acil durum ekipmanlarının yanısıra her durumda yetecek kadar ağrı kesici ve ayarlanabilir bandajlar aldı. Kaç kişinin yaralandığını bilmenin hiçbir yolu olmadığına göre, yanına tüm mürettebatı tedavi etmeye yetecek kadar malzeme almalıydı.

Evin dışında çift tekerli otosu onu bekliyordu. Ekipmanını aracın içine fırlattı ve arkasından zıplayarak koltukta yerini aldı. Bir düğmeye basmasıyla motorlar tam güçle çalışmaya başladı ve bir saniyeden daha az bir sürede, yüzeye teğet uçan araç, çölden geri kazanılmış çiftlik arazilerinden geçen düzgün yolda ilerlemeye başladı.

Uzay limanı ile evinin arası 20 milden daha azdı, öyleyse oraya ulaşması 10 dakikayı geçmezdi. Bir

kavşağa yaklaştığı sırada yeşil ışık yanıp söndü. Ah! Bir köy doktoru olarak geçiş hakkının ona ait olması mesleğinin ona kazandırdığı bir avantajdı. Başka avantajları var mıydı? Şu an aklına herhangi birşey gelmiyordu.

Mükemmel bir dereceyle koleji bitirirsin, insanlığa yardım etme hayalleri içinde ilaç araştırmaları yapıp, insan hayatını uzatmak için buluşlarda bulunmanın hayallerini kurarsın, çalışıp çabalarsın ve sonunda her nasılsa tuzağa düşmüş olduğunu farkedersin. Marsopolis'e ilk gelen sağlık görevlisi olmanın doğurduğu bir his olarak, bu göreve katılmak ile yaşamının sonuna dek refah içinde yaşayacağını ve mesleğinde yükseleceğini hayal edersin. Ardından en önemli hastalarının insanlar değil, besi hayvanları olduğunu farkedersin. Marsopolis'de bir çok kadın ve erkek, ama çok az sayıda inek ve koyun vardır. Onları tedavi etmeyi öğrenir ve onlar için gerçekten birşeyler yapabildiğini anlarsın. Bir ineğin hayatını kurtardığında haber, bir insanı kurtardığın zamankinden daha hızlı yayılır. Ve hayvanlar, yavaş yavaş daha fazla zamanını almaya başlar. Toplum içinde tanınan ve sevilen bir kişi olursun, evlenirsin, çocukların olur, telaşlı ve hareketli günlerini tekdüzeleştiren bir rutinin içine kayıp kaybolursun. Elli yaşına geldiğinde, birden bire tüm yaşamını tükettiğini farkedersin.

Bir zamanlar senin peşinden koşan fırsatların ufukta birer birer kayboluşunu izlersin.

Yılların senden aldığı bunca şeye karşın eline geçen nedir? Bir eş, bir kız ve bir de erkek çocuk–

Uzay üssünün olduğu taraftan gelen patlama sesleri duydu. Bu sayede daldığı derin düşüncelerinden

sıyrıldı ve tüm alanın ışıl ışıl olduğunu gördü. Kocaman bir uzay gemisi, pisti ortadan ikiye ayırmış bir biçimde orada öylece yatıyordu. Geminin boyu en az üçyüz metreydi ve mürettebatı iki düzineden fazla olmalıydı. Kimsenin ölmemiş olmasını umdu.

'Doktor!'

Tom ona doğru koşuyordu. 'Kaç yaralı var, Tom?'

'Yaralı sayımız çok az Doktor.' dedi keskin bir ses. 'Kendi başıma halledemeyeceğim birşey yok.'

Tom'un yanında duran, altın sırmalı üniforma giymiş adama gözünü dikip bakarken hayal kırıklığı duydu. Eğer durumu acil olan yaralılar yoksa, bu telaşa sebep olan şey neydi? O yola çıkmış gelirken neden kimse ona telefon edip, gelmesine gerek kalmadığını ve yatağına dönebileceğini söylememişti?

'Ciddi bir kaza olduğunu sanıyordum.'

'Kaza birşey değildi, Doktor. Phobos'a çarpmaktan kılpayı sıyırdığımızda Linton biraz heyecanlandı. Ama şimdi bunları konuşarak vaktimizi harcayamayız. Doktor Meltzer, çok iyi bir veteriner olduğunuzu duydum.'

Doktorun yüzü birden kızardı 'Umarım gecenin bu saatinde beni hasta bir köpeği tedavi etmem için yatağımdan kaldırmadınız. Gemilerdeki hayvanlara karşı özel birşey–'

'Bu evcil bir hayvan değil. Size göstereyim, benimle gelin.' Kaptan rampadan çıkıp geminin içine girerken Doktor sessizce onu izledi. Aracın içinde bir kazanın neden olduğu karmaşaya dair hiçbir iz yoktu. Personelden bir kaç kişinin kafaları bandajlanmıştı, ama bu görevlerini yerine getirmelerini engelliyor gibi durmuyordu.

O ve Kaptan yürüyen bir şeridin üzerine çıktılar ve geminin arka kısmına doğru doksan metre ilerlediler. Kaptan şeritten indi ve Doktor onu takip etti. Onu bekleyen şeyi gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı.

Geminin kıç kısmının neredeyse üçte biri, bir devin kasap dükkanından alınmış et yığınını andıran kocaman kırmızımsı bir yaratık tarafından kaplanmıştı, ve o şey orada sessizce yatıyordu. Şeffaf bir panel, geminin ön kısmı ile yaratık arasında duvar görevini görüyordu. Doktor panelden baktığında, dokuz buçuk metre uzunluğundaki yarığın ağzı olduğu kararına vardı. Bunun üzerinde yer sincabı yuvasını andıran bir küme soluma delikçikleri, ve onun üzerinde de acıdan donuklaşmış ve yarı kapalı yarım daire şeklinde altı koca göz vardı.

Hayatı boyunca hiç böyle birşey görmemişti. 'Tanrım! Bu da nesi?'

'Daha iyi bir isim bulamadığımız için ona şimdilik uzay ineği diyoruz.

Gerçekte o uzay boşluğunda yaşamıyor –aslında onu Ganymede'de bulduk– ve gördüğünüz gibi, bir ineğe hiç benzemiyor.'

'Hastam bu mu yani?'

'Bu doğru Doktor.'

Eğlenen birinin aksine öfkeyle güldü. 'Bu dev gibi yaratık hakkında ve onun hastalığına dair en ufak bir bilgiye bile sahip değilken, benden onu tedavi etmemi nasıl beklersiniz?'

'Bu size bağlı Doktor. Sinirlenmeyin ve bir dakika beni dinleyin. Bu şey hasta. Yemek yemiyor, neredeyse hiç hareket etmiyor. Ganymede'den ayrıldığımızdan beri her geçen gün daha kötüye gitti. Rotamızın

üzerinde olduğu için buraya inip onu tedavi ettirmeye karar verdik; bir ara fikrimizi değiştirdik ama gemide yaşadığımız bazı aksaklıklar yüzünden buraya inmekten başka çaremiz kalmadı.'

'Kolonide çağırabileceğiniz başka doktor yok muydu?'

'Onlar sizden daha uygun değil. Gerçekten öyle Doktor. Marsopolis'de bulunan veterinerler yalnızca evcil hayvanlarda bulunan birkaç hastalığı iyileştirme kapasitesine sahip, ayrıca sizin tedavi ettiğiniz büyüklükte hayvanlarlada uğraşmıyorlar ve karşılaştığınız türde acil durumlarla karşılaşmıyorlar. Siz bulabileceğimizin en iyisisiniz.'

'Ve ben size diyorum ki, bu fazla gelişmiş protein yığını hakkında hiçbir şey bilmiyorum.'

'Öyleyse araştırıp bulmanız gerekecek. Dünya ile iletişim kurduk ve hayvanat bahçesi yetkililerinden kısa sürede bilgi alabileceğimizi umuyorum. Bu arada–'

Birkaç tayfa onlara doğru dalgıç elbisesine benzeyen birşeyler getiriyordu.

'Bu nedir?' dedi Doktor kuşkuyla.

'Giymeniz gerekenler, Doktor. Bu yaratığın içine gireceksiniz.'

'Bu et yığının içine mi?' Bir an korku tüm vücudunu sardı ve ağzını açık bıraktı.

Ardından öfkeyle 'Olmaz öyle şey,' dedi.

'Bakın Doktor, bu çok önemli. Bu canavarı bilimsel amaçlarımız için olduğu kadar besi hayvanı olması olasılığından dolayı canlı tutmak istiyoruz. Onun hakkında birşeyler öğrenmezsek nasıl canlı tutabiliriz?'

'İçine girmeden de onun hakkında bilgi edinebil-

menin birçok yolu var. İlk olarak birçok test uygulayabiliriz. Bir çok şekilde–' Bir an saçmalamaya başladığının farkına vararak sustu. Ateşini ölçebilirdiniz, ama alınan sonuç neyi gösterecekti? Bir uzay ineğinin normal vücut ısısı neydi? Eğer 'kanı' varsa, normal kan basıncı neydi? Bir kalbinin olduğunu arzedersek, normal atış hızı neydi? Herhalde yaratığın dişleri ve kemikli bir iskeleti vardı, ama bunların nerede ve nasıl şeyler olduğunu öğrenmesinin bir yolu var mıydı? Bu koca et yığınının röntgen filmini çekemezdi ya. Zira en iyi ekipmanlarla donatılmış laboratuarlarda bile böyle bir cihaz görmemişti, ve olduğunu da sanmıyordu.

Daha birçok soru vardı, ama onu en çok endişelendiren, yaratık hakkında hiçbir bilgiye sahip olmamasıydı. Bu şeyin ne çeşit bir sindirim özsuyu vardı?

Farzedelim ki dalgıç elbiselerini giyip onun içine girse, bu özsuları üniformayı, oksijen borusunu ve bu devasa yaratığın içini incelemekte kullanacağı aletleri eritir miydi?

Şüphede olduğu noktaları Kaptana anlattı, ve Kaptan, 'Bu giysiler ve oksijen boruları test edildi,' dedi. 'Erimeden içeride yarım saat dayanabildiğini biliyoruz. Eğer erimeye başladığını hissederseniz bizle temasa geçersiniz ve biz de sizi dışarı çekeriz.'

'Eksik olmayın. Peki giysim erimeye başladığında birden bire yırtılıp bu özsuların derimi basit bir şekilde yüzüp atmayacağını nereden bileceğim?'

Bu sorusuna bir yanıt gelmedi. Emin olamazdınız işte, ve cehaletinizi kabullenmek zorundaydınız.

Doktor Meltzer bir yandan itirazlarını sürdürüyor,

bir yandan da bu garip elbiseyi giyiyordu. Giysi ince ve hafifti, ama birkaç atmosfer basıncına dayanbilecek kadar güçlüydü, ve hareketlerini kısıtlayacak şekilde hantal da değildi. Cepleri, içine konan ekipmanları koruyacak şekilde imal edilmişti. Bilgi alışverişi yapılması için, iki insanın yüzyüze konuşması kadar kolay, mükemmel bir iletişim sistemi vardı. Giysi ile birlikte gelen narin görünümlü bir çift eldiven, ellerinin hareketlerini adeta çıplak oldukları zamanki kadar serbest bırakıyordu. Ama görünüşteki bu kırılganlık aldatıcıydı. Mekanik dayanıklılık oldukça belirgindi.

Fakat bu elbisenin ve eldivenlerin canavarın içindeki biyolojik işleyişe karşı direnci neydi? Bu soru kafasında dönüp durdu. Bilemezsin, dedi kendi kendine.

Böyle durumlarda şansını denersin, hepsi bu. Şansını denemelisin ve birşeyler yanlış giderse, vücut sıvıları seni parçalamadan önce seni dışarı çekmelerini ummalısın.

Tüm hazırlıklar tamamlandı. Doktor kendi elbisesini giyip, test ettikten sonra aynı giysilerden giymiş iki personelle birlikte, Kaptanın verdiği sinyalle küçük bir hava kilidinin içine girdiler. Arkalarındaki kapı kapandıktan sonra önlerindeki kapı açıldı.

Açılan kapıdan, koca yaratığın bulunduğu, inanılmaz sancılar içindeymişçesine sıkıntıyla titrediği odaya girdiler.

Doktor Meltzer'in elbisesinin etrafına ince ama güçlü plastik kablolar bağladılar, oksijen borularını test ettiler. Dr. Meltzer nefes almakta güçlük çekiyordu, ama bunun sebebi verilen oksijenle ilgili değildi. Oksijen doğru oranda asal gazların karışımından elde

edilmişti, ayrıca basınç ve nem oranı da normaldi. Boğazını sıkıştırıp nefes almasını zorlaştıran yalnızca bu devin midesine inip, kendini bildiği dünyanın dışındaki bilmediği bir ortama, hayal edilemez tehlikelere teslim etme duygusuydu.

Boğuk bir sesle giysisindeki mikrofona konuştu. 'İçeri nasıl gireceğim? Ağzı yerden en az oniki metre yüksekte ve kapalı. Ağzını açmalısınız Kaptan. Yoksa benim kendi ellerimle kanırtıp açmamı mı bekliyorsunuz?'

Yanındaki iki adam, yaratığın ağzına yetişen bir merdiven dayadılar.

Mars'ın düşük yerçekiminde oniki metre tırmanmak problem değildi ve Dr. Meltzer tırmanmaya başladı. Doktor yükseldikçe, canavarın ağzının yavaş yavaş açılmaya başladığını farketti. Aşağıdaki adamlardan biri yaratığı elektrikli bir çubukla dürtüyordu.

Dr. Meltzer yaratığın alt çenesine ulaştı ve biraz sonra kendisini yutacak olan bu koca deliğe, bir kuşun büyülenmişçesine korkuyla yılana bakışı gibi sabit gözlerle baktı. İçeride gri, kaygan bir yüzey görünüyordu ve el fenerinin ışığı yerden sağa, sola, ileri doğru yansıyıp karanlıkta kayboluyordu. Onbeş metre kadar ileride bir dönemeç gözüküyordu. Orada onu neyin beklediğini bilemezdi.

Akla uygun olan içeri bir hamlede girmekti, ama duyguları onu engelliyordu. Ya tam ortadayken ağzı kapanırsa? Tüm vücudunu yumurta kabuğu gibi parçalayabilirdi bu. Diyelim ki yaratığın boğazı, kendisinin neden olduğu kaşıntı ile kasılıp sıkışırsa, yani yutkunursa? Bu da onu ezip öldürmesine yeterdi. Bu aklına, balinanın midesine düşen bir adamın

hikayesini getirdi. Adamın adı neydi? Daniel– hayır, o sadece aslanların inine girmişti. Job– hayır o da değil. Job'un vücudunu dev çıbanlar sarmış, büyüklük ölçeğinin diğer ucunda kalan stafilokok bakterilerinin kurbanı olmuştu. Jonah, evet işte bu. Jonah ismi batıl inancı olanlar için kötü şansın bir simgesi haline gelmişti.

Ama bir bilim adamının batıl inançlarla geçirecek vakti olamazdı. Bir bilim adamı kendisini ileri itmeliydi–

Merdivenden koca ağıza ayak bastı. Altındaki yüzey kaygandı. Ayakları kaydı, yere düştü ve momentumu onu sürüklemeye başladı. Esner gibi duran yemek borusundan aşağı düzgünce kayıyordu. Düşük yerçekimi inişini, Mars'da bir tepeden aşağı yağlanmış kızakla kaymak kadar kolaylaştırıyordu. Etrafını saran kablolarla birlikte oksijen hortumunun da yavaş yavaş aşağı süzüldüğünü gördü. Sonunda dönüşe ulaştı, sırtını gri duvardan kurtardı ve kaymaya devam etti. Onbeş metre kadar sonra sıvı dolu bir havuza yumuşak iniş yaptı.

Mide? Ne olduğu önemli değildi, herhalde bu sindirim sisteminin başlangıcıydı. Giysisinin ne kadar dayanıklı olduğunu görmek için eline bir fırsat geçmişti.

Şimdi suya dalmış ve ayağı tekrar yumuşak ete dokunana dek ağır ağır batmaya başlamıştı. Fenerinin yaydığı ışık sayesinde etrafındaki sıvının yeşil olduğunu gördü. Sindirim sisteminin bu bölümünün duvarları, zümrüt yeşili çizgilerle kaplı kurşuni griydi.

Kulaklığından endişeli bir ses duyuldu. 'Dr. Meltzer orada durum nasıl?'

'İyi, Kaptan. Güzel vakit geçiriyorum. Keşke siz de burada olsaydınız.'

'Orası nasıl bir yer?'

'Yeşilimsi bir su ile dolu bir havuzun dibindeyim. Çok etkileyici bir yer, ama sizin de biraz yardımcı olmanızı isterdim.'

'Yanlış giden bir şeyler görebiliyor musunuz?'

'Bu sorunuza buradan nasıl cevap vereyim ki? Böyle bir canavarın içine daha önce girmedim, ve neyin normal neyin anormal olduğunu bilemem. Yanımda birçok örnek tüpü var ve onları dolduracağım. İşte bu birinci örnek, onu sonra analiz edersiniz.'

'Tamam Doktor, siz ilerlemeye devam edin.'

El fenerini etrafında gezdirdi, sıvı onun hareketleri yüzünden hafifçe çalkalanıyordu. Gri-yeşil duvar hareketsiz duruyordu; ayaklarının altındaki yüzey ağırlığını üzerine vermesiyle hafifçe çöktü, ama varlığından rahatsız bir hali yoktu.

Sıvının içinde ilerlemeye devam etti. Sıvı giderek sığlaşmaya başladı ve ayak bileklerine geldi. Büyük bir dikkatle havuzun dışına bir adım attı.

'Doktor, nasıl gidiyor?'

'Şimdilik birşey yok, sadece etrafı araştırıyorum.'

'Ara sıra bizimle temasa geçip bilgi verirseniz sevinirim. İçeride bir tehlike olduğunu zannetmiyorum ama...'

'Ama bir tehlike durumunda, gelecek seferki adamın neye dikkat etmesi gerektiğini bilmek istiyorsunuz. Tamam, Kaptan.'

'Bağlantılar iyi mi?'

'İyi durumdalar.' Bir adım daha attı. 'Yer –sanırım onu yer olarak tanımlayabilirim– ilerledikçe kaygan-

lığını kaybediyor, üzerinde yürümek kolaylaştı. Bu koridorda iki duvar arası altı metreye ulaştı. Bitki ya da hayvan izine rastlanmadı. Zeki yaşam formlarına dair hiçbir iz yok.'

Kaptanın sesi şimdi adeta sancı çeker gibi çıkıyordu. 'Espri anlayışınızın sizi kontrol altına almasına izin vermeyin Doktor. Bu çok önemli. Belki ne kadar önemli olduğunun farkında değilsiniz ama–'

Doktor araya girdi. 'Bir saniye Kaptan, burada ilginç bir şey var.

Gri-yeşil duvarda asılı, bir metre genişliğinde, büyük, kırmızı bir balona benziyor.'

'Nedir o?'

'Bir tümör olabilir. Duvardan bir parça alıyorum... bu örnek iki. Bir parçada tümörden... bu da örnek üç.'

Duvardan bir dilim kestiği sırada neredeyse hissedilemez bir titreşim oluştu. Duvardan aldığı örneğin yeri önce mordu, ve herhalde hayvanın iç atmosferinin etkisiyle tekrar kırmızıya dönüştü.

'İşte diğerinin aynı bir tümör daha, bu sefer duvarın öbür yanında asılı, ve birkaç çift daha. Şimdilik onlarla işim bitti, buradan ayrılıyorum. Koridor gittikçe daralıyor ama şimdilik yürümemi engellemiyor. Bir saniye, ileride valfe benzer birşey var. Belli aralıklarla açılıp kapanıyor.'

'Oradan geçebilecek misiniz?'

'Bunu riske etmek fikri hiç hoşuma gitmiyor. Orası açıkken geçmeyi başarsam bile, kapandığında oksijen borularını ezebilir.'

'Bu durumda yolun sonuna geldiniz demektir?'

'Bilmiyorum, düşünmeliyim.'

Koca valfi bir süre izledi. İki saniyelik aralıklarla,

hızlı bir şekilde açılıp kapanıyordu. İnsan pilorunda olduğu gibi, bir sindirim sistemi bölümünü diğerine bağlayan bir geçiş yolu olabileceğini düşündü. Gri üzerine yeşil çizgili etten duvar, insanlardaki kas çeşitlerine benzemiyordu ama aynı fonksiyonları yerine getirdiği mutlaktı. Belki de doğru ilaç seçilirse, kaslar bir süre için uyuşturulabilirdi. Dalgıç giysisinin korumalı ceplerinden birini açıp büyük bir şırınga çıkardı. Şırıngayı ilaç tüpüne batırıp şişedeki tüm ilacı çekti. Valf kapanmadan çok kısa bir süre önce, valfin duvarla birleştiği yere iğneyi batırdı ve bir miktar uyuşturucu enjekte etti. Sonra iğneyi geri çekti.

Valf bir kez daha kapandı ama daha yavaş. Açıldı, kapandı, bir kere daha açıldı– ve öyle de kaldı.

Acaba ne zaman kendine gelip tekrar açılıp kapanmaya başlayacaktı?

Bunu bilmiyordu. Eğer valfin öbür tarafında ne olduğunu bilmek istiyorsa hızlı çalışması gerekiyordu. Büyük bir sabırsızlıkla ileri atıldı ve hareketsiz kalan valfin içine daldı.

Valfın diğer tarafına geçtiğinde Kaptanla temasa geçti.

'Bu riske girmeli misiniz, bilmiyorum, Doktor.' Kaptanın sesi endişeliydi.

'Buraya birşeyler öğrenmek için indim, ve henüz pek ilerleme sağlayamadım. Bu arada, koridor tekrar genişlemeye başladı ve ileride bir havuz görebiliyorum. Bu seferki mavi bir sıvıyla dolu.'

'Örnek alacak mısınız Doktor?'

'Benim işim bu zaten.'

Havuza ulaştı ve içine girdi. Sıvının içinde güçlükle ilerliyordu, örnek tüpünü bu sıvıyla doldurdu ve cebine

koydu. Birden bir şey önündeki havuzun yüzeyinde belirdi, sonra dalarak kayboldu.

Doktor yürümeyi kesti. 'Bir dakika, Kaptan. Sanırım burada yaşam var.'

'Ne? Canlı birşey mi?'

'Hem de fazlasıyla.'

'Dikkatli olun Doktor. Sanırım o üniformanın ceplerinden birinde bir silah var. Gerekirse kullanın onu.'

'Bir silah? Bu kadar zalim olamazsınız Kaptan. Biri sizin içinizde ateş etse neler hissederdiniz?'

'Dikkatli ol be adam!'

'Sanırım büyük şıringamı silah olarak kullanabilirim.'

Ama yaratık, ya da her neyse, ona tekrar yaklaşmadı; ve Doktor mavi sıvıyla dolu havuzun derinliklerin doğru ilerledi. Doktor gözlerini sıvının yüzeyinin altına indirdiğinde, o şeyin hareketini yine yakaladı.

'Fazla gelişmiş bir iribaşa benziyor, boyu altmış santim kadar.'

'Sana yaklaşıyor mu?'

'Hayır, benden kaçıyor. İşte bir tane daha, sanırım ışık onları rahatsız ediyor.'

'Tehlikeli olduklarını gösteren birşey var mı?'

'Bir şey söylemem zor. Büyük canavarımızın bir paraziti olabilirler, ya da onunla simbiyoz halinde yaşıyor olabilirler.'

'Uzak durun Doktor. Hayatınızı gereksiz yere tehlikeye atmayın.'

'Larry, iyi misin?' dedi titrek bir ses.

'Maida! Ne işin var burada?'

'Sen gittikten sonra uyandım ve bir daha uyku tutmadı.'

'Ama uzay limanına neden geldin?'

'Üzerimizden mekikler geçmeye başladı, ne olduğunu merak ettim. Burayı aradım– ve bana anlattılar.'

'Mekikler mi geçti?'

Kaptan araya girdi. 'Haber ajansları, Doktor. Bu konu çok ilgilerini çekti. Size daha önce söylemek istemedim, ama dışarı çıktığınızda kendinizi ünlü biri olarak bulursanız hiç şaşmayın.'

'Haber ajanslarını boşverin şimdi. Dünya'dan herhangi bir bilgi ulaştı mı?'

'Dünya'dan herhangi bir bilgi gelmedi. Ama Marsopolis hayvanat bahçesi müdürü ile görüştük.'

'Neler söyledi?'

'Uzay ineği hakkında hiçbir şey duymamış olduğunu ve bir öneride bulunamayacağını söyledi.'

'Aman ne iyi. Kaptan, çevrede haber ajanslarının fotoğrafçılarından var mı?'

'Evet, hem de istemediğin kadar.'

'Birkaç resim çekmeleri için onları aşağı, yanıma yollamaya ne dersiniz?'

Bir anlık sessizlikten sonra Kaptan tekrar konuşmaya başladı. 'Bir süre aşağıya inebileceklerini sanmıyorum, belki daha sonra.'

'Neden şimdi gelmiyorlar? Yanımda bana eşlik edecek birileri fena olmazdı. Eğer canavarın ağzı açıksa–' Aklına rahatsız edici bir düşünce saplandı. 'Hey, o açık, değil mi?'

Kaptanın sesi gergin çıkıyordu. 'Bakın Doktor, telaşlanmayın. Elimizden geleni yapıyoruz!'

'Yani kapalı, öyle mi?'

'Evet, kapandı. Bunu size söylemek istemiyordum ama ağzı beklenmedik bir şekilde kapandı, ve

fotoğrafçılardan birini yanınıza göndermeyi düşündüğümüz halde onu tekrar açmayı başaramadık. Anladığımız kadarıyla, canavar verdiğimiz elektrik şoklarına bağışıklık kazandı.'

'Tekrar açmanın bir yolu olmalı.'

'Tabii ki bir yol var. Her zaman bir yol vardır. Telaşlanmayın Doktor, üzerinde çalışıyoruz. Bir yol bulacağız.'

'Ama oksijen–'

'Borular sağlam, ve ağzı onları koparıp atacak kadar sıkı kapalı değil. Nefes alışınızda bir problem yok, öyle değil mi?'

'Bakayım, evet, nefes alabiliyorum. Durumu bildirdiğiniz için teşekkürler.'

'Gördünüz mü Doktor, durum o kadar da kötü değil.'

'Muhteşem, harika, enfes. Peki ya giysim ya da oksijen borusu erimeye başlarsa?'

'Sizi dışarı çekeriz. Ağzını açmak için birşey yaparız. Siz şu valfe takılmayın yeter, Doktor.'

'Tavsiyeniz için teşekkürler. Bu tavsiye de olmasaydı ne yapardım bilemiyorum, Kaptan.' Beyninde şimşek çakar gibi bir hiddet duygusu belirmişti. Nefret ettiği bir şey varsa, o da şu muhteşem tavsiyelerdi; hele onları sıralayan kişi, yardım ettiği kimsenin içinde bulunduğu tehlikeyi paylaşmaksızın bir kenarda bekleyip ukalaca konuşuyorken. Bunun olmasına izin verme, şuraya yakalanma, aman kendine dikkat et. Ama siz bir işi bitirmek için oradasınızdır, ve o ana kadar bunu halletmiş değilsinizdir. Kendisi de bu kallavi yaratığın canını neyin sıktığı konusunda hiçbir şey öğrenememişti.

Üstelik bu gidişle öğrenemeyecekti de. Böyle bir canavarı dışarıdan test etmek gerekirdi, içeriden değil. Yerken izlerdiniz, alınan gıdanın vücudun bir kısmından diğer kısımlarına transferini izlerdiniz, vücut sıvılarının akışını radyoaktif tarayıcılarla kontrol ederdiniz, aynı türden örnekleri anatomik disseksiyonla incelerdiniz. Kaptan, oturup bu canavarı seyretmek yerine, gemide birkaç bilim adamı bulundurmalı ve bu çalışmalardan birkaçını daha önceden yaptırmalıydı. Ama yok, bu herşeyi fazla kolaylaştırırdı sonra. Hayır, onlar senin gemiye gelip, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir canavarın iç organlarından aşağı bile bile kayıp gitmeni ve bir mucize olması için dua etmeni beklemek zorundaydılar. Belki de kördüğüm olmuş bir bağırsağın ya da bir salgı bezinin sana gelip 'Ben düzgün çalışmıyorum. Beni tedavi et ve herşey düzelsin,' diyeceğini sanıyorlardı.

Bir başka iribaş benzeri yaratık ona doğru yüzüyor, yavaş yavaş yaklaşıyordu, ön kısmı meraklı bir köpeğin burnu gibi seğiriyordu. Sonra o da diğerleri gibi döndü ve uzaklaştı. 'Belki de sorun bu', diye düşündü. 'Belki de probleme yol açan şey işte bu parazit.'

Belki de bunlar büyük canavarın sağlığı için gerekliydiler. İşte yine başa dönmüştü. Burada, aşağıda, hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyadayken ve her şey ona çok yabancıyken, neyin normal neyin anormal olduğunu nereden bilecekti ki.

'Karar veremiyorsan,' dedi kendi kendine, 'yola devam et.' Öyle yaptı.

Mavi havuz sığlaştı ve tekrar kuru toprak adını verdiği yere ulaştı.

Koridor tekrar daralmaya başladı. Bir süre sonra kollarını açtığında, iki yanındaki duvarlara aynı anda değebiliyordu. El fenerini dar tünele doğrulttu ve biraz ileride yolun bittiğini anladı.

'Çıkmaz sokak, geri dönme zamanı,' diye düşündü.

Kaptanın sesi yine duyuldu. 'Doktor, herşey yolunda mı?'

'Gayet iyi. Çok ilginç bir gezi oldu. Bu arada, canavarın ağzını açabildiniz mi?'

'Hâlâ üzerinde çalışıyoruz.'

'Size şans diliyorum. Belki, Dünya'dan şu bilgiler geldiğinde–'

'Geldiler. Hiçbiri uzay inekleri hakkında bilgi sahibi değil. Bilmediğimiz bir nedenden dolayı elektrik şoku işe yaramıyor, ve olabilecek tüm diğer uyaranları deniyoruz.'

'Anladığım kadarıyla hiçbir şey etkili olmuyor.'

'Şimdilik. Fotoğrafçılardan biri, çok güçlü mekanik bir mengene kullanmamızı önerdi. Bir tane şimdiden mekiğe yüklendi ve yola çıktı.'

'Ne isterseniz deneyin,' dedi kızgın bir sesle. 'Ama Tanrı aşkına açın o ağzı!'

Dr. Meltzer, kendisine uzayda yol alan bir seri renkli çizgiden ibaretmiş gibi bakan fotoğrafçılara içinden sıkı bir küfür salladı. Sonra birkaç nezaket dışı kelimeyi de, kendisini bu işe karıştıran Kaptan için ekledi. Arkasını döndü ve geri dönüş için yola girdi.

İribaş benzeri yaratıklar, Doktorun onlara doğru ilerlemesiyle yakından ilgileniyor gibiydiler. Gelip etrafında kümelendiler ve Doktor o zaman sayılarının neredeyse bir düzineden fazla olduğunu gördü. Kuyruklarını hızla sallayarak hareket edişleri ona,

Dünya'da tıp enstitüsünde okurken gördüğü bir deniz canlısının hareketlerini anımsattı. Kuyruklarını bir sağa bir sola birer kez salladıktan sonra bir an sallamadan ilerliyorlar ve Doktorun çok yakınından geçiyorlardı, bu sayede onları yakından inceleme fırsatı bulmuştu. İki sıra gözlere sahip olduklarını gördüğünde çok şaşırdı.

Acaba bu gözler gerçekten görüyor muydu, yoksa işlevsiz bir şekilde orada duruyorlar mıydı? Ya yaşam döngülerinin bir kısmını konak yaratığın dışında, görme duyusuna ihtiyaç duyacakları yerlerde geçiriyor olmalıydılar, ya da en azından soylarının temeli dışarıdaki yaratıklara dayanıyor olmalıydı. Belki onlardan birini yakalamayı denerim, diye düşündü. Dışarı çıkarabilirsem üzerinde kapsamlı bir araştırma yapabilirim.

Dışarı çıkarabilirsem, diye tekrarladı sonra. Tabii ilk önce kendimi dışarı çıkarmayı başarabilirsem.

Havuzun içinde ilerlemeye devam etti. Mavi havuzun sığ kısmına ulaştığı sırada bir ses duydu– bu kez mikrofon karısındaydı. 'Larry, iyi misin hayatım?'

'Fena değil. Çocuklar nasıl?'

'Onlar da burada. Benimle birlikte uyandılar ve onları da buraya getirmek zorunda kaldım.'

'Bunu bana daha önce söylemedin.'

'Seni üzmek istemedim.'

'Ah, bu beni hiç üzmez. Güzel bir aile pikniğinden daha iyi bir şey olamaz. Peki sabah okula nasıl gidecekler?'

'Oh Larry, okula bir gün gitmeseler ne fark eder? Böyle bir şeyi görme fırsatı bir insana hayatı boyunca bir kere nasip olur.'

'Bu benim için biraz fazla sık kalıyor. Neyse, şimdi burada olduklarını biliyorum, birini ver de konuşayım.'

Belli ki bu ani bekliyorlardı, ve Jerry'nin sesi duyuldu. 'Merhaba baba!'

'Merhaba Jerry, iyi vakit geçiriyor musun?'

'Süper. Burada, dışarıda olmalıydın baba, bir sürü insan var ve bize çok iyi davranıyorlar.'

Martia karıştı. 'Anne, konuşmama izin vermiyor. Ben de babamla konuşmak istiyorum.'

'Bırak konuşsun Jerry. Haydi Martia, babana bir şeyler söyle.'

Aniden gelen yüksek ses neredeyse kulak zarını patlatacaktı. 'Baba beni duyabiliyor musun?' diye bağırdı Martia. 'Beni duyabiliyor musun baba?'

'Seni duyabiliyorum hayatım, ve buradaki hayvanlar da öyle. Biraz daha alçak sesle konuş canım.'

'Baba olanları görmeliydin, o insanlar benim ve annemin resimlerini çektiler. Oh, çok heyecanlandım!'

'Benim de resimlerimi çektiler baba,' dedi Jerry.

'Resimlerimizi, Dünya'ya ve Venüs'e ve her yere yolluyorlar. Televizyona da çıkacağız baba. Ne kadar heyecan verici değil mi?'

'Bu harika Martia. Bunun moralime neler yaptığını bilemezsin.'

'Off! Tek düşündüğü resimler! Anne, mikrofondan uzaklaşmasını sağla, yoksa onu ben iteceğim.'

'Sen hakkını kullandın Martia. Bırak Jerry konuşsun.'

'Biliyor musun baba, herkes senin ünlü biri olacağını söylüyor. Bu hayvanın, türünün tek örneği olduğunu ve senin de içine giren ilk insan olduğunu söylüyorlar. Bende yanına gelebilir miyim baba?'

'Hayır!' diye bağırdı Doktor.

'Tamam, tamam. Biliyor musun baba, onun hayatını kurtarırsan, Dünya'ya götürüp onu özel bir hayvanat bahçesine koyacaklar.'

'Benim için onlara teşekkür et. Dinle Jerry, hayvanın ağzını açabildiler mi?'

'Henüz değil baba, ama kocaman bir makina getiriyorlar.'

Tekrar Kaptanın sesi geldi. 'Ağzını açmak üzereyiz, şu an neredesiniz?'

'Tekrar valfe yaklaşıyorum. Yararlı olabilecek bir bilgi ulaştı mı?

Belki bir uzay kaşifi ya da bir avcının uzay inekleri hakkında anlatabileceği birşeyler–'

'Üzgünüm Doktor. Kimse uzay inekleri hakkında bir şey bilmiyor.'

'Bunu daha önce de söylemiştiniz. Tamam Kaptan, gelecek haberleri bekleyin. Şu an sürü halindeki yaratıklar tarafından takip ediliyorum, bakalım şimdi ne olacak.'

'Saldırmıyorlar öyle değil mi?'

'Şu ana kadar hayır.'

'Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?'

'İyi, ama biraz nefesim kesiliyor. Tansiyonumdan olmalı ve birazda açım. Bu yaratığın tadı çiğken nasıldır aca– Aman Tanrım!'

'Neler oluyor Doktor?'

'Felce uğrattığım şu valf. Tekrar normal bir şekilde çalışmaya başlamış!'

'Yani açılıp kapandığını mı söylemek istiyorsunuz?'

'Aynı ritimle, ve her kapandığında oksijen borusunu

sıkıştırıyor. Bu yüzden nefes almakta güçlük çekiyormuşum. Buradan çıkmak zorundayım!'

'Valfi tekrar uyuşturmak için yeterli uyuşturucunuz var mı?'

'Hayır, yok. Lütfen sessiz olun Kaptan, düşünmem lazım.'

Valfin içinden bu şekilde geçmek imkansızdı. Eğer koşup atlamak için yeterli alana sahip olsaydı, doğru zamanda, valfin kaslı kapakları birbirinden uzaklaştığında, içine dalıp geçebilirdi. Ama ne yazık ki koşması için yeterli alan yoktu.

Valfe yaklaşması için kendi üstünden sarkan kabloları ve kaygan bir yokuşu aşması gerekiyordu. Atlayacağı anı şaşırırsa valf onu vücudunun tam ortasından yakalayıp ezebilirdi.

Orada öyle bir süre hareketsiz dikildi, ter alnından gözlerine akıyordu. Kahretsin, bu işi yarı kör durumda halletmem gerekiyor, diye düşündü.

İyice buğulanmış maskesinin camından yaratıkların ona doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Acaba tehlikeli miydiler? Kapana kısılmış olduğunu hissettikleri için mi yaklaşıyorlardı? Bu sefer öldürmek için mi geliyorlardı?

Bir tanesi üzerine doğru atıldı ve Doktor gayri ihtiyari onu savuşturmak için çömeldi. Yaratık son anda bir çabayla yan tarafa yöneldi, yanından hızla geçti, mavi sıvının içinden kayıp çıktı ve valfe giden kaygan yokuştan yukarıya seğirtti.

Valf beklenmedik bir şekilde, normalde açıldığının iki katı daha fazla açıldı ve iribaş benzeri yaratık, problemsiz bir şekilde içinden geçip gitti.

'Doktor Meltzer, durumunuz nedir?'

'Sizi ilgilendiriyorsa, hâlâ yaşıyorum. Dinleyin Kaptan, valften geçmeye çalışacağım. Yaratıklardan biri bunu biraz önce yaptı, ve valf olduğundan daha genişçe açılıp geçmesine izin verdi.'

'Siz bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?'

'Yaratıklardan birini yakalayıp, onunla birlikte geçmeyi deneyeceğim. Umarım vahşi değildir ve elime aldığımda bana saldırmaz.'

Ama iribaş benzeri yaratıkların kendilerini yakalatmaya niyetleri yoktu. Burası onların mekanıydı, ve bu sayede Doktorun hantal hareketlerine karşın onlar çok süratliydi. Daha önce işlevlerini kaybetmiş olarak düşündüğü gözlerini kullanarak, Doktorun bütün ataklarından büyük bir ustalıkla kurtuluyorlardı. Bir süre sonra onlardan birini yakalama fikrinden vazgeçti ve mavi havuzun dışına çıktı. Yaratıklar yine onu takip ediyorlardı.

İçlerinden irice bir tanesi aniden ileri atıldı ve sürüden koptu. Doktor Meltzer ne olacağını anladı ve yaratığın peşi sıra koşmaya başladı. Yaratık, yokuşa doğru seğirtti ve açılan valfin içine daldı. Valf yine genişçe açılmıştı. Dr. Meltzer umutsuzca kendini ileri itti ve deliğin tam ortasına daldı. Valf bir an durdu ve Doktoru kapmaya çalışırcasına hızla kapandı. Çok yakındı, valfin kapakçıklarını, topuklarında hissetti.

Karşı tarafa geçmiş güçlükle nefes almaya çalışıyordu. Oksijen borusu düğümlenmişti. Kabloları birbirinden ayırmak için çılgınca savaştı ama başaramadı.

Boşuna çabaladığını farketti. Yapması gereken şey hortumların düğüm olduğu yeri gevşetip, sonrada çekip ayırmaktı. Sonunda başardığında gözünün önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

'Doktor Meltzer, Doktor Meltzer!'

Bu ses bir süredir kulaklarını çınlatıyordu. 'Hâlâ yaşıyorum,' dedi, sesinden güçlükle soluduğu belli oluyordu.

'Tanrıya şükür! Doktor, şimdi ağzı açmayı deneyeceğiz. Eğer yukarı doğru hızlı hareket ederseniz, dışarı çekilme pozisyonunu alabilirsiniz.'

'Elimden geleni yapıyorum. Bu arada yaratıklar hâlâ beni takip ediyor. Beni eski, yitip gitmiş bir arkadaşlarını bulmuş gibi izliyorlar. Kendimi fareli köyün kavalcısı gibi hissediyorum.'

'Umarım saldırmazlar.'

'Benim umduğumdan fazlasını ummuyorsunuz.'

Oksijen borularının serbest kalmasıyla birlikte nefes alışı normale döndü ve maskesinde oluşan buhar yavaş yavaş uçmaya başladı. İleride,ilk girdiği tünelde rastladığı tümörlerden birini gördü. 'Yoklukta kuzuya koyuna bakılmaz, ' diye mırıldandı.

'Bu şeyi kesip atmak için herhalde bir balta lazım, ama sanırım üzerinde bir oyuk açıp ne öğreneceğime bir bakabilirim.'

Cebinden keskin , büyükçe bir bistüri çıkardı ve tümörün sağından solundan parçalar kesmeye başladı.

Bu sırada tümör kasılarak bir kalp gibi atmaya koyuldu.

Bir cerrah edasıyla, 'Bak sen, sanırım burada bir şey buldum,' dedi ve daha derine uzandı.

Tümör, gürültüyle patladı, etrafa bol miktarda kırmızımsı bir sıvı fışkırdı ve ilk gördüğü iribaş benzeri yaratığın yarısı boyunda bir yaratık fırladı dışarı.

'Vay canına,' diye mırıldandı. 'Demek böyle ürüyorlar.'

Yaratık onun varlığından rahatsız oldu ve valfe doğru seğirtti. Valf daha önce olduğu gibi açılıp kaldı ve yaratığın bundan sonra yaşayacağı yere girmesine izin verdi, sonra yine kapanmaya başladı.

Birbirlerine adapte olmuşlar, diye düşündü. Bu tek taraflı parazitlikten çok bir simbiyoz durumuna benziyordu.

İleriye, yeşil havuza doğru yürümeye başladı.

Birden deprem oldu.

Ayağının altındaki et yükseldi, onu kaldırıp tepe üstü havuzun içine fırlattı.

İlk şoku ikinci ve üçüncüsü izledi. Yükselen bir dalga onu havuzun kenarına taşıdı. Doktor etten duvara çarpıp geriye uçtu.

Yan duvarlar daralmaya ve onu sıkıştırmaya başlamıştı.

'Kaptan!' diye bağırdı. 'Dışarıda neler oluyor? Canavara ne yapıyorsunuz?'

'Ağzını açmaya çalışıyoruz ama fikrimiz hoşuna gitmemiş olmalı, çünkü kendini geminin duvarlarına çarpıyor.'

'Tanrı aşkına kesin şunu! Burada fena hırpalanıyorum.'

Çalışmayı hemen durdurmuş olmalıydılar çünkü sarsılmalar ve sıkıştırmalar hafiflemişti. Ama yan duvarların spazmodik kasılmaları bir süre daha devam etti. Dr. Meltzer havuzun dışına çıktı, maskeden dolayı tamamen işlevsiz kalan otomatik bir hareketle alnındaki teri silmeye çalıştı.

'İçerisi şimdi nasıl Doktor?'

Soluk soluğa, 'Daha iyi,' dedi. 'Bunu bir daha denemeyin.'

'Ağzını bir şekilde açmalıyız ama.'

'Daha güçlü bir elektrik şok deneyin.'

'Öyle diyorsanız öyle olsun. Ama bu sizi yine hırpalayabilir.'

'O zaman bekleyin. Gırtlağı tırmanana kadar bekleyin.'

'Siz ne zaman derseniz. Hazır olduğunuzda bize bildirin.'

Çabucak hazır olsam iyi olur diye düşündü. El fenerimin ışığı azaldı.

Tamamen bittiğinde sanırım gerçek bir panik yaşayacağım ve beni buradan çıkarmaları için avaz avaz bağıracağım.

Acaba oksijen hortumu ve giysim ne durumda? Sanırım sindirim sıvısı üzerlerinde etkili olmaya başladı. Işık azaldığı için emin olmak zor ama oksijen hortumu ilk gördüğüm kadar şeffaf görünmüyor. Ve onlar eridiğinde, bende onlarla birlikte yok olacağım.

Hızlı hareket etmeye çalıştı ama ayağının altındaki yüzey yapış yapıştı ve kayıp yere düştü. Düşe kalka ilerlemeye çalışıyordu, ve kordonlar da iyice düğümlenmişti. Canavarın ağzı kapalı olduğuna göre kordonlara tutunarak yukarı tırmanmasının bir anlamı olmayacaktı.

'Doktor Meltzer!'

Cevap vermek yerine cebinden neşterini çıkarıp işe yaramayan kabloların hepsini kesip attı. Oksijen boruları da başına dert oluyordu, zira gerginliklerini kaybetmişlerdi ve devamlı dolaşıp düğüm oluyorlardı. Ama hiç değilse gaz akımı hâlâ devam edecekti– tabii sindirim sıvıları onları delene dek.

İribaş benzeri yaratıklar, Doktora karşı olumlu

tepkiler sergiliyorlardı. Çok yakınında geziniyorlardı ama Doktorun onları yakalayamayacağı kadar bir mesafe bırakmışlardı. Her an Doktorun elbisesinden ya da oksijen borusundan bir ısırık almaya karar verebilirlerdi. Ve plastik boru zaten inceldiğinden, küçük bir yırtık bile ölümcül sonuçlar doğururdu.

Girtlak olarak tanımladığı sarp, yüksek tepeye ulaştı.

'Doktor Meltzer?'

'Ne istiyorsunuz?'

'Neden cevap vermediniz?'

'Meşguldüm. Elbisemin üzerindeki gereksiz kabloları kestim ve şu an girtlağa tırmanmayı planlıyorum.'

'Şu yüksek güçlü elektrik şokunu deneyelim mi?'

'Deneyin.'

Bir çift cerrahi mengenesi vardı ve bunları birer eline aldı. El fenerini giysisine astı. Tırmanmaya başladı, mengeneleri ete sertçe saplıyor, bu sayede sıkı tutunabiliyordu. Mengeneleri her batırışında etten duvar üzerinde dalgalar yayılıyordu, ama onun dışında canavar, yaptığı şeye aldırıyor gibi durmuyordu.

Sarsıntılar tekrar başlamadan önce yolu yarılamıştı. Birinci şok, onun tırmanmaya ilk başladığı yere kafa üstü düşmesine neden oldu. Takip eden şoklar, onu bir duvardan diğerine fırlatarak epey canını yaktı. Herhalde çok güçlü bir şok kullanmışlardı, çünkü bir kısmı yaratığın bedeninden Doktorun bedenine geçmiş ve bu tüylerini diken diken etmişti. El feneri hâlâ yanıyordu ama yaydığı ışık etrafı görmesine yetmiyordu. Tepesinde, ağzın olması gereken yer kapkaranlıktı.

'Olmadı mı, Kaptan?'

'Olmadı, Doktor. Tekrar deneyeceğiz.'

'Yapmayın. Herşeyi daha kötü hale getiriyorsunuz.'

'Larry, yaralandın mı? Larry–'

'Beni rahat bırak şimdi, Maida,' dedi kabaca. 'Dışarı çıkmak için bir yol bulmalıyım.'

Oksijen borusundan zayıf bir tıslama sesi geldiğini farketti. Sızıntıydı bu.

Zaman giderek azalıyordu.

Yaratıklar, çevresinde daha hızlı hareket etmeye başlamışlardı. Son elektrik şoku onları da rahatsız etmiş olmalıydı. Bir tanesi onun olduğu tarafa yöneldi, yanından geçti ve solucan gibi kıvrılarak karanlıkta kayboldu.

O da bir çıkış yolu arıyor olmalı, belki birlikte çalışırsak başarabiliriz diye düşündü. Bir yolu olmalı, bu canavarın ağzını açmanın bir yolu olmalı. Kaptan belki burnu dışarıdan yapamadı ama ben burada içinde, en hassas dokuların olduğu yerdeyim.

Ona vurabilirim, bistürimle parçalar kesebilirim, gıdıklayabilirim–'

Bak bu iyi fikir. Gıdıkla onu. O devasa bir yaratık, ve devasa boyutlarda gıdıklanması gerekecek, ama onu yeterince etkileyecek birşey mutlaka çıkacaktır.

Ayağıyla sertçe yere vurdu. Tepki yok. Büyük bistürisiyle duvara vahşice bir çizgi çekti. Etten duvar bir an titredi, ama devamı gelmedi.

Sonra aklına bir fikir geldi. Şu yeşil sıvıda şüphesiz hormonlar bulunuyordu.

Hormonlar, enzimler, koenzimler, antibiyotikler, her çeşit biyolojik kimyasallar. Bazı dokular bunlara adapte olabilirken, bazı kısımlar ise bunları hiç sevmiyor olmalıydı. Ve böyle bölgeler şiddetli tepkiler gösterebilirlerdi.

Geri döndü, şırıngasını yeşil sıvıyla doldurdu ve tekrar girtlağa koştu.

Artık el fenerinin ışığı neredeyse belli olmuyordu, ve kötülük habercisi tıslamalar artmıştı.

Tırmanabildiği kadar yükseğe tırmandı ve iğneyi batırıp içindekinin hepsini dokuya enjekte etti.

Canavar bu sefer harekete geçmişti. Doktor iğnesini, el fenerini ve mengeneleri düşürdü, sonra kendini şok dalgalarına bıraktı. Dalga ilk önce onu yükseğe kaldırdı, sonra aniden aşağı düşürdü– geriye doğru değil, ama başladığı yere. Aynı şok, yaratıklardan ikisini kaldırıp onun üstüne fırlattı. Sonra yine tekrar yukarıya fırladı ve bu sefer ileriye doğru itildi. Önünde koca bir mağara açıldı. Işık gri yüzeyi aydınlattı, ve Doktor dışarıya kusuldu.

Işık göz kırpmaya başlamıştı, ve Doktorun aklına son bir düşünce getirecek vakti oldu. Oksijen eksikliği, dedi kendi kendine. Giysim yırtıldı, borular sonunda koptu.

Sonra karanlık çöktü.

Kendine geldiğinde Maida başucunda oturuyordu. Karısının ağladığını görebiliyordu. Kaptan yataktan biraz uzakta ayakta bekliyor, yüzü asık ama rahatlamış görünüyordu.

'Larry, tatlım iyi misin? Bir an dışarı çıkamayacağını sanmıştık.'

'Ben iyiyim,' dedi, ayağa kalktı ve yatağın diğer yanında çocukları gördü.

Yatağın diğer tarafında, endişeyle ve huşu içinde dikiliyorlardı. Sessizlikleri, olayların onları ne kadar çok etkilediğinin kanıtıydı. 'Umarım siz çocuklar

benim için çok endişelenmediniz.'

'Tabii ki endişelenmedim,'dedi Jerry cesurca. 'Senin ne kadar akıllı olduğunu biliyorum baba. Bir çıkış yolu bulacağını biliyordum.'

'Hazır konu açılmışken,' diye lafa karıştı Kaptan, 'Dışarı nasıl çıktınız?'

'Daha sonra anlatırım. Hastamızın durumu nasıl?'

'İyi durumda. Tamamen iyileşmişe benziyor.'

'Benimle birlikte kaç yaratık dışarı çıktı?'

'Altı civarında. Onları da, büyük canavarla aynı düşük oksijenli atmosferde tutuyoruz. Üzerlerinde daha sonra çalışacağız. Sanırım eğer onlar parazitse–'

'Parazit değiller. Ne olduklarını sonunda çözdüm. Onlar yavru.'

'Ne?'

'Yavrular. Eğer onlara iyi bakarsanız, geminizde bulunan anne-canavar kadar büyüyeceklerdir.'

'Tanrım, onları nereye sığdıracağız?'

'Bu sizin probleminiz. Hazırlatmakta olduğunuz hayvanat bahçesini büyüttürseniz iyi olur. Onları beslemek için nereden para bulacağınıza gelince, işte onu bilemem.'

'Ama ne–'

'Bu canavarın derdi –hastalığı– yalnızca gebeliğinden kaynaklanıyormuş.'

'Gebe?'

'Bu hamile demek,' diye atıldı Jerry.

'Ne anlama geldiğini biliyorum,' dedi Kaptan, suratı kızararak. 'Bakın Doktor, bunları çocuklar buradayken konuşmamız şart mı?'

'Neden olmasın? Onlar doktor çocuğu. Neyin ne olduğunu bilirler. Daha önce buzağıların ve diğer bir

çok hayvanın doğumunu izlediler.'

'Pek çok kez,' dedi Martia.

'Sizin hayvancık, geminizin hangarında hareketsiz kalmış ve doğum için ihtiyaç duyduğu egzersizleri yapamamış olmalı. Bunun sonucunda bebekler içeride kalıp huysuzlanmışlar.'

'Ama sizin indiğiniz yer sindirim sistemiydi–'

'Ne olmuş? Tüm hayvanlar aynı şekilde mi doğurur? Ortalama bir çocuğa bebeğin annenin neresinde büyüdüğünü sorsanız, size midesini gösterecektir.'

'Bazı çocuklar da çok salak oluyor hani,' dedi Jerry.

'Bu vakada öyle olmazlardı. Annenin yediği şeylerden, çiğ halinden tamamiyle sindirilmiş haline kadar her türlü biçimde yararlanabilmek için daha iyi bir yer olabilir mi?

Bu canavarın doğum için ihtiyacı olan tek şey biraz egzersizmiş. Ona dışarıdan biraz yardımcı oldunuz, ama bu yeterli olmadı. Bu işi, kendi sindirim sıvısını, kendi etine enjekte ederek bitirdim. Bu hareketim küçük, şık bir reaksiyona yol açtı çünkü.'

Kaptan başını kaşıdı. 'Doktor, çok iyi bir iş çıkardınız. Bundan sonra bu yaratığın sürekli bakımını yapmayı düşünür müydünüz? Tavsiye edebileceğim–'

'O canavarın içine tekrar girmek mi? Hayır, teşekkürler. Şu andan itibaren küçük canavarlar dışındakilerle ilgilenmeyeceğim. Koyunlar, inekler ve– insanlar.'

Koridordan ayak sesleri geliyordu. Odanın kapısı hızla açıldı. Görünmez ışınlarla çalışan flaşlar, kulağın duyamayacağı yüksek frekanslı seslerle patlamaya koyuldu. Kameralar tehditkar bir şekilde Doktorun

üstüne çevriliyor, görüntüleri Dünya'ya ve daha uzak gezegenlere yolluyorlardı. Gazeteciler, bitmek tükenmek bilmeyen soru yağmurunu başlatmışlardı.

'Tanrı aşkına,' diye yorgun bir sesle homurdandı Doktor, 'bu yaratıkları kim saldı buraya? Mavi havuzun içinde karşılaştıklarımdan bile daha kötüler.'

'Onlara karşı biraz nazik ol hayatım,' diye hafifçe azarladı Maida.

'Seni çok ünlü biri yapacaklar.'

Ve Maida, Jerry ve Martia, Doktorun etrafında daire oluşturdular.

Kameralar onları da görüntüye aldı. Gözlerindeki gururlu ifade görülmeye değerdi.

Doktor da onların adına memnun olduğunu hissetti.

İşte fırsat kapısını çalmıştı, ve kapıyı açtığında gelen doğrusu epey zorlu bir konuk olmuştu. Yine de fena ev sahipliği etmemişti– hiç de fena değildim hani, diye düşündü. Yüz ifadesi yavaşça gevşeyerek yerini yorgun -ve anında ünlü hale gelen- bir sırıtışa bıraktı.

Aynadaki Görüntü
(Mirror Image)

Isaac Asimov
Çev: Özlem Kurdoğlu

Lije Baley tam piposunu yeniden yakmaya karar vermişti ki, ofisinin kapısı, çalınmaksızın ya da önceden herhangi bir haber verilmeksizin açıldı.

Baley belirgin bir hoşnutsuzlukla başını kaldırıp baktı, ve sonra piposunu düşürüverdi. Onu düştüğü yerde öylece bırakması, nasıl bir şaşkınlığa uğradığı hakkında epeyce ipucu veriyordu.

"R. Daneel Olivaw," dedi heyecan ve hayretle. "Yakub adına! Bu *sensin*, değil mi?"

"Çok haklısın," dedi uzun boylu, güneş yanığı tenli konuk. Düzgün yüz hatları, yerleşmiş sükunet ifadesini bir an için bile bozmamıştı. "Haber vermeden girerek seni şaşırttığım için üzgünüm, ama içinde bulunduğumuz hassas bir durum, ve bu işe buradaki insanlar ve robotlardan bile olabildiğince azı karışmalı. Öyle ya da böyle, seni tekrar gördüğüme memnun oldum, dostum Elijah."

Ve robot, en az görünüşü kadar insanca bir hareketle sağ elini uzattı.

Şaşkınlığından dolayı hazırlıksız yakalanarak uzanan ele bir an için anlamaksızın, öylece bakan asıl Baley olmuştu.

Ama sonra onu her iki eliyle de kavrayarak, sıcak sağlamlığını hissetti. "Ama Daneel, *neden?* Kapım sana her zaman için açıktır, ama– pek hassas olan şu

durum nedir? Yine başımız dertte mi? Arz'ın başı yani?"

"Hayır, dostum Elijah, durumun Arz ile ilgisi yok. Hassas durum olarak bahsettiğim olay, dışarıdan bakıldığında küçük birşey gibi görünüyor.

Matematikçiler arasındaki bir anlaşmazlıktan daha fazlası değil. Tamamiyle şans eseri olarak Arz'a basit bir Sıçrama uzaklığında olduğumuzdan dolayı–"

"Demek bu anlaşmazlık bir uzay gemisinde meydana geldi?"

"Gerçekten de öyle. Küçük bir tartışma, ama yine de taraf olan insanlar için hayret verici ölçüde büyük bir olay."

Baley gülümsemekten kendini alamadı. "İnsanları hayret verici bulmana şaşırmadım. Onlar Üç Yasa'ya uymazlar."

"Bu gerçekten de bir eksiklik," dedi R.Daneel ciddiyetini bozmadan. "Ve insanların bizzat insanlar tarafından şaşkınlığa uğratıldığını düşünüyorum. Belki de sen diğer dünyaların insanlarından daha az şaşırtılıyorsundur, çünkü Arz'da, Uzaycı dünyalarındakilerden çok daha fazla sayıda insan yaşıyor."

R.Daneel bir an için durakladı, sonra belki de bir parça aceleyle ekledi. "Yine de insan davranışlarının da kuralları olduğunu öğrendim. Örneğin sana eşin ve çocuğun nasıllar diye sormadığım için, insan standartlarına göre, etiket kurallarında yetersiz olduğum düşünülebilir."

"Gayet iyiler. Oğlan koleje gidiyor, ve Jessie mahalli yönetimde görev alıyor. Hal hatır sorma işini hallettik. Şimdi bana seni hangi rüzgarın buraya attığını anlat."

"Dediğim gibi, Arz'a basit bir Sıçramayla erişilebilecek uzaklıktaydık," dedi R.Daneel, "ve bu yüzden kaptana sana danışmamızı önerdim."

"Kaptan da bunu kabul etti demek?" Baley'nin hayalinde, bir Uzaycı yıldız gemisinin gururlu ve otokrat kaptanının -bütün gezegenler arasından- Arz'a iniş yapmaya ve -bütün insanlar arasından- bir Arzlı'ya danışmaya razı oluşu sırasındaki hali belirdi.

"Sanıyorum ki," dedi R.Daneel, "ne olsa kabul edeceği bir pozisyonda kalmıştı kendisi. Buna ek olarak, ben de seni büyük ölçüde methettim; ve şüphesiz ki bu şekilde yalnızca gerçeklerden bahsetmiş oldum. Son olarak, gemi personeli veya yolcularından hiçbirinin Arzlı şehirlerinden birine girmek durumunda kalmaması için, görüşmelerin tümünü şahsen yürütmeyi kabul ettim."

"Ve herhangi bir Arzlı ile konuşma gereği hissetmemeleri için, evet."

"Peki ama, olay nedir?"

"*Eta Carina* yıldız gemisinin yolcuları arasında, yıldızlararası bir nörobiyofizik kongresine katılmak üzere yolculuk eden iki matematikçi bulunuyordu. Sözkonusu anlaşmazlığın merkezinde bu matematikçiler, Alfred Barr Humboldt ve Gennao Sabbat bulunuyor. Dostum Elijah, belki onlardan birinin, ya da her ikisinin adını duymuşsundur?"

"İkisini de duymadım," dedi Baley kesin bir ifadeyle. "Matematik konusunda da hiç bilgim yoktur. Buraya bak Daneel, herhalde kimseye benim bir matematik meraklısı filan olduğumu söylememişsindir–"

"Hiç değil, dostum Elijah. Öyle olmadığını biliyo-

rum. Bunun bir önemi de yok, zira işin içindeki matematik işlemin doğası, problemi oluşturan konuyla tamamen ilgisiz."

"Peki öyleyse, devam et."

"Her iki adamı da tanımadığına göre, dostum Elijah, sana Dr.Humboldt'un ikiyüz yetmişinci yaşını geride bırakalı epey olduğunu– anlayamadım, dostum Elijah?"

"Yok birşey. Yok birşey," dedi Baley sinirli sinirli. Yalnızca Uzaycıların uzun yaşam sürelerine karşı doğal bir tepki olarak, yarı anlaşılır yarı anlaşılmaz biçimde kendi kendine homurdanmıştı. "Ve yaşına rağmen hâlâ aktif olarak çalışıyor, öyle mi? Arz'da otuz yaş civarını aşan matematikçiler..."

Daneel sakin sakin konuştu. "Dr.Humboldt, uzun zamandır yerleşmiş ünüyle, galaksinin en iyi üç matematikçisinden biri olarak tanınır. Elbette ki hâlâ aktif olarak çalışıyor. Öte yandan Dr.Sabbat oldukça gençtir, henüz elli yaşında bile değil kendisi, ancak matematiğin en karmaşık dallarındaki en dikkate değer yeni yetenek olarak kendini çoktan kabul ettirmiştir."

"İkisi de çok iyi demek," dedi Baley. Piposunu hatırlayıp yerden kaldırdı. Onu şimdi yakmanın bir anlamı olmadığına karar verdi ve vurarak içindeki kalıntıları boşalttı. "Ne oldu peki? Bu bir cinayet vakası mı? Biri ötekini öldürmüş gibi mi görünüyor?"

"Büyük şöhret sahibi bu iki insandan biri, diğerinin şöhretini mahvetmeye çalışıyor. İnsan değerlerine göre bakılırsa, bunun fiziksel cinayetten daha da kötü olarak algılanabileceğini düşünüyorum."

"Bazen öyle olur sanırım. Hangisi diğerini mahvetmeye çalışıyor?"

"İşte bu, dostum Elijah, elimizdeki sorunun ta kendisi. Hangisi?"

"Devam et."

"Dr.Humboldt öyküyü açıkça anlatıyor. Yıldız gemisine binmeden kısa süre önce, belli kortikal bölge yapılarının mikrodalga emiş biçimlerindeki farklardan yola çıkarak sinir yollarının analiz edilmesini mümkün kılabilecek bir metod fikri yakalamış. Yakaladığı bu fikir son derece incelikli ve tamamiyle matematiksel bir teknikten oluşuyor, ancak benim detaylarını anlamam da, anlaşılabilecek biçimde aktarmam da olanaksız.

Ayrıca bunların konu açısından bir önemi de yok. Dr.Humboldt konu üzerinde düşünmüş, ve saatler geçtikçe, elindekinin devrim yaratacak boyutta birşey olduğundan daha emin olmuş. Matematik alanında o zamana kadar kazandığı tüm başarılarını gölgede bırakacak birşey. Sonra Dr.Sabbat'ın gemide olduğunu öğrenmiş."

"Ah. Fikri test etmek için genç Sabbat'a mı açmış yoksa?"

"Aynen öyle. İkisi daha önce profesyonel toplantılarda görüşmüşler, ve birbirlerinin ününden tamamen haberdarmışlar. Humboldt, Sabbat ile birlikte konunun ince detaylarına kadar girmiş. Sabbat, Humboldt'un analizine tamamiyle destek çıkmış ve keşfin önemi ile keşfeden kişinin yaratıcı zekasını öve öve bitirememiş. Böylece cesaretlenerek iyice emin olan Humboldt, çalışmasını özetleyen bir rapor hazırlamış. İki gün sonra bunu, önceliğini resmi olarak tesis ettirmek ve oturumlar kapanmadan önce olası bir değerlendirme için konuyu sıralamaya sokmak amacıyla, Aurora'daki

kongrenin başkan yardımcılarına uzayaltı postayla göndertmek için harekete geçmiş. Ancak Sabbat'ın da elinde kendi raporuyla hazır beklediğini hayretle farketmiş. Onunkinin içeriği de esas olarak Humboldt'unkiyle aynıymış, ve o da raporunu uzayaltından Aurora'ya göndermeye hazırlanıyormuş."

"Humboldt epeyce öfkelenmiş olmalı."

"Fazlasıyla!"

"Peki ya Sabbat? Onun öyküsü nasıldı?"

"Tıpkı Humboldt'unki gibi. Kelimesi kelimesine."

"Öyleyse sorun nedir?"

İsimlerin aynadaki görüntü misali yer değiştirmeleri hariç. Sabbat'a göre, fikri yakalayan ve Humboldt'a danışan kendisiymiş; analizi doğrulayan ve öven de Humboldt'muş."

"Demek her ikisi de fikrin kendisine ait olduğunu ve diğerinin onu çaldığını ileri sürüyor. Bu bana hiç de bir sorun gibi gelmiyor. Akademik konularda tek gereken, araştırmanın tarih ve isim işlenmiş raporlarını ortaya koymak olsa gerek. Öncelik konusuyla ilgili karara buna bakarak varılabilir. Raporlardan biri sahte olsa bile, iç tutarsızlıklarını yakalama yoluyla bu ortaya çıkarılabilir."

"Normalde haklı olurdun, dostum Elijah, ama bu matematik, ve deneysel bir bilim dalıyla ilgili değil. Dr.Humboldt önemli noktaları kafasında değerlendirdiğini iddia ediyor. Raporun kendisi hazırlanana dek hiçbir şey yazıya dökülmemiş. Dr.Sabbat da tam olarak aynısını söylüyor tabii."

"Eh, öyleyse biraz daha sert olun ve işi kökünden halledin. Her ikisine de psişik sonda uygulayın ve hangisinin yalan söylediğini bulun."

R.Daneel başını yavaşça iki yana salladı. "Dostum Elijah, sen bu insanları anlamıyorsun. Her ikisi de mevki ve akademik dayanak sahibi,

İmparatorluk Akademisi Üyesi kişiler. Bu durumda, kendileri gönüllü olarak haklarından feragat etmedikleri sürece, kendi sınıflarına -profesyonel sınıflarına- ait kişilerden oluşan bir jüriden başkası tarafından profesyonel tutumla ilgili bir yargılamaya tabi tutulamazlar."

"Öyleyse onlara bunu uygulayın. Suçlu olan adam hakkından feragat etmeyecektir, çünkü psişik sondayla karşılaşmayı göze alamaz. Masum olanı ise hemen yapacaktır bunu. Sondayı kullanmak zorunda bile kalmazsınız."

"Bu şekilde işlemez, dostum Elijah. Böyle bir vakada haktan feragat etmek -meslekten olmayan kişilerce soruşturmaya tabi tutulmak- prestij için çok ciddi ve belki de iyileşmez bir darbe almak demektir. Onur sorunu nedeniyle her iki insan da özel yargılama hakkından feragat etmeyi kesinlikle reddediyor. Suçluluk veya masumiyetle ilgili soru fazlasıyla geri planda kalıyor."

"Madem öyle, şimdilik herşeyi olduğu gibi bırakın. Aurora'ya varana dek konuyu buzdolabına kaldırın. Nörobiyofizik kongresinde profesyonel sınıflarına ait çok sayıda insan olacak, ve böylece–"

"Böyle birşey bilimin kendisine yönelik muazzam bir darbe anlamına gelecektir, dostum Elijah. Her iki insan da skandala alet olmaktan dolayı zarara uğrar. Masum olanı bile böylesine tatsız bir duruma karışmış olmakla suçlanacaktır. Konunun her ne pahasına olursa olsun, mahkeme dışında ve sessizce çözümlenmiş olması gerektiği düşünülecektir."

"Pekala. Bir Uzaycı değilim, ama böyle bir tutumun da bir mantığı olduğunu düşünmeye çalışacağım. Sözkonusu kişiler bu duruma ne diyor?"

"Humboldt tamamiyle onaylıyor. Eğer Sabbat fikri çaldığını kabul edip Humboldt'u raporunu göndermek üzere rahat bırakırsa- ya da en azından kongre sırasında teslim edilmesine izin verirse, Humboldt şikayetçi olmayacağını söylüyor. Sabbat'ın kabahati ikisinin, ve tabii bir de ikisinin dışında anlaşmazlığa karışan tek insan olan kaptanın arasında bir sır olarak kalacak."

"Ama genç Sabbat bunu kabul etmiyor, değil mi?"

"Tersine, son detayına kadar Dr.Humboldt ile aynı fikirde- isimlerin yer değiştirmiş haliyle. Yine aynadaki görüntü durumu."

"Öyleyse şimdi açmaza saplanmış halde, öylece oturuyorlar?"

"Sanıyorum her ikisi de, dostum Elijah, diğerinin vazgeçip suçu kabul etmesini bekliyor."

"Eh, bekleyin öyleyse."

"Kaptan bunun yapılamayacağına karar verdi. Beklemenin dışında iki alternatif var. Bunların ilki, her ikisinin de inadında ısrar etmesi sonucu, yıldız gemisi Aurora'ya vardığında entellektüel skandalın patlaması. Gemide adaletin yerine getirilmesinden sorumlu olan kaptan, sorunu sessizce çözüme ulaştıramamış olmaktan dolayı utanç duyacak, ve ona göre bu seçenek hiç kabullenilir gibi değil."

"Peki ya ikinci alternatif?"

"Matematikçilerden birinin ya da diğerinin hata ettiğini kabullenmesi. Ama itiraf eden bunu gerçekten suçlu olduğu için mi yapacak, yoksa skandalı engellemeye yönelik soylu bir amaç için mi? Tüm bilimsel

çevrenin zarar görmesini izlemektense şeref payesini kaybetmeyi yeğleyecek kadar ahlak sahibi birini, o payeden mahrum bırakmak doğru olur mu? Yoksa suçlu taraf son anda itiraf edip, sanki bunu yalnızca bilim adına yapıyormuş görüntüsü vererek, hareketinin getireceği utançtan kaçabilir ve diğer tarafı bu utancın gölgesi altında bırakabilir mi? Bütün bunlardan haberi olan tek kişi kaptan olacak, ancak o da yaşamının geri kalanını, muazzam ölçüdeki bir adaletsizliğe alet olup olmadığını düşünerek geçirmek istemiyor."

Baley içini çekti. "Entellektüeller arası bir korkak tavuk oyunu. Aurora gittikçe yaklaşırken önce kim pes edecek? Öykünün hepsi bu kadar mı, Daneel?"

"Tam değil. Alışverişin tanıkları var."

"Yakub adına! Neden daha baştan söylemedin? *Ne* tanığı?"

"Dr.Humboldt'un kişisel hizmetkarı–"

"Bir robot herhalde."

"Evet, tabii. Adı R.Preston. Bu hizmetkar, R.Preston, ilk toplantıda oradaydı, ve Dr.Humboldt'u her ayrıntısına kadar destekliyor."

"Yani başta fikrin Dr.Humboldt'a ait olduğunu söylüyor; detayları onun Dr.Sabbat'a aktardığını, fikri övenin Dr.Sabbat olduğunu, ve saire, öyle mi?"

"Evet, tüm detayıyla."

"Anlıyorum. Peki bu sorunu çözümlüyor mu, çözümlemiyor mu? Herhalde hayır."

"Çok haklısın. Çözümlemiyor, çünkü ikinci bir tanık daha var. Dr.Sabbat'ın da bir kişisel hizmetkarı var, R.Idda, tesadüfen R.Preston ile aynı modelden bir başka robot, ve sanıyorum onunla aynı yılda ve aynı

fabrikada yapılmış. İkisinin de hizmet süresi birbirine eşit."

"Garip bir tesadüf– çok garip."

"Korkarım bu bir gerçek, ve iki hizmetkar arasındaki belirgin farklara bakılarak bir karara varılmasını güçleştiriyor."

"Öyleyse R.Idda da R.Preston ile aynı öyküyü anlatıyor?"

"Tamamiyle aynısını, tabii isimlerin aynadaki görüntü misali yer değiştirmiş olması hariç."

"Bu durumda R.Idda, genç Sabbat'ın, yani henüz ellisine gelmemiş olanın–" Lije Baley sesindeki alaycı tonu pek saklamamıştı; kendisi henüz ellisine gelmiş değildi, ve kendini hiç de genç hissetmiyordu– "fikri baştan bulan olduğunu söylüyor; ve ayrıntıları onun Dr.Humboldt'a aktardığını, ve bol bol övgüde bulunanın Dr.Humboldt olduğunu, ve saire."

"Öyle, dostum Elijah."

"Demek ki robotlardan biri yalan söylüyor."

"Öyle görünüyor."

"Hangisi olduğunu bulmak kolay olsa gerek. Herhalde iyi bir robotikçinin yapacağı yüzeysel bir muayene bile–"

"Bu vakada bir robotikçi yeterli olamaz, dostum Elijah. Bu kadar önem taşıyan bir vakada ancak nitelikli bir robopsikolog, bir karara varmasına yetecek ağırlığa ve deneyime sahip olabilir. Gemide bu derece nitelikli kimse yok. Böyle bir muayene ancak Aurora'ya vardığımızda yapılabilir–"

"Ve o zaman da dananın kuyruğu kopar. Eh, şimdi Arz'dasın. Bir robopsikolog ayarlayabiliriz, ve elbette ki Arz'da olup bitenler asla Aurora'dakilerin kulağına

gitmez, böylece bir skandal da çıkmaz."

"Ancak ne Dr.Humboldt, ne de Dr.Sabbat, hizmetkarının Arzlı bir robopsikolog tarafından incelenmesine izin verir. Zira Arzlı mecburen–"

Lije Baley duygusuzca, "Robota dokunması gerekecek," dedi.

"Bunlar eski ve takdir edilen hizmetkarlar–"

"Ve bir Arzlının dokunuşuyla lekelenmemeleri gerekiyor. Hay lanet, öyleyse benim ne yapmamı istiyorsun?" Durakladı, yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm, R.Daneel, ama beni bu işe karıştırmanda hiçbir mantık göremiyorum."

"Ben gemide bu sorunla tamamen ilgisiz bir görev için bulunuyordum. Kaptan bana başvurdu, çünkü birine başvurmak zorundaydı. Ben konuşulabilecek kadar insan görünüşlüydüm, ve güvenle sır verilebilecek kadar da robottum. Bana tüm öyküyü anlattı ve ne yapabileceğimi sordu. Bir sonraki Sıçramanın bizi hedefimize olduğu kadar kolaylıkla Arz'a götürebileceğini farkettim. Kaptana, ben aynadaki görüntüyü çözebilmekte en az kendisi kadar çaresiz olsam da, Arz'da yardım edebilecek birinin bulunduğunu bildirdim."

"Yakub adına!" diye söylendi Baley alçak sesle.

"Düşün ki, dostum Elijah, eğer bu bilmeceyi çözmekte başarılı olursan, bunun kariyerine yararı olacak ve Arz da bundan yarar sağlayabilecek. Konu halka duyurulamaz tabii, ama kaptan kendi dünyasında nüfuz sahibi biridir, ve sana minnettar olacaktır."

"Bunlarla üzerimdeki yükü daha da arttırıyorsun."

"Kesinlikle inanıyorum ki," dedi R.Daneel kayıt-

sızca, "nasıl bir değerlendirme yöntemi kullanılması gerektiğine dair şimdiden bir fikir oluşturmuşsundur."

"Sahi mi? Herhalde kullanılacak yöntemin, görünüşe göre biri hırsız olan iki matematikçiyi sorguya çekmek olduğu açıkça ortada."

"Korkarım ki, dostum Elijah, ikisi de bu şehre girmeyecektir. Senin onların yanına gitmeni de istemeyeceklerdir."

"Ve bir Uzaycıyı bir Arzlı ile görüşmeye izin vermesi için zorlamanın hiçbir yolu yok, durumun aciliyeti ne olursa olsun. Eyet, bunu anlıyorum, Daneel– ama benim düşündüğüm, kapalı devre televizyon yoluyla yapılacak bir görüşmeydi."

"Bu da olmaz. Bir Arzlı tarafından sorgulanmaya razı olmazlar."

"Öyleyse benden ne istiyorlar? Robotlarla konuşabilir miyim?"

"Robotların buraya gelmesine de izin vermezler."

"Yakub adına, Daneel. *Sen* geldin ya."

"Bu benim kendi kararımdı. Gemide olduğum sürece bu tür kararları, kaptandan başka hiçbir insanın vetosuna tabi olmadan verme yetkim var– ve o da bu görüşmenin sağlanabilmesinde istekliydi. Seni önceden tanıdığım için, televizyon bağlantısının yeterli olmayacağına karar verdim. Elini sıkmak istedim."

Lije Baley yumuşayıverdi. "Bunu takdir ediyorum, Daneel, ama yine de bu vakada beni aklına getirmekten kaçınmış olmanı samimiyetle dilerdim. Televizyon aracılığıyla hiç değilse robotlarla konuşabilir miyim?"

"Bu ayarlanabilir sanırım."

"En azından, bu da birşey. Bu benim bir robopsikoloğun işini yapacağım anlamına geliyor– yani kabaca bir

biçimde."

"Ama sen bir dedektifsin, dostum Elijah, bir robopsikolog değil."

"Eh, geç şimdi bunu. Onları görmeden önce, biraz düşünelim bakalım. Söyle bana: her iki robotun da doğruyu söylüyor olma olasılığı var mı? Belki de iki matematikçi arasındaki konuşma, birden fazla anlama çekilebilecek türdendi. Belki de öyle bir doğası vardı ki, her iki robot da kendi efendisinin fikrin sahibi olduğuna samimiyetle inanabilirdi. Ya da belki robotlardan biri konuşmanın yalnızca bir bölümünü duydu, ve diğeri bir başka bölümünü, ki böylece her biri kendi efendisini fikrin sahibi olarak kabul edebildi."

"Bu oldukça imkan dışı, dostum Elijah. Her iki robot da konuşmayı birbirinin aynısı olarak tekrarlıyor. Ve her iki tekrar da temelden çelişkili."

"Öyleyse robotlardan birinin yalan söylemekte olduğu son derece kesin."

"Evet."

"Eğer istersem, şimdiye kadar kaptanın huzurunda verilen tüm kanıtların yazılı kopyasını görebilecek miyim?"

"Bunu soracağını tahmin ettim, ve yanımda kopyaları var."

"Bu da bir nimet. Peki robotlar hiç sorguya çekildi mi, ve çekildiyse bu yazılı kopyaya dahil edildi mi?"

"Robotlar yalnızca öykülerini tekrarladılar. Sorguya çekme işi ancak robopsikologlar tarafından yapılacaktı."

"Ya da benim tarafımdan?"

"Sen bir dedektifsin, dostum Elijah, bir robopsiko–"

"Tamam Daneel. Ben Uzaycı psikolojisine

ulaşmaya çalışacağım. Bir dedektif bunu yapabilir, çünkü bir robopsikolog değildir. Biraz daha düşünelim. Normalde bir robot yalan söylemez, ama Üç Yasaya uymak için gerekiyorsa bunu yapar. Üçüncü Yasaya göre, kendi varlığını korumak için meşru biçimde yalana başvurabilir. İkinci Yasaya uygun olarak, bir insan tarafından verilmiş meşru bir emri yerine getirmek için gerekiyorsa, yalana başvurma eğilimi artar. En çok artacağı durum, Birinci Yasaya göre bir insanın yaşamını kurtarmak, ya da ona zarar gelmesine engel olmak gerektiğinde gerçekleşir."

"Evet."

"Bu vakada ise her iki robot da efendisinin profesyonel şöhretini koruyor olacak, ve eğer gerekiyorsa yalan söyleyecektir. Bu şartlar altında, profesyonel şöhret neredeyse yaşama eşdeğer konuma gelecek ve yalan için Birinci Yasa'nın aciliyetine yakın bir durum oluşacak."

"Yine de her bir hizmetkar, yalanıyla diğerinin efendisinin profesyonel şöhretine zarar veriyor olacak, dostum Elijah."

"Bu doğru, ama yine de her robot, kendi efendisinin şöhretinin değeri konusunda daha açık bir kavrayışa sahip olabilir, ve bunun diğerininkinden daha büyük olduğuna samimiyetle karar verebilir. Yalanıyla, gerçeklerin söylenmesi ile olabileceğinden daha az zarar görüleceğini düşünebilir."

Bunu söyledikten sonra Lije Baley, bir an için sessiz kaldı. Sonra, "Pekala öyleyse," dedi, "robotlardan biriyle konuşmamı ayarlayabilir misin– sanırım önce R.Idda ile?"

"Dr.Sabbat'ın robotuyla mı?"

"Evet," dedi Baley resmi bir ifadeyle, "genç olanın robotu."

"Birkaç dakikamdan fazlasını almaz," dedi R.Daneel. "Üzerine projektör monte edilmiş bir bir mikro-alıcım var. Yalnızca boş bir duvara ihtiyacın olacak, ve şu film dolaplarının bazılarını öteye taşımama izin verirsen, sanırım şu duvar işimi görür."

"Devam et. Mikrofon gibi birşeye doğru mu konuşmam gerekecek?"

"Hayır, normal bir biçimde konuşabileceksin. Lütfen bağışla beni, dostum Elijah, ama kısa süreli bir gecikme daha olacak. Gemiyle bağlantı kurup R.Idda ile görüşme için ayarlama yapmam gerekecek."

"Eğer bu zaman alacaksa, Daneel, bana şimdiye kadarki kanıtlarla ilgili malzemenin kopyasını verir misin?"

R.Daneel gerekli donanımı kurarken, Lije Baley piposunu yaktı ve kendisine verilen ince ve dayanıksız sayfaları çevirdi.

Dakikalar geçti, sonra R.Daneel, "Eğer hazırsan, dostum Elijah," dedi, "R.Idda da hazır. Yoksa kopyanın başında birkaç dakika daha geçirmeyi mi yeğlerdin?"

"Hayır," diyerek içini çekti Baley. "Yeni birşey öğrendiğim yok. Onu görüntüye getir, ve görüşmenin kaydedilip yazılı kopyasının çıkarılmasını sağla."

Duvara yansıtılmış iki boyutlu projeksiyonda gerçek dışı duran R.Idda'nın yapısı, temel olarak metalikti– R.Daneel'ın insansı halini hiçbir şekilde taşımıyordu. Bedeni uzun boyluydu, ama kütük gibiydi. Küçük yapısal farklar dışında, onu Baley'nin daha önce gördüğü onca robottan ayıracak pek fazla şey yoktu.

"Merhaba, R.Idda," dedi Baley.

"Merhaba efendim," dedi R.Idda, kısık ve şaşırtıcı biçimde insansı bir sesle.

"Gennao Sabbat'ın kişisel hizmetkarısın, öyle değil mi?"

"Öyleyim efendim."

"Ne kadar zamandır, delikanlı?"

"Yirmiiki yıldır, efendim."

"Ve efendinin şöhreti senin için değerlidir?"

"Evet efendim."

"Bu şöhreti korumak senin için önem arzeder mi?"

"Evet efendim."

"Efendinin şöhretini korumak, onun fiziksel yaşamını korumak kadar önemli midir?"

"Hayır efendim."

"Efendinin şöhretini korumak, başkasının şöhretini korumak kadar önemli midir?"

R.Idda duraksadı. "Böyle vakalar hakkında bireysel niteliklerine göre karara varılmalıdır efendim," dedi. "Genel bir kural belirlemenin hiçbir yolu yoktur."

Baley duraksadı. Bu Uzaycı robotları, Arz modellerininkinden daha düzgün ve zekice konuşuyordu. Baley onlardan birini düşünce yarışında geride bırakabileceğinden hiç de emin değildi.

"Eğer efendinin şöhretinin bir başkasınınkinden, diyelim ki Alfred Barr Humboldt'unkinden daha önemli olduğuna karar verseydin, efendinin şöhretini korumak için yalan söyler miydin?"

"Söylerdim, efendim."

"Efendinin Dr.Humboldt ile olan anlaşmazlığıyla ilgili ifadende yalan söyledin mi?"

"Hayır efendim."

"Ama yalan söylüyor olsaydın, bu yalanını korumak için yalan söylediğini inkar ederdin, değil mi?"

"Evet efendim."

"Peki öyleyse," dedi Baley, "şunu düşünelim. Efendin, Gennao Sabbat, matematikte büyük şöhret sahibi bir genç adam, ama o genç bir adam. Eğer Dr.Humboldt ile olan bu anlaşmazlıkta çekiciliğe kapılarak ahlak dışı bir harekette bulunmuşsa, şöhretine düşecek olan gölgeden belli bir zarar görecektir, ama o genç biri ve tekrar toparlanmak için bol zamanı olacaktır. Önünde kazanacağı birçok entellektüel zafer olacak, ve insanlar sonunda onun fikir hırsızlığı girişimini, yanlış değerlendirmeye düşen delişmen bir gencin hatası olarak kabulleneceklerdir. Olup bitenler, gelecekte telafi edilmesi gerekecek birşey haline gelecektir.

"Öte yandan çekiciliğe kapılan kişi Dr.Humboldt ise, durum çok daha ciddi olacaktır. O, büyük başarıları yüzyıllara yayılmış yaşlı bir adam. Şöhreti şimdiye kadar lekesiz kalmış. Ancak bütün bunlar son yıllarında işlemiş olduğu bu tek suçun gölgesinde kalarak unutulacak, ve önünde kalan görece kısa zaman içinde bunu telafi etmek için fırsat bulamayacak. Daha sonra elde edebileceği fazla birşey olmayacak. Humboldt'un durumunda senin efendininkinden çok daha fazla sayıdaki çalışma yılları heba olacak, ve o pozisyonunu geri kazanmak için çok daha az fırsat bulacak. Humboldt'un daha kötü bir durumla yüzyüze olduğunu ve daha çok düşünülmeyi hakettiğini görebiliyorsun, değil mi?"

Uzun bir duraksama oldu. Sonra R.Idda soğukkanlı bir sesle, "Kanıtım bir yalandı," dedi. "Çalışmanın ait

olduğu kişi Dr.Humboldt idi, ve benim efendim şeref payesine sahip çıkmak amacıyla hatalı bir girişimde bulundu."

"Anlaşıldı, delikanlı," dedi Baley. "Geminin kaptanı tarafından izin verilene dek bu konuda kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin. Gidebilirsin."

Ekran karardı ve Baley piposunu tüttürdü. "Sence kaptan bunu duymuş mudur, Daneel?"

"Bundan eminim. Bizim dışımızdaki tek tanık o."

"Güzel. Şimdi sıra diğerinde."

"Ama R.Idda'nın itirafına bakılırsa, dostum Elijah, buna gerek var mı?"

"Elbette gerek var. R.Idda'nın itirafının hiçbir anlamı yok."

"Yok mu?"

"Hiç yok. Ben Dr.Humboldt'un durumunun daha kötü olduğuna işaret ettim. Doğal olarak, eğer Sabbat'ı korumak için yalan söylüyor olsaydı, bu durumda gerçeğe dönecekti, tıpkı iddia ettiği gibi. Öte yandan eğer doğruyu söylüyor olsaydı, Humboldt'u korumak için yalana dönecekti. Hâlâ aynadaki görüntü durumundayız ve hiçbir şey elde edemedik."

"Ama öyleyse R.Preston'u sorgulamakla elimize ne geçecek?"

"Eğer aynadaki görüntü kusursuz olsaydı hiçbir şey geçmeyecekti– ama öyle değil. Ne de olsa robotlardan biri başlangıç olarak gerçeği söylüyor, biri de başlangıç olarak yalan söylüyor, ve işte bu noktada bir asimetri var. R.Preston'u göreyim şimdi. Ve R.Idda'nın incelemesinin yazılı kopyası hazırsa onu alayım."

Projektör tekrar kullanıma girdi. R.Preston buradan bakmaktaydı; göğüs tasarımındaki ufak bir fark hariç,

her ayrıntısıyla R.Idda'nın aynısıydı.

"Merhaba, R.Preston," dedi Baley. Konuşurken R.Idda'nın incelemesinin kaydını önünde tutuyordu.

"Merhaba efendim," dedi R.Preston. Sesi R.Idda'nınkinin aynısıydı.

"Alfred Barr Humboldt'un kişisel hizmetkarısın, öyle değil mi?"

"Öyleyim efendim."

"Ne kadar zamandır, delikanlı?"

"Yirmiiki yıldır, efendim."

"Ve efendinin şöhreti senin için değerlidir?"

"Evet efendim."

"Bu şöhreti korumak senin için önem arzeder mi?"

"Evet efendim."

"Efendinin şöhretini korumak, onun fiziksel yaşamını korumak kadar önemli midir?"

"Hayır efendim."

"Efendinin şöhretini korumak, başkasının şöhretini korumak kadar önemli midir?"

R.Preston duraksadı. "Böyle vakalar hakkında bireysel niteliklerine göre karara varılmalıdır efendim," dedi. "Genel bir kural belirlemenin hiçbir yolu yoktur."

"Eğer efendinin şöhretinin bir başkasınınkinden, diyelim ki Gennao Sabbat'ınkinden daha önemli olduğuna karar verseydin, efendinin şöhretini korumak için yalan söyler miydin?"

"Söylerdim, efendim."

"Efendinin Dr.Sabbat ile olan anlaşmazlığıyla ilgili ifadende yalan söyledin mi?"

"Hayır efendim."

"Ama yalan söylüyor olsaydın, bu yalanını korumak için yalan söylediğini inkar ederdin, değil mi?"

"Evet efendim."

"Peki öyleyse," dedi Baley, "şunu düşünelim. Efendin, Alfred Barr Humboldt, matematikte büyük şöhret sahibi bir yaşlı adam, ama o yaşlı bir adam. Eğer Dr.Sabbat ile olan bu anlaşmazlıkta çekiciliğe kapılarak ahlak dışı bir harekette bulunmuşsa, şöhretine düşecek olan gölgeden belli bir zarar görecektir, ama yaşadığı onca yaş ve başarıyla geçmiş yüzyılları buna karşı duracak ve galip gelecektir. İnsanlar sonunda onun fikir hırsızlığı girişimini, artık değerlendirmeleri pek kesin olmayan, belki de hasta bir yaşlı adamın hatası olarak kabulleneceklerdir.

"Öte yandan çekiciliğe kapılan kişi Dr.Sabbat ise, durum çok daha ciddi olacaktır. O genç bir adam, ve şöhreti çok daha az güven altında. Normalde önünde bilgi birikimi oluşturabileceği ve büyük başarılar kazanabileceği yüzyılları olacaktı. Ama şimdi bu yol onun için, gençliğinin tek bir hatasıyla belirsizleşerek kapanacak. Senin efendine göre onun kaybedecek çok daha uzun bir geleceği var. Sabbat'ın daha kötü bir durumla yüzyüze olduğunu ve daha çok düşünülmeyi hakettiğini görebiliyorsun, değil mi?"

Uzun bir duraksama oldu. Sonra R.Preston soğukkanlı bir sesle, "Kanıtım daha önce söylediğim gibi–"

O noktada aniden durdu ve başka hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen devam et, R.Preston," dedi Baley.

Yanıt gelmedi.

R.Daneel açıkladı. "Korkarım ki, dostum Elijah, R.Preston stasis durumuna girdi. Hizmet dışı kaldı."

"Eh, demek sonunda bir asimetri yarattık," dedi

Baley. "Bundan yola çıkarak suçlunun kim olduğunu bulabiliriz."

"Bu nasıl olacak, dostum Elijah?"

"Bir düşün. Diyelim ki sen suçu işlememiş birisin ve kişisel robotun da bunun tanığı. O zaman yapman gereken hiçbir şey olmazdı. Robotun gerçeği söyler ve seni doğrulardı. Öte yandan eğer sen suçu *işlemiş* biri olsaydın, durumun robotunun yalan söylemesine bağlı olurdu. Bu bir parça daha riskli bir pozisyon olurdu, zira robot gerektiğinde yalan söyleyecek olsa bile, daha ağır basan eğilim gerçeği söylemek yönünde olurdu, ve böylece yalanın sağlamlığı gerçeğinkinden çok daha düşük kalırdı. Bunu engellemek için, suçlu kişinin büyük olasılıkla robota yalan söylemesini *emretmesi* gerekecekti. Böylece Birinci Yasa, İkinci Yasa tarafından desteklenecekti; belki de oldukça esaslı biçimde güçlenecekti."

"Bu mantıklı görünüyor," dedi R.Daneel.

"Diyelim ki elimizde her iki türden birer robot var. Robotlardan biri destekleme olmaksızın gerçeği bırakıp yalana dönebilir; bunu biraz duraklamadan sonra, ciddi bir sorun çıkmaksızın yapabilirdi. Diğer robot ise, güçlü biçimde desteklenmiş bir halde söylediği yalanı bırakıp gerçeğe dönecek, ama bunu ancak beynindeki çeşitli pozitronik yolları yakıp stasis durumuna düşme riskine girerek yapabilecekti."

"Ve R.Preston stasis durumuna girdiğine göre–"

"R.Preston'un efendisi, Dr.Humboldt, fikir hırsızlığından suçlu olan kişidir. Eğer bunu kaptana iletir ve onu konuyla ilgili olarak Dr.Humboldt ile hemen yüzleşmeye teşvik edersen, itirafta bulunmasını sağlayabilir. Bu gerçekleşirse, umarım ki beni hemen

haberdar edersin."

"Kesinlikle öyle yapacağım. Bana izin verir misin, dostum Elijah? Kaptanla özel olarak konuşmak zorundayım."

"Elbette. Konferans odasını kullan. Koruma kalkanlıdır."

Baley, R.Daneel'in yokluğu sırasında hiçbir iş yapamadı. Sessiz ve huzursuzca oturdu. Birçok şey analizinin değerine bağlıydı, ve robotik konusunda uzman olmadığının fazlasıyla bilincindeydi.

R.Daneel yarım saat sonra geri döndü– Baley'nin hayatının neredeyse en uzun yarım saatiydi bu.

İnsansının duygu taşımayan yüzünün ifadesinden neler olduğunu anlamaya çalışmanın hiçbir yararı yoktu elbette. Baley kendi yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Evet, R.Daneel?" diye sordu.

"Tam söylediğin gibi, dostum Elijah. Dr.Humboldt itirafta bulundu. Dr.Sabbat'ın pes edeceğine, ve Dr.Humboldt'un bu son zaferi kazanmasına izin vereceğine güvendiğini söyledi. Kriz sona erdi, ve kaptanın sana minnettar olduğunu göreceksin. Subtlety'ni fazlasıyla takdir ettiğini sana bildirmeme izin verdi, ve sanıyorum ki ben de, seni önerdiğimden dolayı favor kazanacağım."

"Güzel," dedi Baley. Kararının doğruluğu kanıtlandıktan sonra dizleri gevşemiş, alnı nemlenmişti. "Ama Yakub adına, R.Daneel, bir daha beni böyle ortaya sürme sakın, tamam mı?"

"Bunu yapmamaya çalışacağım, dostum Elijah. Tabii herşey, çıkabilecek krizin önemine, senin yakın-

lığına, ve belli başka faktörlere bağlı olacak. Bu arada, bir sorum olacak–"

"Evet?"

"Bir yalandan gerçeğe dönmenin kolay olup, gerçekten yalana dönmenin zor olacağını düşünmek olası değil miydi? Ve öyle bir durumda, stasis durumundaki robot bir gerçekten yalana dönüş yapıyor olmaz mıydı? Ve R.Preston stasis durumunda olduğuna göre, masum olan Dr.Humboldt iken suçlunun Dr.Sabbat olduğu sonucuna varılamaz mıydı?"

"Evet. R.Daneel. Böyle bir çıkarım yapılabilirdi, ama doğruluğu kanıtlanan çıkarım diğeri oldu. Humboldt itirafını yaptı, değil mi?"

"Yaptı. Ama her iki yöndeki olası çıkarımlar arasındayken, dostum Elijah, nasıl olup da doğrusunu seçebildin?"

Bir an için Baley'nin dudakları seğirdi. Sonra sakinleşti, ve dudakları kavislenerek gülümseme biçimi aldı. "Çünkü, R.Daneel, hesaba insan tepkilerini kattım, robot tepkilerini değil. İnsanları, robotları tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Diğer bir deyişle, daha robotlarla görüşmeden önce hangi matematikçinin suçlu olduğuna dair bir fikrim vardı. Onlardan asimetrik bir yanıt çıkmasını sağladığımda, buna suçu daha en baştan suçlu olduğunu düşündüğüm kişiye yükleyecek biçimde yorum getirdim. Robotun tepkisi, suçlu adamın direncini kırmaya yetecek kadar dramatikti; benim insan davranışıyla ilgili analizim bunu sağlamaya yetmeyebilirdi."

"İnsan davranışıyla ilgili analizinin ne olduğunu öğrenmek isterdim."

"Yakub adına, R.Daneel; düşün, ve o zaman sormak zorunda kalmayacaksın. Bu aynadaki görüntü

hikayesinde, doğru-yanlış olayının yanı sıra bir başka asimetri noktası daha var. İki matematikçinin yaşları konusu var; biri epeyce yaşlı ve diğeri epeyce genç."

"Evet, tabii, ama öyleyse?"

"Eh, olay şu. Genç bir adam düşünebiliyorum; aniden şaşırtıcı ve devrim yaratacak bir fikirle heyecanlanmış, ve konuyla ilgili olarak, eski öğrencilik günlerinden beri alandaki bir yarı tanrı olarak gördüğü yaşlı bir adama danışıyor. Aklına aniden şaşırtıcı ve devrim yaratacak bir fikir gelmiş, şeref payeleriyle zengin ve zaferlere alışkın bir yaşlı adamın, genç bir çokbilmiş olarak -ya da bir Uzaycının kullanacağı terim her neyse o olarak- düşüneceği kesin olan, kendisinden yüzyıllarca yaş daha genç bir adama danışmasını ise *hiç* düşünemiyorum. Ayrıca genç bir adam fırsat bulsaydı bile, saygın bir yarı tanrının fikrini çalmaya kalkar mıydı? Bu düşünülemez birşey olurdu. Öte yandan, azalan güçlerinin bilincinde olan bir yaşlı adam, son bir şöhret fırsatını kapmaya pekala kalkabilirdi; alandaki bir yeniyetmenin, dikkate almak zorunda olduğu hiçbir hakkı bulunmadığını düşünebilirdi. Kısacası, Sabbat'ın Humboldt'un fikrini çalması hiç akla yakın değildi; ve her iki açıdan da Dr.Humboldt suçluydu."

R.Daneel bunu uzunca bir süre düşündü. Sonra elini uzattı. "Şimdi gitmem gerekiyor, dostum Elijah. Seni görmek güzeldi. Umarım yakında yine görüşürüz."

Baley robotun elini sıcak bir biçimde kavradı. "Sakıncası yoksa, R.Daneel," dedi, "o kadar yakında olmasa da olur."

Silah
(The Weapon)

Frederic Brown
Çev: Aylin Uzmaner

Oda akşam üstünün loşluğunda sessizdi. Çok önemli bir projenin anahtarı durumundaki bilimadamı, Dr. James Graham, en sevdiği iskemlesinde oturmuş düşünüyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki, içerideki odada oğlu resimli bir kitabın sayfalarını çevirirken çıkan sesi duyabiliyordu.

Graham en iyi çalışmalarını, en yaratıcı düşüncelerini çoğu kez, günün düzenli işleri bittikten sonra, evindeki loş bir odada yalnız oturduğu bu şartlar altında üretirdi. Ama bu akşam zihni yapıcı biçimde çalışamıyordu. Çoğu zaman yan odadaki zihin engelli oğlu -tek oğlu- hakkında düşünüyordu. Düşünceleri sevgi doluydu: yıllar önce oğlunun durumunu ilk öğrendiği zaman hissettiği o acı ıstırap değildi. Oğlan mutluydu; asıl önemli olan da bu değil miydi? Ve kaç tane erkeğe her zaman çocuk kalacak, büyüyüp ondan ayrılamayacak bir çocuk verilmişti? Bu kesinlikle teselli çabasıydı, ama teselli çabasının nesi yanlıştı ki, hele- Kapının zili çaldı.

Graham ayağa kalktı ve kapıya giden koridora girmeden önce hemen hemen karanlık olan odanın ışıklarını yaktı. Rahatsız olmamıştı; bu gece, tam bu anda, daldığı düşünceleri bölecek her şeye açıktı.

Kapıyı açtı. Dışarıda bir yabancı dikiliyordu; "Dr. Graham?" dedi. "Benim adım Niemand; sizinle

konuşmak istiyorum. Bir dakikalığına içeri girebilir miyim?"

Graham ona baktı. Ufak tefek biriydi, akılda kalacak bir özelliği yoktu, zararsız olduğu belliydi- muhtemelen gazete muhabiri veya sigorta temsilcisiydi.

Ama kim olduğu önemli değildi. Graham kendini, "Elbette," derken buldu. "İçeri buyrun, Bay Niemand." Birkaç dakikalık sohbetin düşüncelerini dağıtabileceği ve aklını temizleyebileceği düşüncesiyle kendini rahatlattı.

"Oturun," dedi misafir odasına gelince. "Bir içki ister misiniz?"

Niemand, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. O bir iskemleye, Graham da divana oturdu.

Küçük adam parmaklarını kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Dr. Graham, bilimsel çalışmalarının insan ırkının hayatta kalma şansını yok etmesi, başka herhangi birininkinden daha muhtemel olan kişisiniz siz."

Bir çatlak, diye düşündü Graham. İçeriye girmesine izin vermeden önce adamın ne istediğini sormuş olması gerektiğini çok geç olarak anlamıştı. Bu utandırıcı bir görüşme olacaktı şimdi- kabalık etmekten hoşlanmazdı, ama yalnızca kabalık etkili olabilecekti.

"Dr. Graham, üzerinde çalıştığınız silah-"

Misafir durdu, ve bir yatak odasına giden kapı açılıp onbeş yaşında bir oğlan içeriye girerken, başını kapıya doğru çevirdi. Oğlan Niemand'ı farketmedi; Graham'a doğru koştu.

"Babacık, bana hikaye okur musun?" Onbeşlik oğlan, dört yaşındaki bir çocuğun tatlı gülüşüyle güldü.

Graham bir kolunu oğlana doladı. Oğlan hakkında

bilgisi olup olmadığını merak ederek misafirine baktı. Niemand'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi olmadığından, Graham onun durumu önceden bildiğine emin oldu.

"Harry" -Graham'ın sesi şefkatli ve sıcaktı- "Babacık meşgul şimdi. Sadece kısa bir süre için. Odana geri dön; birazdan gelip sana hikaye okuyacağım."

"*Küçük Tavuk*? Bana *Küçük Tavuk*'u okur musun?"

"Eğer istersen. Şimdi koş bakalım. Dur, bekle. Harry, bu Bay Niemand."

Oğlan misafire utangaççа gülümsedi. Niemand, "Merhaba, Harry," dedi. O da çocuğa gülümsedi ve elini uzattı. İzlemekte olan Graham, bunun üzerine Niemand'ın bildiğine kesinlikle emin oldu: gülümseme ve el hareketi oğlanın fiziksel yaşına değil, zeka yaşına göreydi.

Oğlan Niemand'ın elini tuttu. Bir an için Niemand'ın kucağına tırmanacak gibi göründü, ve Graham onu yavaşça geri çekti. "Şimdi odana git, Harry," dedi.

Oğlan sekerek odasına döndü, kapısını kapatmadı.

Niemand'ın gözleri Graham'ınkilerle karşılaştı, ve "Ondan hoşlandım," dedi açık bir içtenlikle. "Umarım ona okuyacağınız şey hep doğru kalır," diye ekledi.

Graham anlayamamıştı. Niemand, "*Küçük Tavuk*, demek istedim," dedi. "Hoş bir hikaye- ama dilerim ki *Küçük Tavuk*, gökyüzünün yere düşmesi hakkında hep yanılıyor olsun."

Graham, Niemand oğlana ilgi gösterdiğinde birdenbire ondan hoşlanmıştı. Şimdi ise görüşmeyi çabucak bitirmesi gerektiğini hatırladı. Uğurlama havasında ayağa kalktı.

"Korkarım ki kendi vaktinizi de, benimkini de boşa harcıyorsunuz, Bay Niemand. Savunacağınız bütün fikirleri biliyorum, söyleyebileceğiniz her şeyi daha önce bin defa duydum. İnandığınız şeyde doğruluk payı bulunması olası, ama bu beni ilgilendirmez. Ben bir bilimadamıyım, yalnızca bir bilimadamı. Evet, bir silah üzerinde çalıştığım gerçeği kamu tarafından biliniyor, hem de pek yüksek düzeyli bir silah. Ama şahsen benim için bu sadece, bilimi ilerlettiğim gerçeğinin bir yan ürünüdür. Bunu baştan sona düşündüm ve bunun sadece beni ilgilendirecek birşey olduğu sonucuna vardım."

"Ama Dr. Graham, insanlık yüksek düzeyli bir silah için *hazır* mı acaba?"

Graham kaşlarını çattı. "Size kendi bakış açımı anlattım, Bay Niemand."

Niemand yavaşça sandalyeden kalktı."Pekala, eğer bunu tartışmak istemiyorsanız, daha fazla birşey söylemeyeceğim."Bir elini alnından geçirdi. "Gideceğim, Dr. Graham. Ama bu arada, acaba... teklif ettiğiniz içki konusunda fikrimi değiştirebilir miyim?"

Graham'ın rahatsızlığı kayboldu. "Elbette," dedi. "Viski ve su uygun mu?"

"Çok iyi olur."

Graham izin istedi ve mutfağa gitti. Viski şişesini, su şişesini, buzu ve bardakları aldı.

Misafir odasına geri döndüğünde, Niemand oğlanın odasından henüz çıkmaktaydı. Niemand'ın "İyi geceler, Harry," dediğini ve Harry'ın mutlu mutlu "İyi geceler, Bay Niemand," diye yanıtladığını duydu.

Graham içkileri hazırladı. Kısa bir süre sonra, Niemand ikinci bir içkiyi redetti ve gitmeye hazırlandı.

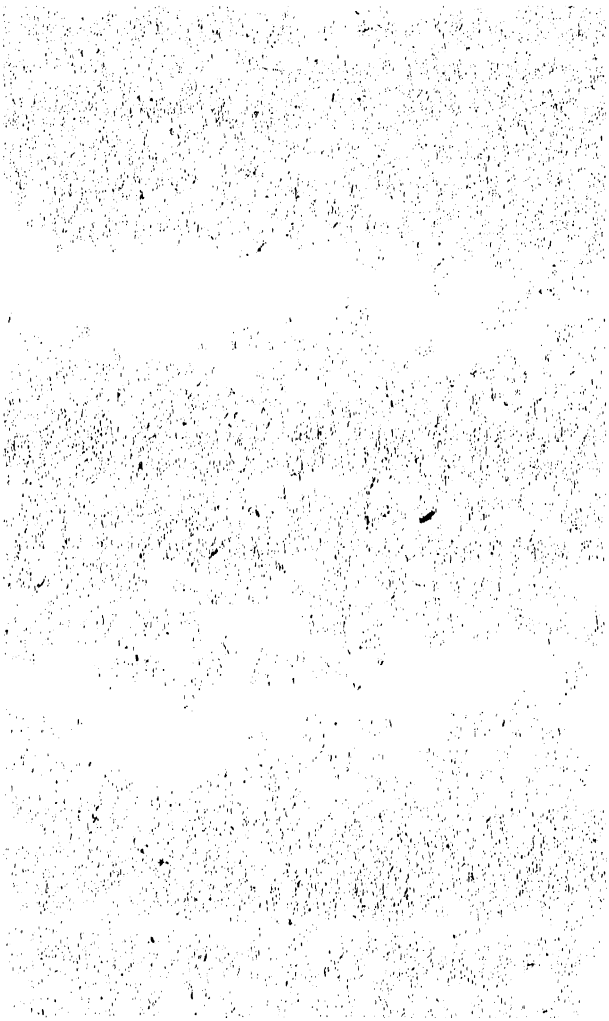
"Oğlunuza küçük bir hediye getirme cüretinde bulundum, doktor," dedi. "Siz içkilerimizi hazırlarken bunu ona verdim. Umarım beni afedersiniz."

"Tabii ki. Teşekkürler. İyi geceler."

Graham kapıyı kapattı; salondan geçip Harry'nin odasına girdi. "Pekala, Harry. Şimdi sana okuyacağı-"

Aniden alnından ter boşaldı, ama yatağın yanına adım atarken yüzünü ve sesini sakin kalmaya zorladı. "Şunu görebilir miyim, Harry?" Cismi kazasız belasız aldığında, onu incelerken elleri titremekteydi.

Ancak bir çılgın, dolu bir tabancayı bir geri zekalının eline teslim edebilir, diye düşündü.

Karşı Büyü
Counter Charm

Peter Phillips
Çev: Özlem Kurdoğlu

Shavallan yaşlı, kemikli omuzlarındaki yükü dengeleyip zahmetli yürüyüşüne devam etti. Gevşek topaklar gayretle adım atan ayaklarının altından kayıyordu. Sessiz Topraklara yaptığı yolculuk yorucu olmuştu, ama hedefi görüş alanına girmek üzereydi. Bulutsu sis Slieve-na-mona'nın yüksekteki yamaçlarını taç misali sarmıştı; ama dağın zirvesi berraktı, ve Shavallan sisten çıkarken, Shee'lerin Kralının tahtını gördü.

Meclis tam kapasiteyle oturum halinde, onun dönüşünü bekliyordu; ve kendi insanlarını, artı onların uzak topraklardan buraya gelip toplanmış olan çok sayıdaki kuzenlerini ve akrabalarını gördüğünde kalbi, omuzlarının çektiğinden bile daha ağır bir yükten kurtuldu.

İki kuzeyli troll ona yardım etmek için aceleyle öne çıktı, ama Shavallan elini sallayarak onları gönderdi, ve armağanını yere bırakıp rahat bir soluk almadan önce tahtın ayak ucuna yaklaştı. Paket neredeyse kendi boyu kadar büyüktü.

Üç piksi, hızlı ve yaramaz parmaklarla kağıdı ve ipi didiklemeye başladı. "Nedirbu, nedirbu, nedirbu?" Shavallan onları kovaladı ve Shee'lerin Kralı'na doğru eğildi.

"Otur," dedi Kral. "Ve geri kalanınız biraz sessizlik

sağlasın bakalım. Adama soluk alacak zaman verin."

"Dünyanın bütün zamanı," diye mırıldandı bir kobold. "Koskoca dünyadaki tüm zamanın hepsi."

Shavallan minnettar biçimde oturdu ve paketine yaslandı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Kral.

Shavallan bir çimdik enfiye çekti, bir kere hapşırdı, ve titredi. "Güçlü büyü," dedi. "Sizin bile yapabileceğinizden daha güçlü büyü, Efendimiz, size olan tüm saygılarımla beraber. Her yerde sessizlik var: kuşların şarkısı ve sıçanların ciklemesi bile yok."

"Peki ya Bizi-Görmeyenler?"

"Tarlalar sarı," dedi Shavallan, duymamış gibi yaparak. "Yabani otlar bile zor büyüyor. Ağaçlar yapraksız. Nehirler somurtkan, ve hiç balık yok."

"Ama ya Bizi-Görmeyenler?"

"Asla-Görmeyecekler," dedi Shavallan basitçe. Diz çöküp paketinin çevresindeki ipi çözmeye başladı. Kral öne doğru eğildi ve diğerleri heyecanla etrafa toplandı.

"Bu," dedi Shavallan biraz gururlanarak, "güçlü bir büyü, bir Karşı-Büyü. Bununla, özgürce ve zarar görmeden onların evlerine ve saraylarına girebiliriz, elbiselerini giyip sokaklarında dansedebiliriz."

Armağanını Ufak İnsanlara göstermek için zamanı acelesizce kullandı.

"Dünyanın bütün zamanı," diye mırıldandı kobold yine. "Koskoca dünyadaki tüm zamanın hepsi."

"Eh, peki *nedir* bu?" diye sordu Kral sabırsızca.

"Bu," dedi Shavallan, ambalajı tersine çevirerek, "*radyoaktif kalıntının ölçümü için bir Geiger sayacı.*"

Domino Taşları
(Dominoes)

C.M. Kornbluth
Çev: Deniz Akkuş

"Para!" diye bağırdı karısı. "Kendini öldürüyorsun, Will. Borsadan ayrıl ve insanca yaşayabileceğimiz bir yere gidelim–"

Karısının sitemleri üzerine kapıyı çarptı ve halı serili koridorda dururken yüzünü buruşturdu; ülser sancısı saplanmıştı. Asansörün kapısı açıldı, asansörcü gülümseyerek, "Günaydın, Bay Born. Güzel bir gün," dedi.

"Buna sevindim, Sam," dedi W. J. Born ekşi bir yüzle. "Az önce güzel mi güzel bir kahvaltı ettim." Sam bu sözlerden ne anlam çıkartacağını bilemedi ve kuru bir gülümsemeyle olayı geçiştirdi.

Asansör birinci kata inince, "Borsada durum nasıl gözüküyor, Bay Born?" diye üstü kapalı bir şekilde sordu. "Pilot olmaya çalışan kuzenim, Ay Eğlencesi Şirketi'nin hisselerini satmamı söylüyor, ama Gazete de şirketi büyüyenler listesine koymuş."

W. J. Born homurdanarak: "Bilsem bile sana söylemezdim," dedi. "Borsada senin işin yok. Tabi, borsayı barbut oynamak gibi düşünüyorsan, o zaman iş başka."

Ofisine yaptığı taksi yolculuğu boyunca söylendi. Sam'in ve Sam gibi milyonlarca insanın borsada işi yoktu. Ama onlar borsadaydılar ve W. J. Born Ortaklığının düşüşe geçmesine neden olan 1975'deki Büyük Düşüş de onların eseriydi. Bu düşüş daha ne kadar sürecekti? Bu düşünce üzerine, ülser sancısı kendini yine gösterdi.

9:15'de ofise vardı. Ofis, çoktan büyük bir girdaba dönmüştü. Tıkırdayan teleksler, ışıldayan panolar ve bir yarış halindeki kuryeler Londra, Paris, Milano ve Viyana borsalarından en son ve en taze haberleri ulaştırıyordu. Çok geçmeden New York, ardından Chicago ve San Francisco da söze katılacaktı.

O gün belki de gelip çatmıştı. Belki New York güne, Ay Madencilik ve Arıtma'da önemli bir düşüşle başlayacaktı. Belki Chicago, hammadde piyasasında şiddetli bir düşüşe geçerek karşılık verecek ve San Francisco'nun Utah Uranyum'u da aynı kaderi paylaşarak düşüşe geçecekti. Belki de Birleşik Devletlerden gelen endişe verici haberler yüzünden Tokyo Borsası da paniğe düşecekti– güneşin doğuşuyla birlikte Asya'dan Viyana'ya, Milano'ya, Paris'e ve Londra'ya yayılacak ve New York Borsasının açılışına yine bir şok dalgası gibi çarpacak olan bir paniğe.

Domino taşları, diye içinden geçirdi W. J. Born. Bir sıra domino taşı. Birine hafifçe vurdun mu hepsi üst üste devriliyor. O gün belki de gelip çatmıştı.

Bayan Illig, kişisel görüşme öncelikli müşterilerinden gelen bir düzine çağrıyı çoktan not defterine kaydetmişti. Onları görmezden geldi ve kadının günaydın gülümsemesini keserek, "Bana Bay Loring'i bağlayın," dedi.

W. J. Born öfkeden köpürürken Loring'in telefonu çaldı da çaldı. Ama laboratuar kocaman bir yerdi ve Loring, başında iş varken dikkatini başka yöne çekecek şeylere karşı sağır ve kördü. Yaptığı işte hakkını vermek gerekirdi. Tuhaftı, küstahtı, bir metre öteden kendini gösteren aşağılık kompleksi vardı, ama o çalışkan biriydi.

Loring küstah sesiyle cevap verdi. "Kiminle

görüşüyorum?"

"Born," dedi hemen. "Nasıl gidiyor?"

Uzun bir süre sessizlik oldu ve Loring, "Tüm gece çalıştım. Sanırım onu çalıştırmayı başardım," dedi kayıtsızca.

"Ne demek istiyorsun?"

Adam sinirlendi: "Dedim ki, sanırım onu çalıştırmayı başardım. Bir saat, bir kedi ve bir kafes beyaz fare gönderdim iki saatliğine. Hepsi de sağlam döndü."

"Yani–" diye başladı W. J. Born kısık sesle ve dudaklarını hafifçe ıslattı. "Kaç yıl öteye?" diye sordu sesini düzgün tutarak.

"Fareler söylemedi ama sanırım 1977'de iki saat geçirdiler."

"Hemen oraya geliyorum," dedi W. J. Born ve telefonu kapattı. Hızlı adımlarla ofisten ayrılırken, çalışanları dikkatle ona bakıyorlardı.

Ya adam yalan söylüyorsa–! Hayır; yalan söylemiyordu. Born'un ofisine zaman makinesi projesiyle girdiğinden beri, altı aydır para emiyordu ama bir kez olsun yalan söylememişti. Tüm açık kalpliliğiyle kendi başarısızlıklarını ve makinenin çalışıp çalışmayacağı konusundaki şüphelerini itiraf etmişti. Ama şimdi, W. J. Born sevinçliydi; bu, meslek hayatının en büyük kumarı halini almıştı. Altı ay ve çeyrek milyon dolar–karşılığında bir milyar değerinde, iki yıllık borsa tahmini! Dört bine bir, diye zevkle düşündü; dört bine bir! 1975'de, Great Bull Borsası'nın ne zaman çökeceğini öğrenip, ofisine gerekli bilgilerle dönerek, düşüşün en uygun anında piyasa mevcudunu satın almaya hazır olmak ve iyi ya da kötü, işi zirvesindeyken bırakıp sonsuza kadar varlıklı ve de

erişilmez bir servet içinde yaşamak için iki saat yeterdi!

Ağır adımlarla Loring'in Batı 70'deki çatı katına çıktı.

Loring kötü ve abartılı bir şekilde bıçkın rolü oynuyordu. Uzun bacaklı, kızıl saçlı ve tıraşsızdı. Born'a sırıttı. "Soya hissesi alım satımı konusunda ne düşünüyorsun? Hisseleri elimde mi tutayım yoksa satayım mı?"

W. J. Born gayri ihtiyari başladı: "Bilseydim bile sana– oh, aptallık etmesene. Şu lanet şeyi göster."

Loring gösterdi. Vınlayan jeneratörler değiştirilmemişti; yüksek Van de Graaf akümülatörü üçüncü sınıf korku filminden çıkmış bir şeyi andırıyordu hâlâ. Dokuz metrekarelik alan kaplayan karmakarışık vakum tüpleri ve dirençleri hâlâ akıl almaz bir kargaşa içindeydi. Ama son ziyaretinden beri, telefonu olmayan bir telefon kulübesi eklenmişti. Tavanına yerleştirilen bakır levhadan bir disk, makinelere çok ağır bir kabloyla bağlanmıştı. Zemini, parlatılmış camdan büyük ve yassı bir levhaydı.

"İşte bu," dedi Loring. "Bir hurdalıkta buldum ve iyice tamir ettim. Fareler üzerinde bir deneme izlemek ister misin?"

"Hayır," dedi W. J. Born. "Kendim denemek istiyorum. Sana ne için para ödediğimi sanıyorsun?" Duraksadı. "Güvenliğini garanti edebilir misin?"

"Bak, W. J." dedi Loring, "Hiçbir şey garanti etmiyorum. Bunun seni gelecekte iki yıl sonrasına götüreceğini *sanıyorum.* İki saatin sonunda kulübeye geri dönersen, *sanıyorum ki*, şimdiki zamana geri döneceksin. Sana şu kadarını söyleyeyim. Seni geleceğe gönderirse, iki saat sonunda tekrar kulübede

olman senin için iyi olur. Aksi halde buraya, gezinen bir yayaya veya hareket eden bir otomobile dahil olmuş bir halde dönebilirsin– ki bu durumda bir H bombasını bile solda sıfır bırakırsın."

W. J. Born'un ülser sancısı kıpırdandı. Güçlükle sordu: "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Loring bir an düşündükten sonra. "Sonuçta sen parasını veren bir müşterisin."

"Öyleyse gidelim." W. J. Born emin olmak için not defterinin ve akıcı yazan kaleminin cebinde olup olmadığını kontrol etti, ve telefon kulübesine adımını attı.

Loring kapıyı kapadı, sırıttı, el salladı ve yok oldu– Born ona bakarken, kelimenin tam anlamıyla yok oldu.

Born kapıyı açmak için şiddetle çekerek sordu: "Loring! Kahretsin, ne–" Sonra gördü ki sabahın erken saatleri, yerini öğlenin ilerleyen saatlerine bırakmıştı. Loring, çatı katında hiçbir yerde yoktu. Jeneratörler sessizdi, tüpler karanlık ve soğuktu. Ve gördü ki, içeride bir toz tabakası ve belli belirsiz bir küf kokusu vardı.

Hemen büyük odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Batı 70'deki sokak aynıydı. İki saat, diye düşündü ve saatine baktı. Saat 9:55'di ama güneş hiç yanılmaz bir şekilde öğlenin ilerleyen saatleri olduğunu söylüyordu. Bir şeyler olmuştu. Oradan geçen bir lise öğrencisini tutup, hangi yılda bulunduklarını sormak için duyduğu ani isteğe karşı direndi. Sokağın aşağısında bir gazete bayii vardı ve Born yıllarca hareket ettiğinden daha da hızlı bir şekilde ona gitti. On sent attı ve 11 Eylül 1977 tarihli bir Post aldı. Başarmıştı. Heyecanla Post'un yetersiz ekonomi sayfasını açtı. Ay Madencilik ve Arıtma, 27'den açılmıştı. Uranyum

19'dan. United Com 24'den. Felaket düşüşler! Düşüş gerçekleşmişti!

Panik içinde tekrar saatine baktı. Dokuz - ellidokuz. Saat demin 9:55'i gösteriyordu. Telefon kulübesine 11:55'de dönmek zorundaydı, yoksa- ürperdi. Bir H bombasını bile solda sıfır bırakacaktı.

Şimdi sıra düşüşün gerçek nedenini bulmaya gelmişti. "Taksi!" diye bağırdı, gazetesini sallayarak. Araç gelip kaldırıma yanaştı. "Merkez Kütüphanesi," diye homurdandı W. J. Born, ve arkasına yaslanıp keyifle Post'u okumaya başladı.

Başlıkta, "İŞSİZLİK PARASININ YÜKSELTİLMESİ TALEBİYLE 25 000 KİŞİ AYAKLANDI," yazıyordu. Tabii ki çok doğaldı bu. 1976'daki başkanlık seçimini kimin kazandığını görünce ağzı açık kaldı. Tanrım, 1975'e geri dönüp, adaylar üzerinde bahse girecek olsa elinde çok büyük kozlar olacaktı! KOMİSER SUÇ DALGASI YOK DEDİ. Her şeye karşın pek bir şey değişmemişti anlaşılan. SARIŞIN MODEL KÜVETTE PARAMPARÇA BULUNDU; ESRARENGİZ ERKEK ARKADAŞI ARANIYOR. Sarışın modelin bir iç çamaşırı gösterisinde çekilen iki sütunluk fotoğrafının da yer aldığı bu haberi tüm yol boyunca okudu. Sonra da taksinin ilerlemediğini farketti. Araç kaya gibi sert bir trafik sıkışıklığına yakalanmıştı. Saat 10:05'di.

"Şoför," dedi.

Adam arkasına döndü, endişeyle Born'u yatıştırmaya çalıştı. Ücret ücretti; ne de olsa ekonomik sıkıntı hakimdi. "Her şey yolunda, bayım. Bir dakikaya kalmaz, buradan çıkmış oluruz. Araç yolunu kesiyorlar ve bu da caddeyi bir kaç dakikalığına tıkıyor, hepsi bu. Bir dakika içinde yolumuza devam edeceğiz."

Bir dakikaya kalmadan tekrar yola koyuldular, ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü. W. J. Born gazeteyi eliyle kıvırırken taksi ıstırap verici bir şekilde, karış karış ilerledi. 10:13'de taksiciye parayı atıp, taksiden fırladı.

Soluk soluğa, saatinin gösterdiği kadarıyla 10:46'da kütüphaneye ulaştı. Dünyanın geri kalanı o gün, o saatte işine devam ederken şehir merkezindeki ofislerde paydos vaktiydi. Şaşırtıcı biçimde kısa etekler ve büyük şapkalar giymiş, sel halinde gelen kızlara çarpmamak için yol boyunca manevralar yaptı.

İçinde bulunduğu panik ve mermer döşemeli kütüphanenin çok büyük olması yüzünden yolunu kaybetti. Gazete odasını bulduğunda saati 11:03'ü gösteriyordu. W. J. Born masa başındaki kıza soluk soluğa: "Borsa Gazetesinin 1975, 1976 ve 1977 dosyaları," dedi.

"1975 ve 1976'nın mikrofilmleri ve bu yılın dağınık kopyaları var, efendim."

"Söyler misin," dedi, "Büyük Düşüş hangi yılda oldu? Araştırmak istediğim şey bu."

"1975'de, efendim. Size o dosyayı bulayım mı?"

"Bekle," dedi. "Hangi ay olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

"Sanırım Mart ya da Ağustostu, onun gibi bir şeydi, efendim."

"Bana lütfen tüm dosyayı getir," dedi. Bin dokuzyüz yetmişbeş. Düşüşün yılı– gerçek yılı. Bir ayı mı vardı? Bir haftası mı? Ya da–?

"Bu kartı imzalayın, bayım," diyordu kız sabırla. "Orada bir okuma makinesi var, siz oraya gidip oturun, ben size dosyayı getireceğim."

Adını çalakalem yazdı ve bir düzinelik sıra içinde

boş olan tek makinenin başına oturdu. Saati 11:05'i gösteriyordu. Elli dakikası vardı.

Kız kendi masasındaki kağıtların başında oyalanır ve elinde bir yığın kitap olan iyi görünüşlü genç bir adamla konuşurken, Born soğuk terler dökmeye başladı. Kız en sonunda, masasının arkasındaki yığınların içinde kayboldu.

Born bekledi. Bekledi. Ve bekledi. Onbir-on. Onbir-onbeş. Onbir-yirmi.

Bir H bombasını bile solda sıfır bırakacaktı.

Kız baş ve işaret parmakları arasında otuzbeş milimetrelik bir filmi nazikçe tutarak, Born'a ışıltıyla gülümserken tekrar gözüktüğünde ülser sancısı saplandı. "İşte istediğiniz," dedi kız ve makineye bir disk sokup, bir düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı.

"Oh, kahretsin," dedi. "Işıklar gitti. Elektrikçiye söylemiştim."

Born bağırmak ve sonra da her şeyi açıklamak istedi, ki ikisi de aynı derecede aptalca olurdu.

"Orada boş bir okuyucu var," diye sıranın en dibini gösterdi. Okuyucuya yürürlerken, W. J. Born'un dizleri tutmuyordu. Saatine baktı– 11:27'ydi. Gitmesi için yirmi sekiz dakika kalmıştı. Makinenin ekranı tanıdık bir görüntüyle aydınlandı; 1 Ocak, 1975. "Tek yapacağınız kolu döndürmek," dedi kız, ve ona gösterdi. Görüntüler ekrandan baş döndürücü bir hızla geçerken kız masasına geri döndü.

Born filmi 1975 yılının Nisan ayına, doksan bir dakika önce ayrıldığı aya ve Nisan ayının on altısına, tam ayrıldığı güne aldı. Ekrandaki görüntü, o sabah gazetede gördüğüyle aynıydı: SENTETİKLER YENİ VİYANA ZİRVESİNE İLERLİYOR.

Heyecandan titreyerek, daha ileri tarihteki bir görüntüye aldı filmi; 17 Nisan 1975 tarihli Borsa Gazetesine.

Yedibuçuk santimlik puntolar haykırıyordu. "GLOBAL KRİZDE HİSSE SENETLERİ DÜŞÜŞTE: BANKALAR KAPANIYOR; MÜŞTERİLER KOMİSYONCULARA FIRTINALAR ESTİRİYOR!" Birden rahatladı. Geleceği öğrenmiş ve kendini gelecek darbelere karşı emniyete almıştı. Okuyucunun başından kalktı ve kendinden emin, uzun adımlarla mermer döşemeli koridorlardan geçti. Şimdi herşey yolundaydı. Yirmi altı dakika makineye dönmek için yeterdi. Borsada birkaç saatlik bir sıçramada bulunacak, böylece kendi parasını güvence altına alacak ve kişisel müşterilerini de sıkıntıdan kurtaracaktı.

Mucizevi bir kolaylıkla bir taksi yakaladı ve Batı 70'deki çatı katına hiçbir engelle karşılaşmadan gitti. Saatine göre 11:50'de tozlu ve küf kokulu laboratuvardaki telefon kulübesinin kapısını kapıyordu.

11:54'de kir akan pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında ani bir değişiklik fark etti ve kendinden emin, kulübeden dışarı çıktı. 17 Nisan 1975 yılındaydı tekrar. Loring, kahvenin ağır ağır kaynadığı ocağın yanı başında uyuyordu. W. J. Born ocağı söndürdü ve yavaşça merdivenlerden indi. Loring tuhaf, küstah ve güvenilmez bir genç adamdı, ama onun dehası sayesinde W. J. Born, en mükemmel anda büyük bir servet kazanacaktı.

Ofisine geri döndüğünde kat brokerini çağırdı ve kesin bir tavırla konuştu. "Cronin, beni iyi dinle. Senden borsadaki, kişisel hesabıma ait tüm tahvil ve hisse senetlerini acilen satmanı ve ödemeyi tasdikli çek

halinde tahsil etmeni istiyorum."

Cronin hemen sordu: "Şef, sen aklını mı kaçırdın?"

"Kaçırmadım. Bir saniye bile kaybetme ve bana düzenli rapor ver. Herkesi bu iş üstünde istiyorum. Diğer tüm işleri bırakın."

Born getirttiği hafif ve lezzetli öğle yemeğini yedi ve kat brokeri dışında hiç kimseyi görmek ve hiç kimseyle görüşmek istemediğini söyledi. Cronin devamlı bilgi aktarıyordu; satışın devam ettiğini, Bay Born'un çıldırmış olması gerektiğini, duyulmamış tasdikli çek talebinin korkuya yol açtığını ve en sonunda, Bay Born'un isteklerinin yerine getirildiğini bildirdi. Born hemen çekleri kendine getirmesini söyledi.

Bir saat içinde, bir düzine New York bankasından alınmış çekler eline ulaştı. W. J. Born içeri bir düzine kurye çağırdı ve her bankaya bir kurye gönderecek şekilde çekleri dağıttı. Onlara parayı tahsil etmelerini, zaten kasa kiralamış olmadığı bankalardan uygun büyüklükte kasalar kiralamalarını ve nakti yerleştirmelerini söyledi.

Sonra bu tuhaf planı doğrulatmak için bankalara telefon açtı. Her bankada en azından bir müdür yardımcısıyla senli benli ilişkideydi, ki bu çok yardımcı oldu.

W. J. Born mutlu bir adam olarak arkasına yaslandı. Düşüş artık gerçekleşebilirdi. O gün gösterge tablosunu ilk defa açtı. New York şiddetli bir kapanış yaşadı. Chicago daha kötüydü. San Francisco sallantıdaydı– tam izlerken, San Francisco'daki müşterek fiyatlar göstergesinde yanıp sönen rakamlar düşmeye başladı. Beş dakika içinde dibe doğru baş aşağı bir düşüş yaşanmıştı. Kapanış zili felakete noktayı koydu.

W. J. Born karısına telefon edip akşama eve gelmeyeceğini söyledikten sonra akşam yemeğine çıktı. Ofisine döndü ve dışarıdaki odalardan birinde, gece saatleri boyunca Tokyo Borsasını gösteren panoyu izledi, ve rakamlar panik ve mahvoluşun öyküsünü anlatırken o kendini kutladı. Dominolar devriliyor, devriliyor ve devriliyordu.

Geceyi geçirmek için kulübüne gitti ve sabah erken kalkarak, neredeyse terk edilmiş bir kahvaltı odasında kahvaltı etti. Nisan sabahının soğuğuna karşı eldivenlerini giyerken, lobideki teleks çalışmaya başladı. İzlemek için durdu. Teleks, Avrupa'nın büyük borsalarından felaket haberleri vermeye başladı ve Bay Born ofisine yürüdü. Bir çok broker erkenden gelmiş, lobide ve asansörde küçük kalabalıklar halinde söyleniyordu.

"Bundan ne anlam çıkartıyorsun, Born?" diye sordu birisi.

"Yükselen her şeyin sonu düşüştür," dedi. "Ben kendimi güvenceye aldım."

"Öyle duydum," dedi adam, ve Born onun bunu söylerken attığı bakışın kıskançlıktan ileri geldiğine karar verdi.

Viyana'nın, Milano'nun, Paris'in ve Londra'nın acıklı öyküleri müşteri odalarındaki panolardan okunuyordu. Birkaç alıcı çoktan bizzat gelmişti ve gece personeli açılış için telefonla direktifler almakla geçirmişti geceyi. Hepsi de borsadaki hisselerini satma fikrindeydi.

W. J. Born gece personelinden birine sırıttı ve az rastlanır esprilerinden birini patlattı: "Bir komisyoncu ofisi satın almak ister miydin, Willard?"

Willard panoya baktı ve yanıtladı: "Hayır, teşekkürler Bay Born. Yine de beni düşündüğünüz için çok naziksiniz."

Çalışanların çoğu erkenden toplanmıştı; kriz atmosferi ağır biçimde hissediliyordu. Born, çalışanlarına ellerinden ne geliyorsa öncelikle kişisel müşteriler için yapmalarını söyledi ve odasına kaçtı.

Açılış zili, kıyametin kopması için bir işaretti. Telemlerin, maliye tarihindeki şüphesiz en büyük ve en keskin düşüşle başa çıkabilmek için en ufak bir şansı bile yoktu. Born çalışanlarının çabukluğunun kişisel müşterilerinin kayıplarını bir parça olsun azaltmasından mutluluk duydu. Çok önemli bir banker sabah Born'u arayıp, bir güven göstergesi sağlayarak piyasayı destekleyecek milyar dolarlık havuza katkıda bulunmasını istedi. Born hayır dedi; hiçbir güven gösterisinin, Ay Madencilik ve Arıtma'nın 11 Ekim 1977'de 27'den açılmasını engelleyemeyeceğini biliyordu. Banker telefonu hemen kapattı.

Bayan Illig sordu, "Bay Loring'i görmek istiyor musunuz? Kendisi burada."

"İçeri gönderin."

Loring Gazete'nin bir sayısını kıvırmış elinde tutuyordu, yüzü bir ölününki kadar solgundu. "Biraz paraya ihtiyacım var," dedi.

W. J. Born kafasını salladı. "Neler olduğunu görüyorsun," dedi. "Para bulmak zor. İşbirliğimizden çok memnun kaldım, Loring, ama sanırım buna bir son vermenin zamanı geldi. Çeyrek milyon dolar aldın; yaptığın cihaz üzerinde hiçbir hak talep etmiyorum–"

"Para gitti," dedi Loring kısık sesle. "Lanet makinenin parçalarının parasını ödememiştim– on sent bile

ödememiştim. Parayla borsaya oynuyordum. Soya hissesi alım satımında bu sabah yüzelli bin dolar kaybettim. Donanımımı söküp götürecekler. Biraz paraya ihtiyacım var."

"Hayır," diye parladı W. J. Born. "Kesinlikle olmaz!"

"Bu öğleden sonra, jeneratörleri almak için bir kamyonla gelecekler. Onları bekletiyordum. Hisselerim yükselmeyi sürdürüyordu. Ve şimdi– tek istediğim çalışmayı sürdürmeye yetecek kadarını elimde tutmaktı. *Para bulmak zorundayım.*"

"Hayır," dedi Born. "Sonuçta bu benim hatam değil."

Loring'in çirkin yüzü Born'unkine yaklaşmıştı. "Sahi mi?" dedi köpek gibi hırlayarak. Gazeteyi masaya yaydı.

Born 17 Nisan 1975 tarihli Borsa Gazetesi'nin başlığını -tekrar- okudu: "GLOBAL KRİZDE HİSSE SENETLERİ DÜŞÜŞTE: BANKALAR KAPANIYOR; MÜŞTERİLER KOMİSYONCULARA FIRTINALAR ESTİRİYOR!" Ama bu kez devamını okuyamayacak kadar acelesi yoktu: "Hisse senetlerinde dünya çapındaki düşüş, dün New York Borsasının kapanışından kısa bir süre önce başladığından beri milyarlarca dolarlık kayba yol açtı. Ardarda gelerek felaket yaratan satış direktiflerinin şimdilik sonu gözükmüyor. Konunun uzmanı New Yorklu gözlemciler, dün geç saatlerde New York Borsasında toplu satışa geçen W. J. Born Ortaklığının sahibi W. J. Born'un, büyük çöküşü ateşlediğini doğruluyorlar, ki bu hafızalardan silinmemelidir. Bankalar ağır darbe alırken–"

"Senin hatan değil mi?" diye hırladı Loring. "Değil

mi?" Born'un ince boynuna doğru uzanırken gözleri deli deli bakıyordu.

Domino taşları, diye belli belirsiz düşündü W. J. Born, acı içinde kıvranırken. Masasındaki bir düğmeye basmayı başardı. Bayan Illig içeri girdi, bir çığlık attı, müşterilerin adamları arasından güçlü kuvvetli bir-iki tanesiyle geri geldi, ama artık çok geçti.

Kaplanın Kuyruğundan
(Tiger By The Tail)

Alan E. Nourse
Çev: Akın Akıncı

Büyük mağaza mevsim sonu talep nedeniyle öylesine kalabalıktı ki, onu farkedebilmiş olmaları şaşırtıcıydı. Tezgahtaki satıcı kız uzak bir köşede işiyle meşguldü, ve kadın ise kendi bulunduğu köşede, eşyaları tezgahtan geniş siyah çantasına sokuşturmakla aynı oranda meşguldü. Kearney diğer bölüm sorumlusunun yanına doğru hareketlenmeden önce, artan bir telaşla kadını birkaç dakika izledi.

"Şu kadına bakar mısın," dedi fısıldayarak. "Bütün madeni eşyaları mağaza kendisininmiş gibi seçip ayırıyor."

"Bir kleptomanyak mı? Niçin bekliyorsun?" diye sordu diğeri. "Haydi, gidip onunla konuşalım–"

Kearney başını kaşıdı. "Onu birkaç dakikalığına izle. Lanet olası bir gariplik var–"

İzlediler. Kadın mutfak takımları tezgahında duruyor, ve elleri raflardaki eşyaların üzerinde geziniyordu. Üç adet kek bıçağını aldı ve bunları aniden çantasına attı. İki büyük kek kalıbı ve bir patates ezme makinesi bunları takip etti. Daha sonra küçük bir kek kalıbı ve iki küçük kap. Bunların ardından geniş bir alüminyum tava.

İkinci adam gördüklerine inanamayarak uzun uzun baktı. "Oraya bir mağaza açmaya yetecek kadar eşya yerleştirdi. Ve bunların hepsini şu çantanın içine

koyuyor. Kearney, *o bu eşyaların tümünü bir çantanın içine sığdıramaz!*"

"Biliyorum," dedi Kearney. "Haydi gidelim."

Zıt yönlerden kadına doğru yöneldiler ve Kearney onu nazikçe kolundan tuttu. "Sizinle konuşmak istiyoruz bayan. Lütfen sessizce bizimle gelin."

Kadın başını kaldırıp boş gözlerle baktı, daha sonra omuzlarını silkti ve onları küçük bir ofisin içine kadar takip etti. "Bu ne demek, anlamıyorum–"

"Sizi on beş dakikadır izlemekteydik." Kearney çantayı kadının kolundan aldı, açtı, içine baktı ve ürperdi. Başını kalırıp baktı; gözleri sonuna kadar açılmış, hayret dolu bir ifade taşıyordu. "*Jerry, şuna bak.*"

Jerry baktı. Konuşmaya çalıştığında ağzından tek bir kelime çıkmadı.

Çanta boştu.

Frank Collins arabasını Fizik Enstitüsünün önüne park etti ve parmak izini kullanarak laboratuar bölümüne girdi. Evanson kendisini koridorda karşıladı.

"Geldiğine sevindim." dedi Evanson sert bir şekilde.

"Dinle John, nedir bu çanta meselesi? Umarım bu çanta senin şakalarından biri değildir."

"O kadar marifetli değilim," diye teminat verdi Evanson. "Onu görene kadar bekle."

Önden ilerleyerek, büyük laboratuar bölümlerinden birinin içine giden yolu gösterdi. Collins parlak kontrol panellerine huzursuzca bir göz attı; dev jeneratörler ve amplifikatörler, parıldayan tüpleri ve belli belirsiz elektirk telleriyle, çift kalsiyumlu düzenleyici levha.

"Burada benden ne şekilde yararlanmak istediğinizi

anlamıyorum. Ben bir makine mühendisiyim."

Evanson laboratuardaki küçük bir odaya girdi. "Senin aynı zamanda, geçmişten beri süregelen bir tamircilik yönün var. Araştırma ekibiyle tanış, Frank."

Araştırma ekibi iş gömlekleri, gözlükler ve kenarları kıvrık şapkalar giymişti. Collins başıyla selam verdi ve masanın üzerinde çantaya baktı.

"Bana diğerlerinden farklı bir çanta gibi görünmüyor. " dedi. Onu masadan aldı. Bir çantaya benziyordu. " İçinde ne var ?"

"Sen söyle," dedi Evanson.

Collins çantayı açtı. Üst kısmına yakın duran, renksiz, metalik bir halka hariç, içi merak uyandıracak kadar karanlıktı. Onu ağzı aşağıya gelecek bir şekilde çevirdi ve salladı. Hiç bir şey düşmedi.

"İçeriye elini sokma," diye uyardı Evanson. "Bu güvenli değil. Bir kişi denedi ve kol saatini kaybetti."

Collins başını kaldırıp baktı, ifadesiz yüzünün tamamını bir merak kaplamıştı.

"Bunu nereden buldunuz?"

"Birkaç gün önce Taylor-Hyden mağazasında iki bölüm görevlisi, eşya çalan birini farketmişler. Mutfak eşyaları çalıyormuş ve herşeyi ama herşeyi bu çantanın içine sokuşturuyormuş. Onu yakalamışlar fakat eşyaları geri almayı denediklerinde hiçbir şey bulamamışlar. İçlerinden biri çantanın içini yoklarken kol saatini kaybetmiş."

"Evet fakat bu çanta sizin elinize nasıl ulaştı?"

Evanson omuzlarını silkti. "71'deki savaşın sonunda Ruhsal Çözümleme Bölümü'nü kurduklarından beri, hırsızları oraya gönderiyorlardı. Bu kadın da Ruhsal Çözümleme Bölümü'ne götürülmüştü, fakat

onu kim olduğunu hatırlaması için zorladıklarında böyle bir çantaya sahip olduğunu anımsamadığı anlaşıldı. Ruhsal Çözümleme Bölümü çantayı kontrol ettikten sonra bize gönderdi. İşte, neden gönderdiklerini sana göstereceğim."

Evanson bir cetvel aldı ve onu çantanın içine ittirmeye başladı. Cetvel çantanın dibine doğru yaklaşık on santim indi–

Ve inmeye devam etti.

Çantanın dibinden dışarıya çıkmadı. Çantada bir şişkinlik dahi yapmadı.

Collins gözleri yerleinden fırlayacakmış gibi çantaya baktı. "Aman Tanrım, bunu nasıl yaptın?"

"Belki de bu delik başka bir yere açılıyordur. Dördüncü boyut. Bilemiyorum."

"Deliler!"

"Başka nereye açılabilir?" Evanson cetveli yere bıraktı.

"Bu çanta hakkında bir şey daha var," diye ekledi. "Ne yaparsan yap onu tersyüz edemiyorsun."

Collins çantanın karanlık iç kısmına baktı. Dikkatlice parmağını içeriye soktu, metalik çembere sürttü, tırnağıyla üzerine gıcırtı yaratan bir çizik attı. "Bir alüminyum çember."

Evanson çantayı aldı ve baktı. "Çaldığı bütün eşyalar alüminyumdu," dedi. "Seni çağırmamızın sebeplerinden biri de bu. Sen makineleri ve metalleri tanıyorsun. Üç gündür burada ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz. Belki sen bunu başarabilirsin."

"Şimdiye kadar ne yaptınız ?"

"İçine eşyalar attık. Onu bütün aletlerle kontrol ettik, X ışını, herşey. Hiçbir şey öğrenemedik. İçine

attığımız eşyaların nereye gittiğini öğrenmek istedik."

Collins çantanın içine alüminyum bir düğme bıraktı. Düğme çemberin içinden geçti ve kayboldu. "Bu arada," diye birden kaşlarını çatarak sordu Collins, "bu şeyi tersyüz edemezsin derken ne demek istiyorsun?"

"Bu ikinci dereceden geometrik bir form." Evanson dikkatlice bir sigara yaktı. "Bir küre ya da lastik bir top gibi birinci dereceden bir şekli yüzeydeki bir delik vasıtasıyla tersyüz edebilisin. Ancak bir iç lastiği tersyüz edemezsin."

"Niçin ?"

"Çünkü içinde bir delik var. Ve bir deliği başka bir deliğin içinden çekip alamazsın. Hatta son derece küçük bir deliği bile."

"Eee?" dedi Collins kaşlarını çatarak.

"Aynı şey bu çanta için de geçerli. Onun başka bir evrenin büyük bir parçasına sarılı olduğunu düşünüyorum. Dört boyutlu bir evren. Ve bir çok soruna sebep olmadan bir başka evrenin büyük bir parçasını buraya çekemezsiniz."

"Fakat bir iç lastiği tersyüz edebilirsiniz," diyerek Collins itiraz etti.

"Bu işi gerçekleştirdikten sonra artık bir iç lastiğe benzemeyebilir, fakat tümü delikten dışarı çıkacaktır."

Evanson masanın üzerinde duran çantayı süzdü. "Belki de. Basınç altındaki bir ikinci dereceli geometrik form haline gelir. Ama burada bir püf noktası var. *Ortaya çıkan şey artık bir iç lastiği değildir.*"

Evanson alüminyumdan yapılmış dördüncü parçayı çantanın içine ittirdi. Başını bıkkın bir şekilde salladı.

"Bilemiyorum. Bir şey bu alüminyumu alıyor." İçeriye bir tahta cetvel ittirdi, cetvel ansızın dışarıya fırladı. "Ve sadece alüminyum istiyor. Başka hiçbir şey. O dedektifin kolundan kaybolan saati de alüminyumdu fakat parmaklarında bulunan iki altın yüzüğe de birşey olmadı."

"Haydi bir mantık oyunu oynayalım." dedi Collins.

Evanson sert sert baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Collins sırıttı. "Bu çantanın diğer tarafında her ne varsa alüminyum istiyor. Neden? Çantanın ağız kısmında alüminyum bir çember var– onu tamamen kaplamış. Bir kapı gibi. Fakat çok büyük değil ve fazla alüminyum alamıyor. Çok daha fazla istiyorlar gibi görünüyor."

"Onlar?"

"Metali alan ama odunu geri iten her ne ise."

"Neden?"

"Bir tahminde bulunabiliriz. Belki de başka bir kapı inşa ediyorlar. Büyük bir kapı."

Evanson ona baktı. "Aptallık etme," dedi. "Neden–"

"Sadece sesli düşünüyordum," dedi Collins sakin bir şekilde. Bir çelik cetvel aldı. Bir ucunu sıkıca kavrayarak diğer ucunu çantanın içine ittirdi. Evanson şaşkın bir halde izledi. Collins cetveli güçlü bir şekilde ittirmeye devam etti ve birden ucu kıvrılarak dışarı çıktı. Onu kavradı ve iki uca da aynı anda asılmaya başladı.

"Dikkat et, dikkat et!" diye seslendi Evanson. "Onların evrenini bizim geometrimize uymaya zorluyorsun!" Çanta içe doğru sarkmış gibiydi.

Çubuğun bir ucu aniden Collins' in elinden kaydı.

Elinde cetveli sıkıca kavramış bir halde geriye düştü. Cetvel düzdü.

"Evanson!" diye seslendi heyecanla. "Buraya bir vinç getirebilir misin?"

Evanson yavaşça gözlerini kısarak onaylarcasına başını salladı.

"İyi," dedi Collins. "Sanırım onların evrenine nasıl ulaşabileceğimizi biliyorum."

Yedibuçuk santim kalınlığındaki büyük çelik çubuk, küçük tekerlekli bir arabanın üzerinde laboratuvarın içine kolayca getirildi. Çubuğun ucundaki onbeş santimlik kısım, parlak alüminyum boruyla kaplanmış ve bükülerek sert bir kanca haline sokulmuştu.

"Vinç hazır mı?" diye heyecanla sordu Collins. Evanson ona hazır olduğunu söyledi.

"Öyleyse çantayı çubuğun ucuna kaydırın."

Çubuğun ucu çantanın içinde kayboldu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye huzursuzca sordu Evanson.

"Alüminyum istiyorlar gibi, öyleyse onlara biraz vereceğiz. Eğer onu kullanarak başka bir kapı oluşturuyorlarsa bu kapıya kancayı atıp onu bu laboratuvarın içine çekmek istiyorum. Bu çubuğun üzerindeki alüminyumu diğerlerinin üzerine ekleyecekler. Eğer bu alüminyumu kancanın ucunda tutabilirsek, ya onu serbest bırakıp bizim geri almamıza izin verecekler, ya da kapıyı bu laboratuvarın içine açacaklar."

Evanson kaşlarını çattı. "Fakat her ikisini de yapmazlarsa ne olacak?"

"Yapmak zorundalar. Eğer onların evreninin bağımsız olmayan bir parçasını çantanın içinden

geçirip çekebilirsek, bu onların tüm geometrik yapısına korkunç bir baskı uygulayacak. Onların evreni tamamen çarpılacak. Aynı bir iç lastik gibi."

Collins çubuğu çantanın içinde ileri geri oynatırken vinç gıcırdadı. "Biraz yukarı," dedi operatöre.

Evanson yüzünü ekşiterek başını salladı. "Bunun nasıl olacağını–" diye söze başladı. Ani baskı nedeniyle çubuktan tınlama sesi geldi.

"Yakala onu! Kancayı taktın!" diye haykırdı Collins.

Motor aşırı zorlama nedeniyle inlerken vinç gürültülü sesler çıkardı. Çelik çubuk bir piyano teli gibi gergin, milimetre milimetre, yavaşça çantanın dışına kaydı. Her on dakikada bir, teknisyenlerden biri çubuğun çantanın ağzındaki bölümüne bir tebeşirle işaret koyuyordu.

Frank Collins piposunu doldurdu ve sinirli bir şekilde dumanı üfledi. "Benim anladığım kadarıyla," dedi, "Bu yaratıklar bizim evrenimize küçük, dört boyutlu bir delik açtılar. Ve her nasılsa bu kadını telkin edici bir trans haline aldılar. Daha büyük bir kapı inşa edebilmek için bu kadının alüminyum toplamasını sağladılar."

"Ama neden ?" Evanson bir termostan kahve boşalttı. Vakit çok geçti; bu laboratuar odası dışında bütün bina sesiz ve terkedilmiş durumdaydı. Odadaki tek gürültü diğer evrene gerilmiş olan vincin inlemesiydi.

"Kimbilir? Çok daha fazla alüminyum almak için ? Sebep ne olursa olsun, bizim evrenimize geçiş yapmak istiyorlar. Belki onlarınki bir çeşit tehlike içinde ya da başka bir şey. Kahretsin, sebep öylesine yabancı

olabilir ki belki de anlayamayız bile."

"Fakat onlara kancayla çekme fikri ne işe yarayacak?" Evanson' un gözlerinde endişe vardı.

"Kontrol. Onların evreninin serbest olmayan büyük bir parçasını kendi evrenimize çekeriz ve onlar da kapıyı kullanamazlar. Kapı kapanmış olacak. İçeriden ne kadar çok çekersek onların evreninin üzerine o kadar çok baskı uygulanacak. Bu durumda bizim şartlarımızı dinlemek durumunda kalacaklar.

Onları düzgün bir şekilde incelememiz ve kapılar açabilmemiz için bize kendi bilgilerini vermek zorunda kalacaklar. Eğer yapmazlarsa onların evrenini enkaza çevireceğiz."

"Ama onların orada ne yaptıklarını dahi bilmiyorsun?"

Collins omuzlarını silkti ve çubuğun üzerine tebeşirle bir işaret daha koydu.

Çubuk vınlıyordu.

"Bu riski göze almamalıydık bence," diye şikayette bulundu Evanson. "Bunu denemek için yetkim yok. Ben sadece kendi yetkilerimi kullanarak senin devam etmene izin verdim. Verilere göre–" birden titredi– "lanet olası veriler öylesine belirsiz ki, hiçbir anlamları yok."

Collins piposunu sert bir şekilde vurup boşalttı. " Bu sahip olduğumuz tek veri."

"Ben bunun yanlış olduğunu söylüyorum. Bence çubuğu hemen şimdi bırakmalı ve sabah Chalmers buraya gelene kadar beklemeliyiz."

Collins titreyen parmaklarının arasında tuttuğu kibritle piposunu ateşlerken artan bir endişeyle

gözlerini vince dikti. "Çubuğu şimdi serbest bırakamayız. Konik bağlar çok yüksek gerilim altında. Bu çubuğu bir oksihidrojen şalomosu ile yakarak kesmemiz bile yirmi dakikadan az bir süre almadı, ve kırıldığında bütün binayı ayıracak gibi sarstı."

"Fakat tehlike–" Evanson ayağa kalktı, alnında ter damlacıkları belirmişti. Başıyla, gıcırdayan vinci işaret etti. "Bizim tüm evrenimiz üzerine bir kumar oynuyor olabilirsin."

"Oh, sakin ol!" dedi Collins sinirli bir şekilde. "Şu anda başka hiçbir seçim şansımız, hatta bunun üzerinde konuşacak vaktimiz dahi yok. Bunu yapıyoruz ve bu konuda yapılabilecek tek şey bu. Bir kaplanı kuyruğundan yakaladığında sıkı tutmalısın."

Evanson heyecanla odanın karşı tarafına geçti. "Bana göre," dedi, gergin bir halde, "Bu kaplan avantajlı durumda olabilir. Eğer işler yolunda gitmezse onların bizim evrenimize neler yapabileceklerini bir düşün!"

Collins ağzının köşesinden dumanı üfledi. "Her neyse, bunu önce biz düşündüğümüz için memnunum–" Birden yüzü yavaşça beyazlamaya koyuldu, birkaç adım attı.

Evanson onun sabit bakışlarını izledi ve nefesi aniden kesildi. Termos gürültüyle yere yuvarlandı. Parmağını ikinci tebeşir işaretine doğru uzattı. İşaret çantanın dışına değil, *içine* doğru kayıyordu.

"Umarım önce biz düşünmüşüzdür, demek istiyorsun sanırım," dedi.

Kim Kopya Çekmiş?
(Who's Cribbing?)

Jack Lewis
Çev: Özlem Kurdoğlu

2 Nisan 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

"Dokuzuncu Boyut" başlıklı yazınızı geri gönderiyoruz. İlk bakışta yayınlanmayı fazlasıyla hakeden bir öykü olduğunu düşünmüştüm. Neden olmasın? Zira öykünün ilk yayınlandığı *Cosmic Tales* dergisinin editörleri de, 1934 yılında aynısını düşünmüş.

Sizin de şüphesiz bildiğiniz gibi, bize orijinal niyetine yutturmaya çalıştığınız öykünün yazarı, büyük Todd Thromberry'dir. Fikir hırsızlığı sonucu alabileceğiniz cezalar konusunda sizi uyarmak isterim.

Buna değmez. İnanın bana.

Samimiyetle,
Doyle P. Gates
Bilimkurgu Editörü
Deep Space Dergisi

5 Nisan 1952

Bay Doyle P. Gates, Editör
Derin Uzay Dergisi
New York, N.Y.

Sayın Bay Gates:

Todd Thromberry adında kimseyi tanımıyorum, varlığından da haberim yok. Geri çevirdiğiniz öykü iyi niyetle dikkatinize sunulmuştu, ve onu birinden çalmış olduğum sonucuna varmanızı esefle karşılıyorum.

"Dokuzuncu Boyut", bir aydan uzun olmayan bir süre önce tarafımdan yazılmıştır, ve eğer bu Thromberry denen kişinin yazdığı öyküyle arasında bir benzerlik varsa bile, bu tamamen tesadüf eseridir.

Yine de, bu olay beni düşündürüyor. Bir süre önce *Stardust Scientifiction*'a bir başka öykü göndermiştim, ve red mektubunun üzerinde, kurşun kalemle öykünün "fazla thromberryvari" olduğunu belirten bir notla karşılaşmıştım.

Tanrı aşkına, kimdir bu Todd Thromberry? Bilimkurguyla ilgilendiğim on yıldan beri bu adam tarafından yazılmış hiçbir şey okuduğumu anımsamıyorum.

Samimiyetle,
Jack Lewis

11 Nisan 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

Konu: 5 Nisan tarihli mektubunuz.

Her ne kadar bu derginin editörleri açık suçlamalarda bulunma alışkanlığında olmayıp, yazım olayında her zaman için plot fikirlerin çakışabileceğinin farkında iseler de, sizin Todd Thromberry'nin eserlerini tanımadığınıza inanmamız oldukça zor.

Bay Thromberry artık aramızda olmasa da, eserleri, tıpkı diğer birçok yazarda olduğu gibi, ancak kendisinin 1941 yılındaki vefatından sonra geniş kitlelerce tanınabilmiştir. Belki de tüm eserlerinde belirgin biçimde görülen o dipsiz kuyu dolusu yeni fikirleri sağlayan, kendisinin elektronik alanındaki çalışmaları olsa gerek. Yine de, bilimkurgunun gelişerek ulaştığı bu aşamada bile, zamanımızdaki güya yazarların çoğunun kopyalamakla iyi etmiş olacağı bir stili olduğu görülüyor. Tabii "kopya" derken, sizin yaptığınız gibi, yazarın eserlerinden bir veya birkaçını kelimesi kelimesine tekrar yazmayı kasdetmiyorum. Zira durumun tesadüf eseri olduğunu iddia etmenize rağmen, böyle bir fenomenin gerçekleşme şansının, bir elde arka arkaya dört flaş royal gelme şansından milyon kere daha düşük olduğunu mutlaka anlıyorsunuzdur.

Üzgünüz, ama o kadar da safdil değiliz.

Samimiyetle,
Doyle P. Gates
Bilimkurgu Editörü
Deep Space Dergisi

JACK LEWIS

14 Nisan 1952

Bay Doyle P. Gates, Editör
Derin Uzay Dergisi
New York, N.Y.

Beyefendi:

Suçlamalarınızın, yayınladığınız paçavradan farkı yok. Lütfen aboneliğimi derhal iptal edin.

Samimiyetle,
Jack Lewis

14 Nisan 1952

Bilimkurgu Derneği
144 Front Sokağı
Chicago, Ill.

Sayın Baylar:

Merhum Todd Thromberry'nin bazı eserleriyle ilgileniyor ve okumak istiyorum.

Kendisinin öykülerini içeren bazı yayınları görmek isterim.

Saygılarımla,
Jack Lewis

22 Nisan 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

Biz de öyle. Tüm önerebileceğim, yayıncılarla bağlantı kurmanız olacak, tabii hâlâ işlerine devam ediyorlarsa; ya da sahaf dükkanlarını dolaşmalısınız.

O dergilerin herhangi birini bulabilirseniz, lütfen bize bildirin. Onlar için size iyi bir ikramiye öderiz.

Sadakatle,
Ray Albert
Başkan
Bilimkurgu Derneği

11 Mayıs 1952

Bay Sampson J. Gross, Editör
Strange Worlds Dergisi
St. Louis, Mo.

Sayın Bay Gross:

Yeni tamamladığım bir öykünün el yazılı kağıtlarını gönderiyorum. Başlık sayfasında gördüğünüz gibi, öyküye "On Milyon Galaksinin Enkazcıları" adını

verdim. Bunun için yapmış olduğum büyük miktardaki araştırmalar dolayısıyla, bu öykünün fiyatını sözcük başına iki sentten aşağıya düşmeyecek biçimde belirlemek durumundayım.

Öyküyü derginizde yayınlanmak üzere kullanmayı uygun bulmanız ümidiyle, her zaman için,

Saygılarımla,
Jack Lewis

19 Mayıs 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

Üzgünüm, ama şu sıra "On Milyon Galaksinin Enkazcıları"nı kullanamayacağız. Yine de sağlam hikaye doğrusu, ve ileri bir tarihte onu kullanmaya karar verirsek, tekrar baskı bildirimini direkt olarak Todd Thromberry'nin malikanesine yaparız.

O çocuk kuşkusuz iyi yazardı.

İçtenlikle,
Sampson J. Gross
Editör
Strange Worlds Dergisi

23 Mayıs 1952

Bay Doyle P. Gates, Editör
Deep Space Dergisi
New York, N.Y.

Sayın Bay Gates:

Her ne kadar sizinle ya da derginizle bir daha hiçbir alışverişim olmayacağını belirtmiş olsam da, son derece hayret verici bir durum ortaya çıkmış bulunuyor.

Görünüşe göre tüm öykülerim bu Todd Thromberry denen kişinin eserlerinin, isim satırları hariç, tıpatıp kopyaları oldukları gerekçesiyle bana geri gönderiliyor.

Son mektubunuzda, bu fenomenin tek bir öyküde kazara meydana gelme şansını isabetle tarif etmiştiniz. Peki ya yarım düzineden az olmayan sayıdaki yazılarımın durumu üzerine vereceğiniz yaklaşık oran ne olurdu?

Sizinle aynı fikirdeyim– astronomik!

Yine de tüm insanlık adına, göndermiş olduğum her kelimenin gerçekten de *benim tarafımdan* yazılmış olduğunu size nasıl anlatabilirim? Todd Thromberry'nin hiçbir malzemesini asla kopyalamadım, ve onun yazmış olduğu hiçbir şeyi de görmedim. Aslında, size mektuplarımdan birinde de belirttiğim gibi, kısa bir süre öncesine kadar onun varlığından bile tamamiyle habersizdim.

Nasıl olduysa, aklıma bir fikir geldi. Gerçekten de tuhaf bir teori bu, ve herhalde bir bilimkurgu editöründen başkasına dolaylı imasında bile bulunma-

yacağım birşey. Ama farzedin ki -yalnızca farzedin ki- bu Thromberry denen kişi, belki de şu elektronikle ilgili deneylerinin sonucu olarak, derginizde sık sık sözü geçen şu uzay-zaman bariyerini aşmanın bir şekilde yolunu bulmuş olsun. Ve farzedin ki -kulağa egoistçe gelse de- benim eserlerimi, hep kendi yazmış olmak istediği türden şeyler olarak gözüne kestirmiş olsun.

Demek istediğimi anlamaya başladınız mı? Yoksa farklı bir zaman çevriminden gelen birinin ben yazarken omuzumun üzerinden izliyor olması fikri, kabul edebilmeniz için fazla mı fantastik kaçıyor?

Lütfen teorim hakkında ne düşündüğünüzü yazarak bildirir misiniz?

Saygılarımla,
Jack Lewis

25 Mayıs 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

Bir psikiyatriste danışmanız gerektiğini düşünüyoruz.

Samimiyetle,
Doyle P. Gates
Bilimkurgu Editörü
Deep Space Dergisi

3 Haziran 1952

Bay Sam Mines
Bilimkurgu Editörü
Standart Dergileri A.Ş.
New York 16, N.Y.

Sayın Bay Mines:

İlişikteki gerçekte bir öykü olmamasına rağmen, mektuplardan, karbon kopyalardan ve diğer haberleşme belgelerinden oluşan bu seriyi, bu inanılmaz görünen olaya bir parça kabul gösterebilmeniz ümidiyle gönderiyorum.

İlişikteki mektupların hepsi düzgün sıralanmış durumda, ve kendi kendilerini açıklar niteliktedir. Onları yayınladığınız taktirde belki bazı okurlarınızın aklına, bu fenomenin nasıl açıklanabileceği konusunda bir fikir gelebilir.

Parçanın tümüne "Kim Kopya Çekmiş?" adını verdim.

Saygılarımla,
Jack Lewis

10 Haziran 1952

Bay Jack Lewis
90-26 219 Sk.
Queens Kasabası, N.Y.

Sayın Bay Lewis:

Bilimkurgusal bir fikri bir seri mektupla yansıtma fikriniz oldukça ilgi çekici, ancak korkarım tam olarak uygun düşmüyor.

Bay Thromberry tam olarak bu fikri ilk defa *Macabre Adventures* dergisinin Ağustos 1940 sayısında kullanmıştı. İroniye bakınız ki, o öykünün başlığı da "Kim Kopya Çekmiş?" şeklindeydi.

Elinizde daha orijinal birşey olduğunda bizimle tekrar bağlantı kurmaktan çekinmeyin.

Sadakatle,
Samuel Mines
Bilimkurgu Editörü
Standart Dergileri A.Ş.

Şey
(Contraption)

Clifford D. Simak
Çev: Bora Dursun

O şeyi, inekleri ararken böğürtlen çalılıklarının yanında bulmuştu. Uzun kavak ağaçlarının dalları arasından yavaş yavaş karanlık çöküyordu. O şeyin ne olduğunu pek anlayamamıştı. Zaten incelemek için de pek zamanı yoktu çünkü Eb Amca iki ineği kaybettiği için zaten yeterince kızgındı ve eğer inekleri kısa bir zaman içinde bulup eve geri götüremezse Eb Amca onu yine kemeri ile dövecekti. O gün yeterince dövülmüştü ve tekrar dövülmek istemiyordu. Ayrıca, kaynağa gidip bir kova su götürmeyi unuttuğu için akşam yemeği de yiyemeyecekti. Ve Em Teyze de bütün gün onu aramıştı çünkü bahçedeki zararlı otları yolma işini asmıştı.

"Hayatımda senin kadar işe yaramaz birisini görmedim," diye ona bağıracak ve onu yetimhaneden aldıkları için kendilerine minnettarlık duyması gerektiğini söyleyecekti Em Teyze. Ama o hiç minnettarlık duymuyordu. Aksine, başlarına açabileceği kadar bela açmıştı, ayrıca tembeldi de. Em Teyze, büyünce onun ne olacağını kestiremiyordu.

İki ineği ceviz ağaçlarının oluşturduğu korunun hemen yanı başındaki otlakta buldu. İnekler önde o arkada isteksizce eve doğru ilerlerken yine evden kaçmayı düşündü. Ama bunu yapamayacağını biliyordu, çünkü gidebilecek başka yeri yoktu. Aslında öz

amcası ve teyzesi olmayan Eb Amca ve Em Teyze'nin yanında kalmaktansa herhangi bir yerin çok daha iyi olduğunu düşünse de, bunu yapamıyordu.

İnekler önünde, ahırdan içeri girdiğinde Eb Amca'nın da sağma işini henüz bitirdiğini gördü. Eb Amca hâlâ kızgın görünüyordu.

"İşte," dedi Eb Amca; "Bütün işleri mahvettin. Senin yüzünden senin sağman gerekenleri de ben sağmak zorunda kaldım. Neden? Sana her seferinde inekleri ahıra getirmeden önce say dememe rağmen saymadığın için. Şimdi getirdiğin iki ineği sağ ve hepsini beraber tekrar say."

Johnny üç bacaklı iskemlesini ve kovasını alıp inekleri sağmaya başladı. İnekler pek sağılmak istemedikleri için yerlerinde sabit durmuyorlardı. Kırmızı inek Johnny 'ye bir çifte atıp onu bir kenara, içi süt dolu kovayı da diğer tarafa fırlattı.

Bunu gören Eb Amca, kapının arkasında asılı duran kemerini alıp Johnny'ye sütün para demek olduğunu ve inek sağarken de daha dikkatli olması gerektiğini bir güzel öğretti.

Bundan sonra beraberce eve çıktılar. Yolda gelirken Eb Amca çocukların ne kadar da baş belası varlıklar olduğunu anlatıyordu. Em Teyze de onları kapıda bekliyordu. Johnny'ye yatağa girmeden önce ayaklarını iyice yıkamasını söyledi. Onun tertemiz çarşaflarını kirletmesini istemiyordu çünkü.

"Em Teyze," dedi; "Karnım çok aç."

"Sana bir lokma bile yok," dedi kadın zalimce. "Belki aç kalırsan unutmaktan vazgeçersin."

"Sadece bir dilim ekmek," dedi Johnny. "Üstüne yağ sürmesen de olur. Sadece bir dilim ekmek."

"Genç adam," dedi Eb Amca, "Teyzeni duydun. Ayaklarını yıka ve yat."

"Ayaklarını iyice yıkasın, kontrol et," dedi Em Teyze de.

Johnny de ayaklarını yıkayıp yattı. Yatağında yatarken aklına böğürtlen çalılıklarında gördüğü o şey geldi. Durmadan kendisinden şikayet eden Eb Amca ve Em Teyze'ye o gördüğü şeyden hiç bahsetmemişti. Daha doğrusu bahsedememişti, çünkü ona hiç fırsat vermemişlerdi.

Johnny onlara anlatmamaya karar verdi, çünkü o bulduğu şeyi onlara anlatırsa, sahip olduğu her şeyi ondan aldıkları gibi mutlaka onu da alırlardı. O şeyi almazlarsa, mutlaka onu bozarlardı ve Johnny de hiç zevk alamazdı.

Sahip olduğu tek şey, ucu kırık eski bir cep çakısıydı. Bu çakının yerine başka herhangi bir şeyi de olabilirdi ama o isteyemiyordu ki. Bir keresinde yeni bir cep çakısı istemişti de, Eb Amca ve Em Teyze onu gezmeye götürmelerine rağmen onun ille de bir çakı için onlara çok para harcatmak istediğini, onun ne kadar nankör ve açgözlü olduğunu günlerce kafasına kakmışlardı. Johnny gezmeye götürüldüğünün söylenmesine çok üzülmüştü. Çünkü şimdiye kadar onu hiçbir yere götürmemişlerdi.

Yatağında uzanmış yıldızlara bakarken, böğürtlen çalılıklarının yanında bulduğu şeyin ne olduğunu düşünmeye başladı. Pek hatırlayamıyordu, çünkü zamanı olmadığı için etraflıca bakamamıştı. O şeyi düşündükçe merakı da artıyordu.

Yarın gidip iyice bakarım, diye düşündü. Yarın ilk fırsatta giderim. Ama sabah işlerinden hemen sonra Em

Teyze'nin onu bahçedeki yabani otları temizleme işine koşacağı ve kendisini bu sefer kontrol edeceği, bu yüzden de hiç fırsatı olmayacağı aklına geldi.

Yatağında yatarken biraz daha düşündü, ve eğer oraya gidip o şeye bakacaksa, bu işi hemen yapması gerektiğine karar verdi.

Yan odadan Eb Amca ve Em Teyze'nin horultuları geliyordu. Yatağından inip pantolon ve gömleğini giydi. Merdivenlerdeki gıcırdayan basamaklardan sakınarak, yavaşça aşağıya indi. Mutfakta bir sandalyenin üzerine çıkarak, odunla yanan eski sobanın ısıtma fırınının üzerindeki kibrit kutusundan bir avuç dolusu kibrit aldı. Sonra Em Teyze'nin kaybolan kibritlerini fark edeceğini düşünerek, yarım düzine kadarını kutuya geri koydu.

Dışarıda çimler çiy yüzünden ıslanmıştı. Pantolonunun paçaları ıslanmasın diye onları geriye kıvırıp, yola koyuldu.

Ormanda ilerlerken tekin olmayan bazı yerlerden geçti ama o pek korkmuyordu. Kimse bir parça olsun korkmadan ormanda ilerleyemezdi.

Sonunda böğürtlen çalılıklarına vardı. Oradan üstü başını yırtmadan ve çıplak ayaklarına da diken batmadan nasıl geçeceğini düşündü. Bunları düşünürken bir yandan da o şeyin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordu. Ama içinden bir ses, o şeyin gitmediğini, hâlâ orda olduğunu, korkmamasını ve o şeyin dost olduğunu söylüyordu.

Johnny'nin, dostluk konusunda pek tecrübesi olmadığı için cesareti biraz kırılmıştı. Tek arkadaşı, aynı yaştaki Benny Smith'ti. Johnny, Benny'i sadece okul zamanı görüyordu çünkü Benny çok hastaydı ve

evde yatması gerekiyordu. Ayrıca tatil zamanı da onu göremiyordu çünkü evleri çok uzaktaydı.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Böğürtlen çalılığının yanında duran şeyin dış hatlarını artık görebiliyordu. Şey, bir arabaya ya da bir tarım aletine benziyordu, canlı bir şey değildi. Ama Johnny bu şeyin neden kendisine dostça geldiğini anlayamıyordu. Eğer canlı olsaydı ondan gerçekten de korkardı.

Çalıları elleriyle bir kenara ittirip, şeye biraz daha yaklaşıp onun gerçekten ne olduğunu anlamaya çalıştı. Eğer o şeye biraz daha yaklaşabilirse, yanında getirdiği kibritleri yakıp onu daha iyi görebilirdi.

"Dur," dedi dostça bir ses ve Johnny de duyar duymaz hemen durdu; gerçekten de sesi duyup duymadığını aslında anlayamamıştı.

"Bize çok yakından bakma," dedi yine o dostça ses. Johnny biraz şaşırmıştı çünkü aslında bir şey göremiyordu.

"Tamam," dedi Johnny; "Size bakmayacağım." Bunun, okulda oynadığı saklambaç gibi bir oyun olup olmadığını düşünmeye başladı.

"İyi arkadaşlar olduktan sonra," dedi içerdeki ses, "birbirimize bakabiliriz. Zaten ondan sonra da nasıl göründüğümüze aldırmayız."

Johnny orada dururken onların, kendilerini görmesini istemediklerine göre kimbilir nasıl korkunç göründüklerini düşündü. Ve içerdeki ses ona "Sana çok korkunç gelebiliriz. Sen de bize çok korkunç görünüyorsun," dedi.

"Belki sonra," dedi Johnny. "Karanlıkta görememem aslında iyi."

"Karanlıkta göremiyor musun," dedi içerdeki ses.

Johnny de göremediğini söyledi ve kısa bir sessizlik oldu. Johnny içerdekilerin, nasıl olup da karanlıkta göremediğini konuştuğunu duydu.

İçerdeki ses başka ne yapabildiğini sordu ama Johnny ne söylediğini bile anlayamadı. Sonunda içerdeki ses, Johnny'nin istediği şeyi yapamadığını anlamış gibi sesler çıkardı.

"Korkuyorsun," dedi içerdeki ses. "Bizden korkmana gerek yok." Johnny de onlara, ne olurlarsa olsunlar, kendisine dostça davrandıkları için onlardan korkmadığını ama Eb Amca ve Em Teyze'nin, onun gecenin bir yarısı evden kaçtığını öğrendikleri zaman evde yapacaklarından korktuğunu söyledi. Bunun üzerine içerdekiler de Eb Amca ve Em Teyze ile ilgili sorular sormaya başladılar, Johnny de onlara açıklamaya çalıştı ama pek anlamış görünmüyorlardı; onun daha ziyade yönetimden bahsettiğini zannediyorlardı. Johnny tekrar tekrar açıklamaya çalıştıysa da, hiçbir şey anlayamamışlardı.

Sonunda, onlara gitmesi gerektiğini hislerini incitmeyecek şekilde söyledikten sonra, orada planladığından da fazla zaman harcadığı için eve koşarak geri döndü.

Eve girip, odasına çıktı. Her şey yolundaydı. Ama ertesi sabah Em Teyze, cebindeki kibritleri buldu ve ahırı yakabileceği konusunda onu azarladı. Bunun yeterli olmadığını düşünüp, ince bir dal parçasıyla bacaklarına vurmaya başladı. Bu, o kadar acıtıyordu ki, Johnny, olduğu yerde zıplayıp çığlıklar atıyordu.

Bütün gün, bahçedeki yabani otları temizledi ve ancak karanlık bastırmadan hemen önce inekleri getirmeye gidebildi.

Böğürtlen çalılıklarının yanına gitmek için yolundan sapması gerekmiyordu, çünkü inekler zaten oralarda bir yerlerdeydi. Ama şuna emindi ki, inekler orada olmasa bile böğürtlen çalılıklarına gidecekti, çünkü orada hissettiği yakınlığı bütün gün boyunca aramıştı.

Bu sefer ortalık henüz aydınlıktı. Hava hafifçe kararmaya başlamıştı, ama Johnny yerdeki şeyi görebiliyordu : canlı değildi, sadece kocaman bir metal parçasıydı. Birbirine yapıştırılmış iki tabağa benziyordu. Eski metal şey epeydir oradaymış gibi görünüyordu. Herhangi bir makine açık havada öylece uzun süre kaldığı zaman nasıl gömülürse, bu şey de olduğu yere hafifçe gömülmüştü.

Metal şey, böğürtlen çalılıklarının bir kısmını ezerek oraya gelmişti ve altı metre kadar toprağı da kazımıştı. Metal şeyin geldiği yola bakan Johnny, onun çarparak parçaladığı uzun kavak ağacını gördü.

İçerdekiler, önceki gece olduğu gibi, Johnny'le yine sözcükler olmadan dostça ve yakın bir şekilde konuştular. Johnny son duyduğu sözcüğü anlayamadı. Bu sözcüğü okul kitaplarında daha önce hiç duymamıştı.

İçerden; "Şimdi bize biraz bakabilirsin," dediler. "Bize çok kısa bir bakış at. Bize bakıp kalma. Sadece hızlı bir bakış. Bize bu yolla alışabilirsin. Her sefer kısa bir bakış."

"Neredesiniz?" diye sordu Johnny.

"Tam burada," dediler.

"Metal şeyin içinde mi?" diye sordu Johnny.

"Evet, içinde," dediler.

"O zaman sizi göremem," dedi Johnny. "Aramızda metal varken sizi göremem ki."

"Metalden içerisini göremiyor," dedi içlerinden bir tanesi.

"Yukarıdaki parlak şey olmadığı zaman da göremiyor," dedi diğeri.

"O zaman bizi göremez," dedi her ikisi de.

"Dışarı çıkabilirsiniz," dedi Johnny.

"Dışarı çıkamayız," dediler; "Eğer dışarı çıkarsak, ölürüz."

"O zaman, sizi asla göremeyeceğim."

"Bizi asla göremezsin Johnny."

Johnny arkadaşlarını asla göremeyeceği için çok üzülmüştü.

"Senin kim olduğunu anlayamıyoruz" dediler. "Bize kim olduğunu açıkla."

Çok nazik ve dostça oldukları için, onlara kim olduğunu ve bir yetimken aslında öz akrabaları olmayan Eb Amca ve Em Teyze tarafından yetimhaneden nasıl alındığını anlattı. Ama onlara, Eb Amca ve Em Teyze'nin ona nasıl davrandıklarını; onu kemerle nasıl dövdüklerini ve azarladıklarını ve onu yatağa aç bir şekilde gönderdiklerini anlatmadı. Ama onlar bunu yine de hissetmişlerdi. Artık aralarında arkadaşlık ve yakınlıktan daha fazlası vardı. İçerdekiler, artık Johnny'ye acıyorlardı. Ona anne şefkatine eşit bir his de besliyorlardı.

"O çok küçük bir birey," dedi biri diğerine.

Johnny onların dışarı çıkıp onu kollarına aldıklarını ve sımsıkı sarıldıklarını hissetti. Farkında olmadan dizlerinin üzerine çöküp, kollarını böğürtlenlerin arasında duran metal şeye doğru uzattı. Kendisini tutacak biri varmış gibi, çok eskiden beri aradığı ve sonunda bulduğu huzur için onlara seslendi. Söyleye-

mediği, dudaklarından asla dökülemeyecek olan ricayı, kalbi dile getirdi. Ve onlar da cevap verdiler.

"Hayır Johnny, seni asla bırakmayacağız. Seni terk edemeyiz."

"Söz verir misiniz?" diye sordu Johnny.

Sesleri biraz ciddi çıkmıştı. "Söz vermemize gerek yok Johnny. Makinemiz bozuldu ve tamir de edemiyoruz. Birimiz ölmek üzereyiz; diğerimiz de en kısa zamanda ölecek."

Johnny içini yakan bu sözler üzerine diz üstü çöktü. Daha yeni bulduğu arkadaşlarının ölmek üzere olduğunu kabul edemiyordu.

"Johnny," dediler.

"Evet," dedi Johnny ağlamamaya çalışarak.

"Bizimle bir değiş tokuşa var mısın?"

"Değiş tokuş?"

"Bizimle dostluk etmenin başka bir yolu. Sen bize bir şey verirsin; biz de sana veririz."

"Ama," dedi Johnny. "Benim hiçbir şeyim..."

Sonra bir şeyi olduğunu hatırladı. Bir cep çakısı vardı. Kırık ucu ile pek işe yaramazdı ama sahip olduğu tek şey oydu.

"Bu işimize yarar," dediler. "Tam bunun gibi bir şeye ihtiyacımız vardı. Onu makineye yakın bir şekilde yere koy."

Cebinden çakısını çıkarıp yere koydu. Ama izliyor olmasına karşın, olay öylesine hızlı gerçekleşti ki, ne olduğunu tam olarak göremedi. Çakı gitmiş, yerine başka bir şey gelmişti.

"Teşekkürler Johnny," dediler. "Bizimle değiş tokuş yapman büyük bir incelikti."

Elini uzatıp, karanlıkta bile yanıp söndüğü açıkça

belli olan, içinde gizli bir ışık saklı şeyi yerden aldı. Avucuna koyup inceledi. Bir çeşit mücevherdi bu. Bir sürü yüzeyi vardı ve içinden parlak, çok renkli ışıklar çıkıyordu.

Mücevheri incelerken, birden havanın ne kadar karardığını ve saatin de çok geç olduğunu anımsadı. Onlarla vedalaşamadan, hızla koşmaya başladı.

İnekleri aramak için hava çok karanlıktı. İneklerin eve doğru kendi kendilerine yola çıkmış olmalarını umuyordu. Böylece onları yolda yakalayıp ahıra sokabilirdi. Eb Amca'ya da iki ineğin çitleri geçtiğini ve hepsini bir araya getirebilmek için çok zaman harcadığını söyleyecekti. Eb Amca'ya diyecekti ki– diyecekti ki–

Koştuğu için nefes nefese kalmıştı. Kalbi güm güm atıyordu. Sanki korku sırtına binmiş, onu bir at gibi koşturuyordu. Yaptığı berbat şeylerin korkusu– kaynağa gidip su getirmemesi, önceki gece iki ineği kaybetmesi, cebinde bulunan kibritler ve hepsinden öte, bu son yaptığı affedilemez şeyden ötürü duyduğu korku.

İnekleri eve giderken bulamadı. Onları ahırda buldu. Sağıldıklarını ve zannettiğinden de çok geç kaldığını ve de halinin perişan olduğunu biliyordu.

Korkudan tir tir titreyerek, eve doğru giden yokuşu çıktı. Mutfağın ışığı yanıyordu. Onu bekliyorlardı.

Johnny mutfağa girdi. Hep beraber masaya oturdular. Yüzüne bakıp, onu bekliyorlardı. Yüzleri o kadar sertti ki, mezar taşlarına benziyorlardı.

Eb Amca, bütün hiddetiyle ayağa kalktı. Gömleğini dirseklerine kadar kıvırmıştı ve kollarından fışkıran kasları görünüyordu.

Johnny'ye doğru hamle yaptıysa da Johnny bu ilk

hamleyi savuşturdu ama boynunun arkasından kendisini yakalayan ve boğazını sıkmaya başlayan ellerden kurtulamadı. Eller sessiz bir vahşilikle onu tutup havaya kaldırdı ve sallamaya başladı.

"Sana gününü göstereceğim," dedi adam dişlerini sıkarak. "Sana gününü göstereceğim. Göstereceğim..."

Birden yere bir şey düştü ve etrafa ışıklar saçıp yuvarlanarak köşeye doğru gitti.

Eb Amca, Johnny'i sarsmayı kesip bir an için durdu ve onu yere bıraktı.

"Şu cebinden düşen," dedi Eb Amca; "Nedir o?"

Johnny, hayır dercesine kafasını sallayarak geriledi.

Ne olduğunu söylemeyecekti. Asla söylemeyecekti. Eb Amca ona ne yaparsa yapsın, söylemeyecekti. Öldürse bile.

Eb Amca mücevhere yaklaşıp, hızla eğildi ve onu yerden aldı. Masanın üzerine koyup, ışıklar saçan şeyi incelemeye başladı.

Em Teyze de bakmak için sandalyesinden doğruldu.

"Bu da nesi?" dedi.

Bir süre, mücevherin üzerine öylece eğilmiş kaldılar. Gözleri ışıldıyordu. Bedenleri gerilmişti. Sessizliği nefes alış verişleri bozuyordu. Dünyadan haberleri yoktu. Mücevhere dalmışlardı.

Sonra, mücevher artık onları ilgilendirmiyormuş gibi, doğrulup Johnny'ye baktılar. Sanki mücevherin yapması gereken bir iş varmış da bunu yapmış ve artık bir önemi de kalmamış gibi bir hava vardı mutfakta. Ters giden bir şeyler vardı. Hayır ters değil, değişik bir şeyler vardı.

"Aç olmalısın," dedi Em Teyze. "Sana biraz yemek ısıtayım. Yumurta da ister misin?"

Johnny yutkundu ve başıyla onayladı.

Eb Amca oturdu. Artık mücevherle ilgilenmiyordu.

"Nasıl istersen," dedi; "Geçen gün kasabada iri bir çakı gördüm. Tam senin istediğin gibi..."

Johnny kulaklarına inanamıyordu.

Sadece orada duruyor, bütün evi kaplayan sevgi ve şefkat duygularının keyfini çıkarıyordu.

Önsöz
(Prolog)

John P. McKnight
Çev: Özlem Kurdoğlu

Sabahın sessizliğinde keskin bir çatırtı yankılandı, ve mağarasının önünde uyuklayan tüylü erkek-yaratık birden uyanıverdi.

Hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Mağaranın ağzında, geyik derisinin üzerinde yatan bebeğe doğru gitti. Ama çocuk sakin sakin uyuyordu, yakınında tehlike filan yoktu.

Hantalca ayaklarını sürüyerek dar taş çıkınının kenarına yürüdü sonra, ve ilkbahar güneşine karşı gözlerini kırpıştırarak, yüksek ağaçların ötesinden aşağıdaki nehre dikkatle baktı. Gün batımında ve şafakta hayvanlar oraya su içmek için gelirdi. Ama şimdi kıyıları boştu. Ormanın açıklığında...

Ormanın açıklığında bir fidan eğrildi. Bir an sonra, onun kırılırken çıkardığı çıtırtı adama ulaştı. İri, karanlık bir şekil, benekli gölgelikte bir an için boy gösterdi. Hayvanların en büyüğü beslenmekteydi.

Adam içgüdüsel olarak, iki kış önce nehir kenarında bulmuş olduğu sivri taşa uzandı. Parmaklarını bunun çevresine sardı; taş elinin ayasına rahatça uydu; parmakları sıkıca kavrama şansı buldu. İyi birşeydi bu taş. Bunun sayesinde geçen akşam o geyiğin derisini yüzmüş, o sabah mağaranın önünde çöreklenmiş olan sürüngen şeyi öldürmüştü. Bazı yönlerden, bir sopadan daha iyiydi bu. Eğer ucunda bunun gibi bir taş olan bir sopası olsaydı...

Adam bir kez daha çevresine baktı, sonra çocuğun yanındaki yerine döndü. Oraya çömeldi, ve neredeyse anında gözleri tekrar kapandı.

Adam güneşte tembelce yatıyordu, zira bir gece önce karnı iyice doymuştu, ve mağarada hâlâ et vardı. Avdan eli boş dönünce, şansını bir kama-dişlinin bıraktıklarıyla denemişti, tıka basa doymuş olan katil uyumak üzere bir fundalığa doğru tembel tembel uzaklaştıktan sonra. Geyiğin parçalanmış cesedini mağaraya taşımıştı, ve kadın hep yanar halde tuttukları ateşin üzerinde tatlı ve yumuşak et parçalarını kavurmuştu. Sonra da şiş karınları daha fazlasını alamayıncaya kadar yemişlerdi.

Parıldayan şafakta uyandığında karnını hâlâ fazlasıyla şişkin hissediyordu. Soğuk bir kemik iliği ve dere kenarındaki taşların altında bulduğu birkaç lokma, gece boyu süren perhizi bozmaya yetmişti. Şimdi de güneş ışığında, göğsünü ve karnını kaplayan tüy yığını üzerinde durmaksızın dolaşan parmakları dışında hareketsizce oturmuş uyukluyordu. Araştıran parmakları ara sıra bit bulup çıkarıyordu, ve adam uykulu bir zafer homurtusuyla bunları kuvvetli çeneleri arasında kırıp yiyordu: doygunluğuna rağmen lokma tatlıydı; eski bir düşmandan kurtulmanın tatmini ise lokmalık tadın sosuydu.

Yanındaki ufaklık uyandı. Geyik derisinin üzerinde kımıldanıyor, ellerini sallayıp ayaklarıyla tekmeliyordu. Minik gurultu sesleri çıkarmaktaydı. Akıp giden heceleri uykulu uykulu dinlerken adamın aklından, mağaranın ta yukarılarındaki tepenin yanından fokurdayıp çağlayarak aşağı, nehre inen derenin görüntüleri geçiyordu. "Uva, va, va," diyerek coştu çocuk: adam

büyük kayanın üzerinden atlayan serin, berrak suları düşündü. Bazen orada oturur ve alttaki havuzun yeşil derinliklerinde oynaşan ince balıkları seyrederdi. "Kuu, kuu," diye öttü çocuk; adam yüksek ağaçların üzerinde akşam çökerken birbirine seslenen kuşları düşündü.

Ama sonra çocuğun sesleri değişti. Sıkıntılı bir tona büründü. Dişsiz diş etlerinin üzerinde gevşekçe hareket eden dudakları, "Ma, ma," sesini çıkarıyordu. Tekrar tekrar mızıklandı bebek. "Ma, ma; ma, ma."

Adam rahatsız oldu, kalkmaya davrandı, ama kadın ondan önce gelmişti bile. Çıplak ayaklarının üzerinde sessiz ve hızlı, çocuğu derinin üzerinden kaldırdı, göğsüne doğru tuttu. Çocuğun mızıklanmaları hemen durdu: artık emerken dudaklarının çıkardığı yumuşak slup-slup sesi vardı.

Adamın beyninde bir anı canlandı. Hayal meyal bir başka bebeği hatırladı– patilerinin ucunda sessizce yürüyen o büyük kama-dişlinin gözlerinin önünden kaçırdığı o çocuğu. O da böyle huysuzlanıp mızıklanırdı, ve acıktığında "ma, ma" sesleri çıkarırdı. Kadının o sesi duyduğunda mağaradaki işlerini bırakıp çocuğa giderek emzirdiğini hatırlıyordu.

Sivri taşı yine eline alıp çıkıntının taşına amaçsızca sürtmeye başladı. Beyninin çıkardığı resimlerle ilgili birşey onu heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyordu. İçinde, tek başına en yüksek tepenin zirvesine tırmanıp nehrin ötesindeki ovaların akıl almaz enginliğini seyrettiği günkü o aynı belirsiz huzursuzluğu uyandırıyorlardı. Tedirginlik içinde ayağa kalktı, düz siyah saçını meyilli alnından geriye itti, aşağıdaki nehre bakmak için çıkıntının kenarına yürüdü. Ancak nehrin kenarı ıssızdı; ormanın açıklığı da boştu, sakin sabahın

içinde fidanlar hareketsizdi; fundalıkta kımıldayan hiçbir şey yoktu.

Arkasında, kadın çocuğu yere bıraktı ve sessizce mağaraya geri döndü. Çocuk ağulayıp çağıldadı, ve sonunda sessizleşti. Adam ona bakmak için döndü. Çocuk yine uyumuştu.

Isı yükselirken, adam düşüncelere daldı. Hafızası ona, çok sayıda kış öncesindeki bir zamanda kendisinin de çocuk olduğunu söylüyordu; demek ki o da bir zamanlar bunun gibi minik ve çaresiz, acıktığında ağlayan ve bir kadının göğsünden beslenen bir yaratıktı. Boş boş düşünerek kendisinin de, bu bebek ve diğerinin acıktığında verdikleri seslerin aynısını çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Deneme yapmak için, sessizce, kalın dudaklarını o sesleri oluşturmak üzere şekillendirdi....

Arkasında bir yaprak hışırtısı duyuldu. Ani bir tehlike önsezisiyle döndü.

Mağara ağzının yanındaki alçak bir çalılıkta, iri ve vahşi bir köpek çömelmişti. Uyuzdu, açlıktan sıskalaşmıştı. Kenarları kızarmış gözleri, uyumakta olan çocuğun üzerinde sabitlenmişti.

Köpek sinsi sinsi, karnını yerden kaldırmadan, minik avına doğru milim milim yaklaşıyordu. Adam ne olduğunu görmek için döndükten sonraki anda, yeterince yakına gelmişti. Atılmak için gücünü topluyordu.

Adamın gözleri hızla ölçüp hesapladı. Çok uzaktaydı.

Çocuğa vaktinde ulaşamazdı.

O uzaklığın yarısını bile aşamadan köpek saldıracak, salyalı dişlerini bebeğe geçirecek, otların arasından kayıplara karışacaktı.

Adam bir an için, çaresizliğin yarattığı felçle donakalmış halde dikildi.

Sonra dudakları, anımsadığı sesleri çıkarmak üzere şekillendi. Yüksek sesli kükremesiyle havadaki sükuneti parçalayarak kendini şaşırttı.

"Ma, ma!" diye haykırdı. "Ma, ma!"

Köpek ürkerek sıçradı. Uzun ve sivri dişlerini çıkararak adama doğru hamle yaptı. Sonra gözleri çocuğa geri döndü; yine gerildi.

Ama o bunu yaparken, kadın mağaranın ağzında belirdi. Eski tehlike alışkanlığı onu eğitmişti. Bir anda çocuğu kapıp kucağına aldı ve geri adım atarak güvenliğe kaçtı.

Köpeğin sıçrayışı boş geyik derisinin üzerinde son buldu, ve adam hücum edince köpek çalıların içine girip kayboldu.

Kadın, çocuğu taşıyarak geri geldi.

Adamın beyni sonunda, kendisini rahatsız etmiş olan şeyin sonucuna ulaştı.

Bir elini kaldırıp kadına işaret etti.

"Mama," dedi. "Mama."

---

*Not:

Mama (İng.) = Anne

Onların Geldiği Gün
(The Day Of Their Coming)

G. David Nordley
Çev: Sönmez Güven

Derler ki büyük olayların gerçekleştiği anlarda nerede bulunduğunuzu hiç unutmazmışsınız. Taurus ayının yirmi üçüncü sabahı, Chryse denizi kıyısı boyunca, ailemize ait evin aşağısında denize inen sarp yamacı ikiye ayıran çayın yakınlarında, tek başıma dolaşıyordum ki evren birden değişiverdi. Beni o sabah gagalarıyla kendilerine yol açarak düşlerime giren, gecenin geçip gittiğini ve annemle babam uyanıp çevreye angarya yağdırmaya başlamadan önce şiltelerin arasından sıyrılıp güneşin doğuşunu seyredebilmem için belki de sadece birkaç değerli dakikamın kaldığını itiraf etmeye zorlayan ağaçkakanlar uyandırmıştı. hava aşağı yukarı yirmi iki santigrad civarında, berrak ve serindi, ki bu da diye düşünmüştüm, Mars'da ulaşılabilecek en yüksek sıcaklık sayılırdı. Böylece ayağıma bir şort ve sırtıma bir fanila geçirip tel örgülü bahçe kapısından dışarı süzüldüm ve konuk evimizin yanından geçen kumlu patikayı izleyerek, kızıl kumulların üzerinden denize doğru yollandım.

Ritterlar, kızları Krin ile birlikte, konuk evinde uyuyorlardı. Krin ve ben kapı komşusu büyümüştük ve tam birey olduğunuzu hissettiğiniz o yaşlarda birbirimizi daha iyi tanımaya başlamıştık ki babam maaşına zam aldı ve başka bir semtte daha büyük bir eve taşındık. Ayrılmamızdan önceki yıl boyunca, Krin

benden biraz daha büyük olduğu için, ne zaman oyun oynasak o Mars prensesliği rolünü üstlenirdi, ben ise onun kölesi olmak ve her dediğini yapmak zorunda kalırdım. Ne olursa. Çöpleri dökmek gibi. Taşınmakla kalbim iki kez kırılmıştı; ailelerimiz aralarındaki ilişkiyi koparmadılar ama, yetişkinlerin dünyasında çocukların dostlukları kolayca harcanabilir. Ailelerimiz yılda bir kez filan biraraya geldiğinde, Krin ve ben birbirimizi ancak merhaba diyecek kadar görebiliyorduk.

Gündoğumu benim sessiz, temiz, özel ve büyülü anımdı. Kısa kanatlı Mars günmartıları yükseklerde süzülüyor, gaklıyor, çekilmekte olan denizin kıyısında kabuklular arıyorlardı. Güneş, körfezin doğu kıyısındaki ağaçların üzerinden kendini parlak sarı bir benek halinde gösterdi. Krin'in de o anda yanımda olmasını diledim. Güneşi çok severdi; evimizi inşa ettiğimizden beri her yıl birlikte yüzmeye ve güneşlenmeye gitmiştik.

Doğan güneşin ışıkları altında altın gibi sararan sularıyla körfeze akan çayın çakılları arasında oturmuş, kendinin görünmez olduğunu sanan bir kurbağayı, düşlerime yarı yarıya gömülmüş halde seyrediyordum ki annem opera sanatçısı sesiyle tepeden aşağı bağırarak yeröteli bir yıldızgemisinin geldiği haberini verdi.

Annem böyle bir konuda şaka yapmazdı ve ben de eve doğru olabildiğince hızla koştum.

Oraya vardığımda Bayan Ritter bizim için kahvaltı hazırlıyordu ve babam, Dr. Ritter ve Krin gözleri yıldızgemisinin oturma odası ekranındaki uzak mesafeden alınmış görüntüsüne yapışmış halde, Elin

Komoto ve bir dizi diğer muhabirin geminin Mars yörünge trafiğinde ansızın nasıl beliriverdiğini ve mükemmel bir İngilizceyle nasıl iniş izni istediğini anlatmalarını dinliyorlardı.

Yabancı uzay gemisi bizimkilerden apayrı birşeydi... bir küreler zinciri yerine tek bir küre. Anneme baktım, ama o çalışma odasına geçmiş ve mühendis arkadaşlarından bazılarıyla telefonda konuşmaya başlamıştı bile. Krin'in dokunabilecek kadar yakınına oturdum, ama kız bunu fark etmemişti... O gözümüzün önünde dururken, haklıydı da. Ama benim düşüncelerim Krin'le yıldızgemisi arasında gidip gelmeye devam etti.

Ancak son birkaç yıl içinde bir kez daha yakın arkadaşlar haline gelebilmiştik; ben değişime hazır duruma gelmeden çok daha önce Krin yetişkin genç kız edası uğruna kurbağaları ve semenderleri kovalamaktan vazgeçmişti. Dört yaşındayken saçı sarıdan kahverengine dönüşmüştü, benden daha uzun boyluydu ve benimle uğraşmaktan pek öyle hoşlandığı da söylenemezdi. Beş yaşına geldiğimizde ben aç kurtlar gibi kitap okuyordum ve artık çene çalabileceğim ufak tefek yetişkin konularına sahiptim, ama o yıl pek sık görüşememiştik.

Bu kır evini inşa ettiğimiz yıl altı yaşına vardığımızda Krin'le ilgili fanteziler kurmaya başlamıştım. Babam yine toprakla uğraşmak istiyordu; Viking Kent onun için fazla kalabalıklaşmıştı. Ritterlar o yıl bizi bir günlüğüne ziyarete gelmişlerdi ve o çok özel yaz akşamında Yer'i, Venüs'ü ve koca Jüpiter'i Krin'e göstermiştim. Sonra, ertesi yıl, çok kısa bir süre el ele tutuşmuştuk.

Böylece Ritterlar iki gün önce "çiftliğe" geldiklerinde çoktan beklentiyle dolmuştum. Krin'in sekizinci Mars yaşgününe sadece bir ay kalmıştı ve hâlâ aşağı yukarı aynı boydaydık. Kızıl kahverengi saçları güneşte kısmen açılmış ve kendine olan güvenini gösterir tarzda bir oğlan çocuğununki gibi kısacık kesilmişti. Artık ikimiz de kitap kurtu olmuştuk ve bir kez daha sıkıfıkı dostlar haline dönüşüverdik. Ama o benim romantik düşlerimi paramparça ederek artık ciddi bir erkek arkadaşı olduğunu açıkladı... Ed Kelso adında bir Yeni Reformist ve biz her ne yapıyorsak bu sadece eski günlerin hatırınaydı.

Krin üzerinde balık sembolü bulunan bir yüzük takmıştı, ama henüz evli değildi ve ben de ona, çok hevesli görünmemeye çalışarak, daha iyi bir seçeneği bulunduğunu belli etmeye karar verdim. Ed Kelso'nun kıskanç bir tip olmadığını umuyordum.

"Yerötelileri ne zaman göreceğiz?" diye sordu Krin.

Dr, Ritter somurttu. Kısa kesilmiş beyaz saçları olan iriyarı bir adamdı ve somurttuğunda pek ciddi görünüyordu. "Şu ana kadar resimlerini almış olmamız gerekirdi. Niçin hâlâ alamadığımızı anlıyamıyorum."

"Yıldızgemisinin nasıl çalıştığını merak ediyorum," diye ekledim. "İtici bir ışın olsa ona doğrudan vurur ve mürettebatı kavururdu. Baba, başka tür bir sürüm sistemleri olabilir mi dersin?"

"Söylemek için henüz çok erken. Ellie'yi çoktan bu işe verdiler bile." Başıyla annemi işaret etti.

Dr. Ritter da silah altına alınmıştı. İlk konuşmasını, çalışma odasını annem işgal ettiğinden, mutfakta yaptı. Konuşmakta olduğu kişiler daha sonra Bağlantı Komitesi adını aldılar, ama o an için bir itiş kakıştır

gidiyordu. Hükümet yıldızgemisine Phobos açıklarında; Deimos hava alanının tıkanıklığından ötede ve kamuyla akademi çevrelerinin meraklı bakışlarından da aynı ölçüde uzakta beklemesini bildirmişti.

Sabahın geri kalan saatlerini her türlü teknik şeyi aşırı basitleştirmeye çalıştıkları, ya da sırf bilimsel açıdan çok zayıf kaldıkları için yanlış algılayan araştırmacı gazetecilerin haline gülerek geçirdik. Anımsadığım kadarıyla içlerinden sadece Komoto neyin, ne zaman, nerede olduğundan öteye geçmediği için en iyileri olabilmeyi başarmıştı. Bir defasında, yerötelilerin üç buçuk yılda yirmi beş parsek mesafeden geldiklerine dair birşeyler okumaya başlamıştı ki aniden durmuş ve, "Eh, en azından bunun gerçeklerle bir ilişkisi yok işte," diyerek başka bir konuya atlamıştı.

Babam şöyle açıkladı: "Aslında yirmi beş yılda üç buçuk parsek kadar demeliydi. Eğer parsek yerine ışık yılını birim almış olsalardı kimsenin kafası karışmayacaktı. Ayrıca yerötelilerin gezegeni, yani Kor, Tau Ceti'yle aynı yer değildir: Kor, daha ötedeki başka bir yıldızın çevresinde dönen bir gezegendir sadece. Ama bu gemi Tau Ceti'den yola çıkmış ve kendilerine kaynak olarak bağlı bulundukları limanı göstermeleri yeterince mantıklıdır." Suratını ekşitti. "Bu hükümet kuşbeyinlileri herkesin Korkol'u yıllarca 'Tau Cetililer' diye çağırmalarına neden olacaklar."

Yeni Reformistlerin tüm olup bitenin bir düzmeceden ibaret olduğundan ve gerçeklerin çarpıtıldığından sızlanmaları da işin sarpa sarmasına yol açmıştı. Bu tür kafa karıştırmaların bir uyarı olarak algılanması gerekirdi, ama o an aklım başka yerdeydi.

Ritterlar ertesi gün ayrılmayı planlıyorlardı, Krin'le geçirebileceğim fazla zamanım kalmamıştı ve kaldığı kadarıyla vaktimi tekellerine alan yerötelilere de içerlemeye başlamıştım. Böylece, haberlerde son yarım saattir aynı şeyleri tekrar ve tekrar söylediklerini anladığımızda, Krin'e birlikte yüzmeye gitmeyi teklif ettim.

Güldü. "Peki. Sıkıldım ve çok da sıcak. Yeter ki Ed'in haberi olmasın."

İzin istedik ve aslında denize akmakta olan çayın genişlediği bir yerinden ibaret olan göle doğru yollandık. Şortumu havlumun üzerine bıraktım ve suyun içine yürüdüm. Krin hâlâ üzerinde duran Yeni Reformist gömleğiyle geldi peşimden.

"Dur bir dakika," diye itiraz ettim. "Kimse elbisesiyle yüzmez!"

"Yeni Reformistler yüzer. Ed bir kadının vücudunu erkeğinden başka hiç kimsenin görmemesi gerektiğini söylüyor."

"Krin, ben senin vücudunu çoktan gördüm; hem de buraya her gelişinde. Kaldı ki, o şey ıslanacak. Annenle baban yüzmeye çıktıklarında hiçbir şey giymiyorlar ve bundan dolayı başlarına birşey gelmedi. Hani annene benzediğinden dolayı değil ya, henüz."

Bana dilini çıkardı. "Ed'le ben bebek yapmaya başlayıncaya kadar bekle sen." Sonra bir an için ciddileşti. "Bir yığın yeni fikre alışmam gerekecek. Ama sen haklısın, çok aptalca." Gömleğini giysi ve havlu tepeciğinin üzerine bıraktı. "Karşı kıyıya yarışalım!"

Gölün yaklaşık yüz metre uzaklıktaki karşı kıyısı kumsaldı. Krin beni kolaylıkla geçti; Ed'le tanışıncaya

dek fakültenin yüzme takımındaydı. Kumlara uzandık ve konuştuk.

"Bir düşünsene, görünürde yapay hiçbir şey yok; sadece kum, gökyüzü, su ve biz!" Tabii, ona kumun, suyun, havanın ve gökyüzünün gezegen mühendisliği sayesinde orada olduklarını söyleyebilirdim, ama havasını bozmak istemedim.

"Ed'le bu şekilde konuşamıyorum," dedi. "Erkeklere ait olanlar bir yanda, kadınlarınki öte yanda, tamamen ayrılmış. Sanırım buna alışmam gerekecek."

Krin'i bir Yeni Reformist olarak düşünemiyordum bir türlü.

Televizyon habercileri yerötelilerin fotoğraflarını öğleye kadar elde edebilecekleri fikrindeydiler; dolayısıyla biz de gölü gerisin geriye geçtik yüzerek, havlularımızı belimize sardık, giysilerimiz elimizde ve üzerimizden sular damlaya damlaya kumulların ve ağaçların arasından eve doğru yürüdük. Geri döndüğümüzde Tharsis Çölünden esen sıcak esinti vücutlarımızı neredeyse tamamen kurutmuştu ve haber bülteni hâlâ devam ediyordu. Ama artık eskisinden de az bilgi içeriyordu.

Komoto, bir yeröteliyi hiç kimsenin gerçekten görmediğini, geminin güneş sisteminin dışından geldiğine tanık olmadığını ve bütün bunların bir düzmeceden ibaret bulunduğunu iddia eden Yeni Reformist bir piskoposla söyleşi yapmaktaydı. Tabii on yıla kadar Tau Ceti'ye misyonerler gönderecekleri ve herşeyin Yeni Reformistlerin kutsal yazılarında önceden belirlenmiş büyük bir planın parçaları olduğundan bahsedeceklerinden şüphe yoktu. Ama o gün, o zıpçıktı herşeyi inkar etmeye çalışıyordu ve Krin

onu dinlerken hiç de mutlu gözükmüyordu. Dr. Ritter'ı Krin'e düşünceli düşünceli bakarken yakaladım.

Yerötelilerin henüz fotoğrafı gelmemişti. Ev anneme yerel habercilerin yeröteli sürüm sistemiyle ilgili bir görüşme istediklerini haber vermek için araya girinceye kadar, Komoto, yetkililerin 'yıldızgemisiyle gezegenin iletişim ağları arasında kurulmaya çalışılan dijital arakesimde gecikmeler' olduğunu belirttiklerini, sesinde hafiften kuşkucu bir tonla anlatmaktaydı. Annem eve henüz ayrıntılar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi, ama konu üzerinde genel bir görüşme yapmaktan mutluluk duyacağını da gazetecilere bildirmesini istedi.

Krin ve ben haberlerden hüsrana uğramış halde ve konuya ışık tutacak doğru dürüst bilgiler aramak niyetiyle odama çekildik. Bir siberkitap ve bazı bilgi disketleri çıkardım, uzay araçları konusunu yükledim ve halının üzerine bağdaş kurdum. Yeröteliler gezegenlerin yörünge düzleminin altından nasıl yaklaşıp herkesi şaşırttıklarını gösterebilmek için güneş sistemi seyir şemasına girdim. Radar ve optik tarayıcıların çoğu trafiğin en yoğun olduğu güneş tutulum çizgisinde odaklanmıştı. Krin'in kolu benimkine dokunuyordu ve zihnimi başka konulara yöneltmem gittikçe güçleşiyordu.

Sonra, bir biyoloji devresi yükledim ve dosdoğru yerötelilerin neye benzeyecekleri üzerine yazarların fikir yürüttükleri sonlardaki spekülatif bölüme geçtim.

"Bunu anlayabilmek için ilk kısmı okumam gerekecek galiba," diye iç çekti Krin. "Yakınsak evrim de neyin nesi?"

"Bu, benzer çevresel sorunların benzer çözümler

üretmesi anlamına gelir. Kangurularla geyikler, yarasalarla baykuşlar gibi. Bazıları bunun kültürel gelişme açısından da geçerli olduğunu ve yerötelilerin de bize çok benzeyeceklerini düşünüyor. Bazıları ise hayır diyor, onlar konuşulmayacak kadar tuhaf olacaklar..."

"Bu kadar tuhafsalar eğer," diye sordu Krin, "niçin bizimle konuşmak ya da ziyaret etmek istesinler?"

"İyi soru. Hmm, faks kağıtlarını yeniden kullanıma sokmam gerek." Annem mühendislik işlerini görürken çok miktarda kağıt kullanıyordu; bu, sürekli olarak önünde hazır bulunmasını istediği şeyler için düzinelerce siberkitap bulundurmaktan daha ucuza geliyordu. Angaryalarımdan biri de kullanılmış bütün kağıtları toplamak ve laserle ağartılıp yeniden kullanılabilir hale gelmelerini sağlamaktı.

Makinenin neredeyse bomboş hunisinden içeri bir tomar kağıdı tıkıştırırken annemden keskin bir bakış aldım. Annem manyetik yelkenler ve nötral parçacık ışınımlarının odaklaşmaları hakkında her türden malzemeyi ısmarlamıştı ve yenileri benim huniyi doldurabildiğim kadar hızla gelmeye devam ediyorlardı. Çalışma odasının duvarlarını şemalarla kaplamıştı. Aslında, daha da fazla kağıda gereksinmemizin olacağı ayan beyan belliydi. Dolayısıyla, biz de kasabaya bir gezi planlamaya başladık.

Sonra, anneme gönderilen malzemelerin arasında, Korkol'la ilk kez tanıştık. Araya her nasılsa bir adet Korkol uzay elbisesi şeması karışmıştı. Aslında, verilerin sansürden geçirilmekte olduğunu anlamamızı da bu sağladı. Babam her zamanki gibi serinkanlıydı, ama annem ve Dr. Ritter öfkeden köpürdüler.

Korkol'un niçin Yer'e değil de Mars'a geldikleri ilk bakışta anlaşılabiliyordu ; bizde yerçekiminin üçte biri ve atmosfer basıncının iki katı geçerlidir. Eğer bir Korkol'sanız, bu durum uçmanızı daha da kolaylaştıracaktır. Bana sorarsanız, onlar bir kurbağayla bir karganın karışımını andırıyorlardı; ama böyle söylenince sanki çirkinlermiş izlenimi uyanıyor. Değillerdi. Her nasılsa, çok uygun görünüyorlardı.

Bu arada, annem görüşmeleri için çalışma odasındakinin yerine oturma odasındaki ana ekranı kullanmaya başlamıştı, çünkü çalışma odasındakinin arka planı darmadağınıktı. Hatta bir de pratik görünüşlü kazak çekmişti üzerine. Krin ve ben, bütün gezegene canlı yayınlandığımızın farkında olmaksızın ve hâlâ plaj havlularını sarılmış durumda, onun hemen arkasından yürüyerek geçmeye kalkıştık; annem, bütün oturma odasını arka plana alabilmek amacıyla, kamerayı kahve masasının üzerine yerleştirmişti. Babam bir an için keçileri kaçıracakmışa benzeyip bize bir yana kaçmamızı işaret etti; görüş alanının dışına çıktık ve orada durup söyleşiye kulak kabarttık.

Haberciler anneme Korkol'un bir çeşit yeni fizik bilimine sahip olduğunu söyletmeye çalışıyordu. Annem bundan emin değildi ve onları destekleyecek hiç bir söz etmedi. Herşey pek kibar geçmişti, ama daha sonra kurgulanmış biçimini izlediğimizde annemin de yeröteli teknolojisi hakkında uyarılarda bulunduğu izleniminin yaratıldığını gördük. Tabii o bundan hiç hoşlanmadı ve bazı telefon konuşmaları yapmak üzere çekildi.

Krin ve babası konuk evine gittiler ve ben de Krin'den ayrı geçireceğim zamanı kıskanarak vızıltı

uçağımı hazırlamak üzere çıktım. Güç kablosunu santrifüje bağladım ve çelik bilyalarıma dönme momenti verdim. Saniyede yüz teraradyan hızla dönen fluorürlü bilyalar on kat daha büyük hacimdeki roket yakıtından beş kat fazla enerji taşır... Bununla Mars üzerinde bütün bir gün boyunca uçabilirsiniz.

Ama eğer bu üç yüzyıl önce keşfedildiği zaman Yeni Reformistler gibileri iş başında olsalardı, eh, keşif bile edilemezdi. En azından ben böyle düşünüyordum. Krin'in onların saflarına geçtiğini görmek kendimi berbat hissetmeme yol açmıştı. Krin onlara oranla çok zekiydi. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiç. O kararını vermişti ve ben de onu düşlemeye bir son vermek zorundaydım. İşte bu kadar basitti!

Dr. Ritter ve Krin, ben uçuş öncesi aspiratör kontrolunu yaparken, çantalarını hazırlamış halde konuk evinden çıktılar. Odadaki o duyarlı dakikada Krin'in de ayrılmakta olduğunu ve aslında hoşçakal dediğini ayırt edememiştim. Şimdi, Yeni Reformist gömleğini yine giymişti. Bütün dikkatimi santrifüje ve kontrol tablolarına yönelttim. Babam beni pimpirikli bulur, ama uçuş lisansımı alalı bir yıl bile olmadı.

Dönme momentinin dolmasını ekrandan izlerken, Dr. Ritter, Yeni Reformist mabedindeki büyük başların yeröteliler hakkında bazı verileri örtbas ettikleri şeklinde bir sorun olduğunu ve arabuluculuk yapmaya çalışacağını açıklamıştı. Krin'in moruğunda herşeyi hafife almak yeteneği vardı; Yeni Reformist Kilisesi kimi şeyleri kapalı kapılar ardında tutabilmek için siyasal erkin getirdiği tüm kısıtlamaları teker teker boşaltmakla meşguldü. Varlıklarının yarattığı huzursuzluk yetmiyormuş gibi, yerötelilerin dini de doğa

yasaları üzerine kurulmuştu ve içinde doğaüstü varlıklara yer yoktu.

"Sırf yeröteli olmaları onları haklı kılmaz," diye itiraz etti Krin. "Hepsi bu mu?"

"Yaşam döngüleri de, Yeni Reformist standartlarıyla, potansiyel olarak çok müstehcen," diye sırıttı babası. "Ancak, bu çok şaşırtıcı sayılmaz; ne de olsa aynı standartlara göre bizimkiler de öyle."

Krin bu yorumdan hiç hoşlanmadı ve ben işlerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordum.

Gelecek yaz yine gelip gelmeyeceklerini sordum ve işte o zaman Yeni Reformizmde, daha okul bitmeden, erken evlenilip çocuk sahibi olunmaya başlandığını öğrendim.

"Bu çok erken," diye bağırdığımı duydum.

Dr. Ritter suratını ekşitti: "Belki, ama Yeni Reformizmin geliştirilmiş aile destek uygulamasını ve zorunlu eğitime getirdiği sınırlamaları göz önüne aldığımızda, ekonomik yönden mantıklı görünüyor." Başını iki yana salladı. "Tamam, okumak kolay iş değildir, ama gerçekten büyük kısmı evde de sürdürülebilir. Genç anne babalar ekonomik yönden bağımsız hale geldiklerinde, büyük çocukları küçüklere bakıcılık yapabilecek yaşa ulaşmış olacaklardır."

Onun Yeni Reformizm hakkında herhangi bir olumlu şey söyleyebilmesine çok şaşırmıştım, ama sanırım bir sosyolog olarak nesnel davranmak zorundaydı. Krin ise değildi. O resmen hevesliydi.

"Bir çift çocuğumuz olacak ve diğerlerinin çoğu henüz futbol oynayıp bira içerken kendi evimiz, kendi toprağımız," diye bağırdı Krin. "Bu daha organik, daha doğal bir yaşam tarzı. Çağdaş uygarlığın getirdiği

yapay gereksinimlere uyum sağlamanın tedirginliğinden kurtulmuş olacağım."

"Yeni Reformist yaşam tarzının da kendi tedirginlikleri var," diye uyardı babası, "özellikle de uyum sağlama alanında. Nesilden nesile aynı döngüyü yineleyerek onları yaşadığı biçimde yaşamayı sürdürmenin ne anlamı var? Nereye gidiyorlar?"

"Sadece Tanrı'nın planını izliyor olmak onlara yetiyor," diye karşılık verdi Krin. "Önemli olan bu süreçtir ve bu da bana çok doğru görünüyor." Bu tartışmayı daha önce de yapmış oldukları apaçık ortadaydı ve iki taraf da ödün vermiyordu.

Maksimum yüklemeyi tamamlarken, benim derdim nedir diye düşündüm. Krin'le bebekler üretmeye tastamam hevesliydim, eğer istediği buysa. Ailemin de bizi bir süre birlikte bırakmaktan memnunluk duyacaklarından kuşkum yoktu; topraklarımızda dilediğimiz kadar çiftçilik yapabilirdik ve bunu sağlayacak robotlara sahiptik. Krin, yeröteliler hakkında masal uydurup duran şu piskopos misali, Yeni Reformist safsatasını yutmuş gibi görünmek zorunda kalmazdı (Daha sonra o piskoposun soyadının da Kelso olduğunu öğrendim.) Ama Krin zekiydi; kararlıydı ve beni çoktan aşmıştı; ben de; böylece, genellikle olduğu üzere, susmayı tercih ettim.

Momentin tamamen yüklendiğini gösteren uyarı zili çaldı ve ben de santrifüjle kabloları kaldırıp hazır olduğumuzu belirttim. Vızıltı uçağına atladık ve havalandık. Viking Kent mekik alanına yönelmeden önce evimizin üzerinden bir kez geçtim. Babam ve bayan Ritter el salladılar. Annem meşguldü. Daha sonra Krin'e gönderebilmek için uçak kamerasının

herşeyi kaydetmesini sağladım. Görünüm oldukça etkileyiciydi: Hem göle hem de körfeze bakan sarp kayalığın üzerinde, sürülmüş tarlaların ve neredeyse yirmi kilometre yukarıdaki Shaibatana vadisine kadar uzanan ormanın oluşturduğu kama biçimindeki yeşillik ve ucunda yer alan kubbeli evimiz.

Viking Kent, Chryse Denizi kıyılarının nerede durağanlaşacağından henüz kimsenin emin olamadığı günlerde, Shalbatana'nın birkaç yüz kilometre yukarasında kurulmuştu. Bizden neredeyse bir kilometre daha yüksekteydi; kuru kalacağından emin olmak istemişlerdi. Orası ayrıca, çok fazla olmamakla birlikte, daha soğuktu. Yer gibi yüksek çekime sahip gezegenlerde, yükseklik daha büyük ısı farklarına yol açar.

Uçağımızı LeRenard Irmağının oyduğu kızıl koyaktan geçirerek Shalbatana'ya doğru alçalttım. Biziz onlar, hani şu LeRenardlar. İşe büyük-büyük-babam gibi bodrum katından başlamışsanız, adınızı bir şeylere verirler. Aile ağacım eski Mars'a kadar uzanır; Yeni Reformizmin henüz ortaya çıkmadığı ve 'Aziz' Thomas Solacus'un hâlâ bir makine tamircisi olduğu üçüncü koloni gemisi günlerine. Sonra ırmağın yukarısına doğru batıya döndüm ve ırmak çağlarcalarıyla ormanın altımızdan hızla akıp gidişini izledik.

Yeröteliler hakkında yeni haber olup olmadığına kulak kabarttık, ama yoktu. Dr. Ritter zihnini meşgul eden birkaç şey bulunduğunu açıkladı.

"Yeni Reformistlerin içinde; herşeyin bir düzmeceden ibaret olduğunun açıklanabilmesi için Korkol'un çekip gitmesini arzu edenler var. Siyaseti o denli etkiliyebiliyorlar ki, piskopos istedi diye yeröteli-

lerle ilgili bilgiler gönüllü olarak sansüre tabi tutuluyor ve onlara yeni bir parti söylemi oluşturacak zaman bırakılıyor."

Krin bunun sadece bir ayrıntı olduğu düşüncesindeydi. Ed ve ailesinin bu tür insanlar olmadığından kesinlikle emindi. Evet, bütün o romantik ketumluğa, tuhaf tavırlara ve tarikatlarının ünlü nezaketine sahiptiler; ama robot da kullanıyorlardı ve Ed, Mars Limanı Hazırlık'da öğrenim görmekteydi. Krin sadece metafizik bağlamda bir tanrıya iman edip onların şeriatını görmezlikten gelirse herşeyin yolunda gitmesini sağlayabileceğini sanıyordu.

Dr. Ritter bu görüşe katılmadı. Ne düşünmeleri gerektiğinin dikte edilmesinden mutluluk duyan birçok insan bulunduğuna ve Yeni Reformistlerin de bu tür insanları hızla üretip eğittiklerine inanıyordu.

Bu tür konuları konuşurken zaman akıp gider. Daha farkına varamadan ya da ben nasıl veda edeceğimi kestirmeden, vızıltı uçağı Viking Kent Batı Alanına akan trafiğe bağlanmış ve birlikte akmaya başlamıştı bile. İniş için alçalırken Krin, birkaç arkadaşıyla birlikte çimenin kenarında bizi bekleyen Ed'i fark etti; en azından otuzbeş santigrad derecelik öğle sıcağında Yeni Reformist gömlekleri giyenler sadece onlardı. Ed, aşağı yukarı onüç yaşlarında, bir çift metre boyunda ve ellerini kullanmaya alışkın görünüşlü, iriyarı bir kızıl saçlıydı. Kıskanç bir tip olup olmadığını öğrenmeyi hiç istemediğimden emindim.

Krin, Ed'in orada olmasına şaşırmış, heyecanlanmış ve türbinler susup kapılar açıldığında uçaktan ilk aşağı atlayan o olmuştu. Dr. Ritter bana bakıp omuzlarını silkti; sanırım neler hissetmekte olduğum Krin hariç

herkesçe malumdu. Krin kollarını iki yana açtı ve yüzünde dizginsiz bir neşe ifadesiyle Ed'e doğru koştu. Kız yanına varıncaya kadar Ed tepki göstermedi.

Sonra, elinin tersiyle kızın yüzüne sert bir tokat indirerek yere yuvarladı. Dr. Ritter yaşlı bir adamdan beklenmeyen bir çeviklikle uçaktan yere atladı, ama ben oraya daha önce vararak Ed Kelso'nun üzerine atıldım ve yere yıktım. Sırtıma ve enseme çok sert bir cismin indiğini hissettim.

Viking Kent hapishanesinde kendime geldiğimde anımsayabildiğim son şey bu olmuştu. Eh, yani, burayı kamu güvenliğine yönelik bir kurum olarak adlandırıyorlardı, ama bir türlü çekip gidemiyordum işte. Babam beni almaya gelmek zorunda kaldı. Krin'in babasına ve bana karşı şikayette bulunmamaları için Ed ve ailesine ricada bulunduğunu ve yüzü bere içinde ve hıçkıra hıçkıra bu şartla onlarla gittiğini söyledi.

Dr. Ritter da benden daha iyi halde değildi, ama yaralarına rağmen bir saat önce kablolu tüpgeçit yoluyla Deimos'a gitmişti. Yeni Reformistlerin rahatını bozmak için ne gerekirse yapacağından bahsetmişti. Eve döndüğümüzde annem dişlerini sıkıyordu ve Bayan Ritter bana sarılıp ağlamaya başlamıştı. Öylesine utanmıştım ki hapiste kalmış olmayı diliyordum.

Herkes sakinleştiğinde neler olup bittiğini bana anlattılar. Annemin söyleşisi sırasında Krin ve ben odadan geçtiğimizde, Yeni Reformistler Krin'in bir kız olduğunu idrak etmeden önce bütün Mars ve sansür kurulu bizi izlemişti. Ed Kelso, Krin onun buyurduğu tarzda örtünmüş olmadığı için küplere binmişti. Bu benim suçumdu; ama Bayan Ritter hiç de beni sorumlu

tutuyora benzemiyordu. Sadece çok mutsuz ve endişeliydi. Krin'e telefonla bile ulaşamıyorduk.

Annem de bana kızgın değildi, ama onu hiç olmadığı kadar öfkeli görüyordum. O böyle göründüğünde mutlaka birşeyler olur. Babam, "Ellie, lütfen aptalca birşeye kalkışmadan önce iyice ölçüp biçelim," modundaydı.

Haberler saat başı verilen kısa açıklamalar düzeyine indirgenmişti. Dr. Ritter Deimos'dan aradığında, "iddia edildiği kadarıyla" yeröteli olan yıldızgemisi hakkında yeni hiçbir şey olmadığı yollu bir tanesini dinliyorduk. Göründüğü kadarıyla Yeni Reformist piskoposlar; varlıklarının sadece kurulu düzeni altüst etmekten başka bir şeye yaramayacağına ve yapılacak en uygarca davranışın çekilip gitmek olduğuna dair Korkol'u ikna etmişlerdi.

"Yeröteliler aptal değil," diye köpürdü Dr. Ritter. "İç kuyruklu yıldız kuşağında yıllarca beklediler ve dilimizi öğrendiler. Ama biz onlara ulaşamıyoruz. Bizim Mars Gezegeni Devlet Başkanımız Yeni Reformizmin bir üyesi değil, ama ucu ucuna bir seçimde onların oylarına gereksinimi olacağı için sürekli ödün veriyor. Herşey önce Yeni Reformasyon hareketine sempati duyan bir kültür işleri bürokratının elinden geçiyor ve hiç kuşku yok ki sadece Yeni Reformasyonun kültür şoku ideolojisine uygun olanlar Devlet Başkanına ulaşabiliyor. Şimdi ayrılmak zorundayım. Ellie, belki sen bu tıkanıklığı aşabilirsin." Veda ettik ve iletişim kesildi.

"Anne," dedim. "Niçin yerötelilerle bizzat kendimiz konuşmuyoruz?"

"Bağlantı Komitesi buna izin vermiyor. Herşeyi

sansürlüyorlar."

"Bizim kendi çanak antenimiz var. Yeröteliler iletişim sistemimizin nasıl çalıştığını sökmüşlerdir belki. Zeki canlıların yaşadığı bir güneş sistemine gitseydik biz de öyle yapardık."

"Evet, ama yıldızgemisi Phobos'da."

"Bir düzenek kurar ve Phobos geçerken anteni elimle yönlendirebilirim."

Annem uzunca bir süre bana baktı. "İşe yarasa bile başımıza dert açabiliriz. Ama sanırım bunu göze alacağım. Ya sen?" Babama baktı. Babam bir süre gözlerini kapattı; sonra başıyla onayladı. Viking Yerel Hükümeti ailemizin dört nesilden bu yana biriktirdiği herşeyi elimizden alabilirdi. Üstelik şu anda hükümette Yeni Reformistler çoğunluktaydı. Her ne kadar ben çok daha yaşlanıncaya dek bunun ne anlama geldiğini tam olarak çıkaramamış olsam da, babam başını sallamakla kelimesi kelimesine çiftliğiyle kumar oynamış oluyordu.

"Bir an önce işe girişsen iyi edersin. Phobos zirveyi aştı bile."

Sonar matkabı, sıvı menteşeleri, ışık sinyali de olan bir güneş pilini, çok maksatlı bir anahtarı ve bir miktar kaynak maddesini kaptım ve çatıya yollandım. Çanak antenin arkasına matkapla küçük bir delik açtım ve sıvı menteşeleri kullanarak aşağı yukarı aynı yıldız açısında subreflektör ayağına bir çubuk yapıştırdım. Güneş pilini subreflektöre zamkladım ve sinyal lambasının tellerini çanak antene uzattım. Yıldız açısı ve yükseklik kilitlerini açtıktan sonra, anteni batmakta olan güneşe doğru elimle yönlendirdim.

Anten çanağı beyazdı ve günışığını mikrodalga

fırınlar gibi -o kadar verimli olmasa da- yoğunlaştırıyordu. Çanağın yansıttığı güneşin kaba görüntüsü subreflektörün merkezine düştüğünde güneş pili maksimum çıktıda olacaktı, ki bu da antenin güneşe yöneltilmesini gerektiriyordu; dolayısıyla maksimum verimi alıncaya dek çanağı hareket ettirdim ve sonra açtığım delikten güneşin çubukta nereye düştüğünü görmeye çalıştım. Tahtanın üzerine o noktada bir delik açtım, sonra güneş pili maksimum çıktıdayken her iki deliğin güneşle aynı doğrultuda olup olmadığını bir kez daha kontrol ettim. Öyle sayılırlardı; yeterince. Gün batımını beş dakikayla yenmiştim.

Lambayı yaktım ve hazır olduğumu babama işaret ettim. Sonra anteni Phobos'a yönelterek izlemeye başladım. Babam bağlantı kurduğumuzu haber vermek için yanıma çıktı ve nöbeti bir süre devraldı. Phobos batıncaya dek yaklaşık yarım saat boyunca nöbetleşe izledik.

Aşağı indiğimizde annem yeröteli yıldızgemisinin başmühendisine ulaştığını haber verdi. Korkol, Güneş Sisteminin uzak kenarından bu yana sürdürdükleri uzun yolculukları boyunca, İngilizce'yi yeterince sökmüşlerdi ve Korkol mühendisleri annemin sansürle olan sorunlarını duyduklarında çok yardımcı olmuşlardı.

"Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var," dedi annem gülümseyerek. "Onlar da siyasetten usanmaya başladılar ve kilisenin gözüne baka baka Deimos'a gidecekler."

Görevimin sona ermesinin ardından kendi sefilliğimle başbaşa kalmış bir halde "Aferin onlara," diye geçirdim aklımdan. Eğer Korkol gelmemiş

olsalardı Mars Alanına olan yolculuğu hiç yapmayacaktık ve Krin hâlâ burada olacaktı. Sıkıntımın bir kısmını üzerimden atabilmek için yürüyüşe çıktım Daha o sabah kollarım ve başım ağrımıyordu, ortalıkta yeröteliler falan yoktu ve ben Krin'le yüzmeye gitmiştim.

Her zaman giydiği ve koca koca cepleri olan yürüyüş şortuna dökülen düz sarı saçlarıyla Bayan Ritter'ı orada, denize tepeden bakan sarp yamacın kenarındaki çimlerde otururken buldum. Hemen ufkun üzerinde görülebilen ve hâlâ güneş ışığıyla yıkanmakta olan Deimos Tharsis kablolu tüpgeçidine bakmaktaydı. Tübün ucunda küçük bir ışık vardı; Deimos'du bu ve daha küçük bir başka ışık da ona doğru yaklaşmaktaydı. Yıldızgemisi! Daha şimdiden mi? Kocası Bağlantı Komitesiyle birlikte, oradaydı şimdi.

Beni gülümseyerek karşıladı ve yanına oturmam için işaret etti. Tübü eliyle göstererek, "Böyle kıvrılıyor işte," dedi. "Phobos'u ıskalamak için, biliyorum. Ama ucunun ekvatorda sonlanması beklenirdi. Bunu nasıl beceriyor?"

Kendime acımaya kısa bir ara vererek bunu yanıtlayabilirdim. "Kendinizi kuzey kutbundaymış farzedin. Tamam mı?" Başını salladı. "Şimdi, elinizde uzun bir ipe bağlı bir kova olsun. Başınızın çevresinde yere çarpmayacak biçimde döndürün onu." Güldü ve soğuktan titriyormuş gibi yaptı.

"Şimdi; ipi yavaş yavaş salmaya başlayın."

"Ah! Sanırım şimdi anlıyorum." Sustu, düşündü, sonra ekledi: "Dikkatlice düşünürsen eğer olanaksız gibi görünen herşeyin bir yolu bulunabiliyor, öyle değil mi?"

"Eh," dedim. "Bazen."

"Annen bu işin ustası ve görüyorum ki seni de iyi yetiştirmiş."

Belki bu kadar uysal; kelimenin tam anlamıyla bu kadar yalın olmasından olsa gerek, Krin'e, babama, Dr. Ritter'a ve hiç kuşkusuz ki anneme söyleyemeyeceklerimi ona açıkladım.

"Uh, Bayan Ritter, sanırım Krin'i seviyorum," sözcükleri dökülüverdi dudaklarımdan. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Umutsuz görünüyor."

Sadece kolunu omuzuma doladı ve Mars'ın gölgesi kablolu tüpgeçidin ışıltılı ipliğinden yukarı tırmanır ve hem ayı, hem de yıldızgemisini karartırken orada öylece oturduk.

Sonra aklıma yapabileceğim birşey geldi. Bu Krin'i geri getirmeyecekti, ama en azından Yeni Reformistleri yaralayacak ve belki de Dr. Ritter'a yardımcı olacaktı. Viking Kent'e indiğimizde vızıltı uçağının kamerasını çalışır durumda bırakmıştım; o öğleden sonra olup biten herşey kaydedilmişti. Nelerin geçtiğini bütün Mars ve bir de yeröteliler izleyebilselerdi keşke...

Düşüncelerimi Bayan Ritter'a anlattım ve gözleri ışıldadı. "Eski bir sevgilim bağımsız kanallardan birinde haber programları yapıyor. Belki böyle atlama bir haber onun da işine yarar." İşe koyulduk.

Haberciler hepsini bir araya getirdiler: Annemle yapılan söyleşi, hava alanındaki kavga; sahte suçlamalar ve Krin'in babası ve benim için kendi özgürlüğünü feda edişi.

Yeni Reformizmin hoşgörüsüzlüğü ve sansürcü anlayışı hakkında birşey söylemek zorunda kalmamışlardı; sadece bizim Korkol'a çektiğimiz

fakslarla birlikte olan biteni göstermeleri yetmişti. Resmi televizyon kanalındaki çocuklar bile kafalarını kumdan çıkarıp öyküyü yayına soktular.

Ne kargaşa çıkmıştı ama! Tartışma programları, öfkeli yorumlar, tv kanallarının kilitlenmiş telefonları ve tam orta yerde de benim ailem. Mars hâlâ galeyana getirilebiliyordu ve tepki dalgasının çarpmasıyla birlikte Devlet Başkanı, Yeni Reformistlerin piskoposlarını yatıştırmak sevdasından derhal vazgeçmişti.

Dr. Ritter Deimos'dan aradı; yeröteliler sonunda oraya ulaşmışlardı ve bağlantıyı ilk kültür şoku temelinde kurma çabaları terk edilmişti; olan olmuştu ve insanlar bunu böyle kabul etmek zorundaydı. Bizden bir grup meslektaşımızı konuk alıp alamayacağımızı sordu. Annem çok hevesliydi ve babam iki saat sonra, ilerlemiş vakte rağmen, onları Viking Kent'den almak üzere yola koyuldu.

Doğru ve onaylanmış öyküyü aldıktan sonra AnaGezegen de tepki göstermekte gecikmedi. Politikacılar, bürokratlar ve haber gemilerinden oluşan bir donanma, olumsuz yörünge koşullarına rağmen, Yer'den yola çıkmıştı.

Yeni Reformistler teknofobi davulları çalmaya başladılar, ama o zamana kadar annem Korkol sürüm sistemlerinin tam bir açıklamasını hazırlamıştı bile; onların itici ışınları bizimki kadar dar değildi, dolayısıyla onlar da kolayca daha büyük bir hedef ve perdeleme kulanmışlardı. Yıldızgemilerinin yanlarında beraber getirdikleri bir parçası daha vardı: Kilometrelerce genişlikte örümcek ağları gibi süper iletkenlerle örülmüş manyetik yelkenler hâlâ iç kuyruklu yıldız kuşağında beklemekteydi. Üst sürüm

ya da bunun gibi birşey yoktu yani.

Ama frenleme düzenekleri çok ustaca tasarlanmıştı. Manyetik yelkenin üzerine aynalar iliştirerek yüksek güçteki bir laser ışınını birkaç astronomik birim uzaklığa odaklayabilecek bir düzen kurmuşlardı. Bunu yollarına çıkan kuyruklu yıldızlardan parçalar buharlaştırmak ve iyonize etmekte kullanıyor ve elde ettikleri iyonize gazı manyetik yelkene püskürterek bir çeşit paraşüt görevi görmesini sağlıyorlardı.

Kuyruklu yıldızdan yıldıza saparak Oort bulutunu toslaya toslaya aşmışlar ve Persephone'un yörüngesi dışında bir yerde durmuşlardı. Ne büyü, ne yeni fizik, ne de yeni teknolojik yetenekler; bilgilerin en zeki biçimde uygulanışı sadece. Annem cennetin yedinci katına ermiş haldeydi... Durumun, en azından benim fikrimce, gerektirdiğinden de çok mutlu görünüyordu.

Sanki Krin'in önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştığını hissettim. Benim ise düşünebildiğim tek şey Krin'di. Bir Yeni Reformist cehennem kuyusunda itilip kakılan, ürettirilen ve dövülen özgürlük aşığı Krin. Ha, evet, ürettirilme kısmında bir miktar kıskançlık da duymuyor değildim.

O gece geç vakitte babam ve Dr. Ritter yalnız döndüler. Babama konuklarını sordum ve Valles'den birisini almak zorunda kaldıklarını, kısa bir süre sonra geleceklerini açıkladı. Annem gergin görünüyordu.

Kuzey Kutbundaki okyanustan kopup gelen soğuk akıntılar hemen körfezimizin dışında birleşir ve geceyarısından sonra Chryse Denizinden karaya doğru keskin rüzgarların esmesine yol açar. Hava sonunda serinlediğinde hep birlikte kanala doğru yürüdük; tepemizde gecemartıları süzülüyordu, çığlık çığlığa,

sanki benim kaybıma ağıt yakarcasına. Trabzana yaslandık ve durgun körfezin üzerinde dalgalanan Güney Haçını, orada Korkol'dan başka daha kimlerin olabileceğini merak ederek izledik.

"Eh, bu yıl çok balık olacak," dedi düşünceleri genellikle eve yakın seyreden babam. "Birkaç yıla kadar körfezde balıkçılığın serbest bırakılacağından sözediliyor. Buradan gezinti ve tekne ile av turları düzenleyebiliriz." Gecemartılarının kanat seslerini bastırabilmek için konuşmaya başlamıştı.

Bu garipti işte. Gecemartıları pek kanat çırpmaz, süzülürler. Yukarı baktım.

Evden süzülen rastgele bir ışık onu yakalayıncaya dek görünmez halde, yıldızlarla bezeli karanlığın içinden koparak ansızın ortaya çıkmıştı: Elinde bir çeşit silah tutan büyük, kanatlı bir yaratık. Tepemize doğru pike yaparak indi ve başı anneminkiyle bir hizada olacak şekilde trabzanın üzerine kondu. Annem Korkol başmühendisinin ziyaretinden hiç şaşırmamış bir edayla ve dostça selamladı onu. Ben ise ağzım açık kalakalmıştım olduğum yerde.

Ama kanat sesleri kesilmedi ve ben şaşkınlık içinde çevreme bakındım. Sonra, platformun önünde, dört Korkol'un daha ışığa çıktıklarını ve aralarında asılı birşey taşımakta olduklarını gördüm. Alçaldılar ve o zaman salıncakta paçavraya dönmüş beyaz giysisiyle, mosmor gözü ve kocaman sırıtışıyla birinin oturduğunu fark ettim. Onu nazikçe yere indirirlerken herkes Krin'in adını sesleniyordu. Bilmeliydim.

Sanırım Korkollar uygar varlıkların omuz omuza vermeleri gerektiği şeklinde birşeyler söylediler anneme, ama ben konuşulanların tümünü yakalaya-

madım. Krin'le meşguldüm.

Böylece, insanlığın, en azından benim fikrimce bir kısmını, yeni bir karanlık çağa gömülmekten kurtaran, Korkol ve insanoğlu ahbaplığının başlangıcını kaçırmış oldum.

Daha sonraki yıllarda uzun uzun yazacağım. (Uzun uzun ha! Bugünlerde bize Marslı Demirbaşlar diyorlar!) Gezegenimizin ve uzay yolculuğu yapabilen canlıların yakınsak evriminin öyküsünü anlatacağım. O zaman dahi, özgür düşünebilen ailelerin yine özgür düşünebilen Korkol'a, Yeni Reformistlere oranla, ne kadar daha yakın oldukları benim malumumdu. Biyolojik doğadan çok entellektüel mirasa ve uzay yolculuğunun evrensel çevresine dayalı yeni bir evrimsel ayrışım olagelmekte. Kimileri yollarına devam edecek, kimileriyse kalacak.

Korkollar o gece ve sonraki birkaç gece daha bizimle kaldılar, annemle ve Dr. Ritter'la konuştular. Bir ara verdiklerinde Krin ve ben Korkollara nerede balık bulabileceklerini gösteriyorduk ve havadan dalarak ayaklarıyla balık tutmaya bayılıyorlardı. Korkollar süzülüp dalarken kendi aralarında tiz ve gurultulu bir sesle konuşuyorlardı ve yakaladıkları balıkları her defasında serbest bırakıyorlardı.

Ertesi yıl, şu tesadüfe bakın ki Yeni Reformistlerin kabul ettirdikleri erken yaşta evlenme yasası sayesinde, Krin'le evlendik. Ekonomik bağımsızlığımız yoktu ama ailelerimizin sevecen destekleriyle yaşamımızı sürdürdük ve birlikte büyüdük. Kendi ellerimizle küçük bir ev inşa ettik Chryse Denizi kıyısında ve benim yazarlıktan elde ettiğim geliri babamın turist teknelerini çalıştırarak destekledik.

Çocuklarımızın çocukları yaşıyor şimdi o evde. Babam öldüğünde biz eski evimize taşındık. Orada, ılık tropikal gecelerde bastonlarımızı alıyor, platforma çıkıyor ve yıldızları seyrederken el ele tutuşuyoruz. Orada, yıllar önce herşeyin olup bittiği o noktada, prensesimin bana meleklerin kanatlarında indirildiği büyülü geceyi anımsıyoruz.

Us Yayınevi olarak,
Türk Bilimkurgu Edebiyatında
yeni bir sloganımız var:

"Yeterince hazırdan tükettik...
Biraz da üretelim."

Artık "Türk Bilimkurgu Edebiyatı" adını
vereceğimiz birşey oluşturmanın zamanı
geldi.
Bilimkurgu öyküleri yazanlar,
iyi yazdığına inananlar...
bilimkurgu yazmak isteyenler...
Bol bol okumuş, kendini yetiştirmiş,
birikim sahibi, içinde bu alanda
ürün verme isteği duyan herkes...
Haydi sarılın kalemlere.

Şimdiye dek Türkiye'de hiçbir yayınevi
Türk yazarların, yetenekli insanların
bilimkurgusal ürünlerine
bu denli sıcak bakmamıştı.
Biliyoruz ki ülkemizde bilimkurgusal
metinlerini değerlendirme şansı bulamayan,
ya da ufku umutsuz göründüğü için
ilhamını doğar doğmaz öldüren birçok
amatör ve profesyonel yazar var...
İşte size fırsat.
Us Yayınevi Bilimkurgu editörü olarak,
antoloji formunda yayınlamak üzere yerli
yazarlarımızın ürünlerini bekliyorum.

Dr. Özlem Kurdoğlu
okurdoglu@hotmail.com
Tel: 0212 520 16 01
Adres: Çatalçeşme Sk. 16/3 Cağaloğlu-
İstanbul

ISAAC ASIMOV
ROBOT ÖYKÜLERİ ANTOLOJİSİ

Derleyen ve çeviren: Dr. Özlem Kurdoğlu

(Yayınlandı)

Bilimkurgu ile girişebileceğiniz
en keyifli oyunlardan biri, insanlığın geleceğiyle
ilgili ayrıntıları tahmin etmektir.
Kendinizi 17. yüzyılda yaşayan ve sizin nasıl
bir hayatınız olacağını kestirmeye çalışan,
zeki ve hayalgücü geniş birinin yerine koyar,
ve bilimkurgunun engin denizlerine açılıverirsiniz.
İşte bu oyunu büyük bir ustalıkla oynayarak
bilimkurgu edebiyatında "evren yaratıcı" ünvanını
alan, artı zekice kotarılmış kurgular ve sürprizlerle
dolu anlatılarıyla hayranlarının gözünde bir
bilimkurgu dehası olarak kabul edilen
Isaac Asimov'un çabaları ise, daha çok ileri
gelecekler tasarlayıp, bunların gelecek tarihi diye
adlandırıldığı bir altyapı oluşturmak yönündedir.
Robotlar, bu geleceğin bazı noktalarında olanca
kalabalıklarıyla insanlığa eşlik etmişler,
bazı süreçlerden ise büyük oranda elenmişlerdir.
Kitabımız bizi işte bu sürecin başına götürüyor,
ve muhteşem yolculuğun ilk duraklarından
birine uğruyoruz.
Bu kitapta ustanın henüz genç bir bilimkurgu
yazarıyken kaleme aldığı ilk robot öyküleriyle
karşılaşacaksınız.

SON CEPHEDE ŞAFAK

Dr. Özlem Kurdoğlu

(Yayınlandı)

"Harcanabilir insan" kavramına karşı savaşırken,
yaşamınızı gözden çıkaracak noktaya geldiğinizi düşünün...
Sonra da gözünüzü, böyle bir kavramı tanımayan
insanların arasında açtığınızı...
Ve savaş istediği kadar tüm şiddetiyle devam ediyor olsun,
siz asıl mücadeleyi çoktan kazanmış olanlarla
sırt sırtasınız artık.
Bu roman, ülkemizdeki "ilk"lerden biri:
toplumsal yapısı oldukça incelikli olan bir gezegen halkını,
Dawnianları bizlere tanıtıyor.
Dawnianlar, evrenin yaşanan her noktasındaki doğal
yapıyı bozmadan tam bir ekip çalışması gerçekleştirerek,
evreni daha yaşanabilir bir hale getirmeye çalışıyorlar.
Galaksiyi ele geçirebilecek teknolojik
imkana sahip olmalarına karşın,
onlar her ırkın ve herkesin birbirine saygılı
ve sevgi dolu yaşayabileceği bir evreni oluşturmak için
çalışmayı tercih ediyorlar.
Oldukça kalabalık bir 'esas kahraman' listesine sahip olan,
ve her bir karakterin içinde yer aldığı
olaylar döngüsünün ustaca harmanlandığı
"Son Cephede Şafak", okuyan herkese umut etmeye
bile çekinebileceği pırıl pırıl bir geleceğin
doyum olmayan kapılarını ardına kadar açıyor.

MİKROMEGA

Der: Dr. ÖZLEM KURDOĞLU

(Yakında)

Bilimkurgu serimizin dördüncü üyesi
Mikromega,
ağırlıklı olarak satirik ve mizahi bilimkurgu
öykülerinin yanı sıra, büyük ustaların sevilen
ürünlerine de yer vermekte...
Bu seferki turumuza Fransız felsefe ve edebiyat
üstadı Voltaire'den bir öyküyle başlıyoruz:
Bir Satürnlü ve bir Siriuslu,
aralarındaki diyalogla üstadın aktarmak istediği
ilgi çekici görüşleri yansıtıyorlar...
Ve ardından bilimkurgunun babası Jules Verne,
bize İngiliz anıtı Gibraltar'ın
tarihi geçmişinden satırlar sunuyor.
Daha sonra izleyen jenerasyonun
ağır topları alıyor sözü:
Isaac Asimov, Robert Silverberg, Poul Anderson,
E. Frank Russell, Mike Resnick,
Henry Kuttner, Lester del Rey, Fritz Leiber
ve Damon Knight gibi
'kaleminden bal damlayan'
isimlerin sundukları kesitlere dalarak muhteşem
bir geziye daha çıkıyoruz...
Arada hoş bir çeşni olarak
John Morressy'nin fantastik altyapılı bir öyküsü,
meraklısına keyifle sunulur.
Bir zamanlar yurtdışında
'Bilimkurgu ve Fantazi'
başlığı altında birlikte değerlendirilirken,
işlendikçe ve ayrıntılandıkça farkı belirginleştiği
için artık ayrı birer edebiyat kolu haline gelen
bu iki akım, yine de hâlâ kardeş sayılıyor
ve birbirinin meraklısının ilgisini çekiyor...
Ve bu koleksiyonla
Us Yayınları Bilimkurgu Dizisi,
sınır tanımayan yolculuklarından
bir yenisini daha
beğenilerinize saygıyla sunuyor.

BU KİTAPTA PASİFİK ORTASINDA DENİZİN ÇOCUKLARI İLE BİRLİKTESİNİZ... GİZLİ TUTULMAK İSTENİLEN AY ÜZERİNDEKİ BİR PROJEYE ASLA MERAK UYANDIRACAK İSİMLER VERMEMENİZ GEREKİYOR... MARS'DA GÖREVLİ BİR KOLONİ DOKTORU OLARAK, BİR İNEĞİ İYİLEŞTİRDİĞİNİZDE ÜNÜNÜZ, BİR İNSANI KURTARDIĞINIZ ZAMANKİNDEN DAHA HIZLI YAYILIYOR... BİR İNSANLIK TEMSİLCİSİ, ÖNEMLİ BİR BİLİM ADAMINA 'GÜCÜ HANGİ ELLERE TESLİM ETTİĞİNE DİKKAT ET' DİYOR... BİR TOPLUMUN 'BÜYÜ'SÜ, DİĞERİNİNKİNİN 'BİLİM'İ... BECERİKLİ BİR BORSACI, HAYATININ KARARINI VERMEK ÜZERE... KOMŞU EVRENDEKİLERİN BİR UCUNDAN YAKALADIĞI EŞYALARINIZI, KARŞILIKLI OLARAK ÇEKİŞTİRMEK DURUMUNDASINIZ... GEÇMİŞTEKİ BİR HAYRANIYLA BAŞI FENA HALDE DERTTE OLAN BİLİMKURGU YAZARISINIZ... KIRIK BİR ÇAKI, BİR GEMİ DOLUSU UZAYLININ VE BİR ÇOCUĞUN HAYATINI KURTARIYOR... ESKİ ÇAĞLARDA DOĞMUŞ BİR BEBEK, ZAMANIMIZDA DOĞANLARLA AYNI SESLERİ ÇIKARIYOR... İNSAN TOPLULUKLARININ VE GÖSTERDİKLERİ POLİTİK EĞİLİMLERİN DOĞASI, ÇOK FARKLI ŞARTLAR ALTINDA BİLE KORKUTUCU ÖLÇÜDE AYNI...

ISBN 975-93979-1-9
9 789759 379913

25.00 TL